

Dạ Diên

Contents

Dạ Diên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	58
26. Chương 26	60
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	64
30. Chương 30	66
31. Chương 31	68
32. Chương 32	71
33. Chương 33	72
34. Chương 34	74
35. Chương 35	78
36. Chương 36	81
37. Chương 37	84
38. Chương 38	89
39. Chương 39	93
40. Chương 40	98
41. Chương 41	101

Dạ Diên

Giới thiệu

Dạ Minh Hiền kẻ một nụ cười tươi, ôm Dạ Diên vào lòng mình, Trên mặt hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-dien>

1. Chương 1

Tận cùng nơi gọi là Vân Sơ Đại Lục có ngọn Thánh sơn cao ngất đứng trời mây. Nơi chân núi bốn mùa đều xuân sắc, phong cảnh động lòng người. Tuy nhiên càng lên cao không khí càng lạnh cùng hiu quạnh. Đỉnh núi quanh năm chỉ thấy một màu tuyết trắng.

Thánh Sơn, tuyết bay tán loạn. Giữa màu tuyết trắng hiện lên thân ảnh một vị thiếu niên, tuổi chừng mười ba mười bốn, thân áo bào trắng, tuổi nhỏ nhưng khí chất đặc biệt độc đáo. Đôi mắt trong suốt như tuyết trên núi Thánh ngàn năm, trong sáng, lấp lánh, lơ đãng run run tựa hoa rơi trong gió. Tốt cùng là làn da trắng nõn, mịn màng, chỉ sợ đến tinh linh đẹp nhất trong truyền thuyết cũng chỉ đẹp được như thế.

Tuy nhiên trên gương mặt tựa ánh trăng của thiếu niên lại lộ vẻ ngơ ngác. Ánh nhìn trực diện nam tử đứng trước mặt, miệng thì trào gọi :

“Cha...”

Trong giọng nói của thiếu niên không hề cảm nhận sự thanh thoát mà chỉ có nỗi thê lương. Điểm kì lạ là những bông tuyết chỉ rơi xung quanh thiếu niên lại không hề rơi trên người hắn dù chỉ là một chút.

Đứng trước mặt hắn là một nam nhân trung niên cũng mặc áo bào trắng, quần áo trân quý, mỹ lệ, khí chất bất phàm, mở miệng nói :

“Lạc Tước, ngoan ngoãn nói cho phụ thân biết Linh châu tại nơi đâu?”

Thiếu niên tên Lạc Tước truy hỏi :

“Vì cái gì, phụ thân, vì cái gì? Tại sao đến cả phụ thân cũng muốn lấy Linh châu của Lạc Tước?”

Tựa như không hề nghe thấy câu hỏi ấy, Nam tử vẫn tỏ vẻ thờ ơ tiếp tục khuyên dụ:

“Lạc Tước, ngoan, giao Linh châu cho phụ thân, nếu không ta sẽ tức giận. “

“Linh châu là kỷ vật nương ta trước khi hạ thế trao lại, dù là ai ta cũng không giao ra.”

Cứ như vậy một bên dụ hoặc một bên kháng cự , sau mấy hiệp, nam nhân cuối cùng không còn kiên nhẫn, vận khí tạo song chưởng , hướng nhi tử chính mình mà ra đòn . ((_ _))

Lạc Tước không chút hoang mang, vươn tay phải vẽ ra một chú phù trong không trung rồi vung tay lên. Những bông tuyết chung quanh liền tụ hóa thành những cục băng nhỏ hướng nam nhân đâm tới.

“Khống thủy”

(điều khiển nguyên tố hệ thủy... =_= tiểu Nguyệt yêu cầu xài chính văn, =3=)

Nam nhân trong mắt lộ một tia kinh ngạc, ngay lập tức dừng lại, niệm chú ngữ, chung quanh hiện lên một kết giới ngăn cản cọc băng.

“Thật không nghĩ tới, đứa con chỉ mang một nửa dòng máu nhân tộc của ta cũng có chút năng lực (ta phăng a, ta chém a....). Đáng tiếc, có thể điều khiển nguyên tố nước cũng chẳng làm được gì. Lạc Tước chỉ cần người giao Linh châu cho phụ thân, ta sẽ lập tức phong người làm Thánh tử Thánh tộc đồng thời truyền lại cho người năng lực lợi hại của Thánh tộc, thế nào ?”

(ngốc không biết dụ bằng hoa quế cao ấy ... thất bại là đúng =)))

Lạc Tước nhận thấy phụ thân mình có thể dễ dàng hóa giải chiêu thức vừa tung ra, trong mắt lộ rõ sợ hãi. Trong lúc kinh hãi chợt nhớ đến mẫu thân. Mẫu thân vì ra sức bảo vệ mình bị trọng thương mà qua đời. Linh châu là kỷ vật duy nhất mẫu thân lưu lại cho mình, trước khi tạ thế mẫu thân đã dặn không được giao Linh châu cho bất kỳ ai. Mẫu thân trước kia đối với mình luôn ôn nhu, hát ru mình ngủ, hay ôm mình vào lòng.

Lạc Tước lại nghĩ đến Lạc Phong, ngẩng đầu nhìn chằm chằm phụ thân Chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng, băng giá .

Tựa như một con sói nhỏ do bất đắc dĩ bị dồn ép phải bảo vệ lãnh thổ của chính mình, gương đôi mắt to tròn mờ mịt nước lại quật cường cản môi không rơi lệ, thân mình dù yếu ớt nhưng vẫn tràn đầy cao ngạo.

(á á dễ thương chết người...>.<) lạc=" phong=" thấy=" vậy=" cũng=" không=" rung=" động,=" chậm=" rãi=" nói=" :==" "lạc=" tước,=" mau=" giao=" linh=" châu=" cho=" phụ=" thân,=" phụ=" thân=" nhất=" định...=" "lạc=" phong=" chưa=" nói=" hết=" lời=" đã=" thấy=" lạc=" tước=" niệm=" chú=" ngữ,=" trong=" tích=" tác=" ánh=" sáng=" thất=" sắc=" vậy=" quanh=" người=" hấn,=" cả=" thân=" hình=" chói=" lòa=" ánh=" sáng=" vừa=" biến=" mất=" liền=" thấy=" trong=" tay=" lạc=" tước=" xuất=" hiện=" một=" hạt=" châu=" nhỏ=" đặc=" biệt=" tinh=" xảo,=" đó=" chính=" xác=" là=" linh=" châu=" vạn=" người=" cầu...=" lạc=" phong=" thấy=" vậy=" lập=" tức=" vươn=" người=" định=" cướp=" hạt=" châu=" nhưng=" vẫn=" chậm=" một=" bước=" so=" với=" lạc=" tước.==" hấn=" bỏ=" hạt=" châu=" vào=" miệng=" nuốt=" xuống=" .=" lạc=" phong=" tức=" giận,=" không=" suy=" nghĩ=" lập=" tức=" dốc=" toàn=" lực=" xuất=" chưởng=" lực,=" mạnh=" mẽ=" đánh=" lên=" người=" lạc=" tước.==" chưởng=" lực=" toàn=" phần=" của=" thánh=" tộc=" va=" chạm=" uy=" lực=" của=" linh=" châu=" tạo=" nên=" tiếng=" nổ=" vang=" vọng.==" tiếng=" nổ=" vừa=" qua,=" không=" còn=" thấy=" thân=" ảnh=" của=" lạc=" tước=" cùng=" linh=" châu=" mà=" chỉ=" còn=" lại=" lạc=" phong=" đơn=" độc=" đứng=" đó.==" (tt^tt=" anh=" thật=" ác=" độc=")=" qua=" một=" khoảng=" thời=" gian,=" lạc=" phong=" mới=" định=" thần,=" chậm=" rãi=" tiêu=" sai=" đi=" về=" hướng=" thánh=" tộc=" cấm=" địa.==" trong=" động=" một=" nam=" tử=" trẻ=" tuổi=" đang=" nằm=" trên=" giường=" thủy=" tinh.==" lạc=" phong=" tiến=" lại=" gần=" nhẹ=" nhàng=" vuốt=" ve=" mái=" tóc=" nam=" tử=" ấy,=" miệng=" thì=" thảo=" gọi=" :==" "đi=" truy=" " ==" ...=" ">

~~ *tung hoa*... chương một hoàn rồi... không có tiểu Nguyệt giúp sức ta thật là mệt chết được.... Chương hai coming soon trong tuần sau nhé... vì sao á, ta up một lúc hai bộ mà.... chờ đi chờ đi... *xách dép chạy*
Posted by quynhhoadanguyet on Tháng Mười Một 20, 2010 in Dạ Diên and tagged Dạ Diên.

2. Chương 2

Nguyên sơ Đại lục-Kỳ quốc-Thiên Hạo năm thứ mười.

Nơi vắng người tại nội điện Hoàng cung mơ hồ truyền ra tiếng rên rỉ thống khổ của nữ nhân, thanh âm khi lớn khi nhỏ, làm cho người nghe thập phần lo lắng.

“A.....”

Sau một tiếng hét đau đớn cực đại, bốn phía trở nên yên tĩnh. Tiếp đến là tiếng khóc oa oa của trẻ nhỏ. Song song cùng lúc, bầu trời xẹt qua một chùm ánh chớp kèm theo tiếng sấm. Mưa từ trên trời ồ ạt trút, hạt mưa vừa to vừa gấp gáp rơi xuống mặt đất tạo ra từng trận bóng nước (mưa bong bóng -*chớp chớp*....) .

Trong phòng, một nữ tử dung mạo tú lệ, tư thế nửa nằm nửa ngồi trên giường , chăm chú nhìn hài tử được bao bọc như một cây nấm (cho trí tưởng tượng bay xa....=))) nằm trong lòng ngực mình. Lúc này con trai nàng đã ngừng quấy khóc , lẳng lặng yên giấc. Nữ tử khẽ ngẩng đầu lên hỏi tì nữ đang đứng gần đó:

“Văn Anh, đã phái người báo tin cho Hoàng Thượng chưa?”

Văn Anh nhìn nường nường bộ dáng thực ôn nhu, lại nhìn tiểu hoàng tử đang nhắm chặt mắt nằm ngủ trong ngực của chủ nhân, hoan hỉ đáp :

“Bẩm nường nường, Chu Anh đã đi rồi a.”

Nữ tử nghe xong lại cúi đầu nhìn chăm chú đứa trẻ trong lòng ngực, ánh nhìn nơi khóe mắt hiện ra vô vàn yêu thương.

Trong Ngự thư phòng, ánh đèn lay động, bên ngoài trời đang mưa to làm tăng thêm không khí ảm áp cùng tĩnh lặng ở trong phòng. Hoàng Đế Kỳ quốc đương triều Dạ Minh Hiên đang yên vị xem tấu chương thì Thái giám tổng quản Vương công công tiến vào hành lễ, cung kính nói:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thụý các vừa có người truyền đến báo là Đường mỹ nhân vì Hoàng Thượng vừa hạ sinh Thất hoàng tử, thỉnh Hoàng Thượng ban tên.”

Buông tấu chương trong tay, Dạ Minh Hiên trầm tư tìm ký ức về Đường mỹ nhân, nhưng lại không nhớ được gì, khẽ nhíu mày, có vẻ bức tức. Vương công công đứng cạnh bên nhìn thấy vội vàng nhắc nhở cẩn thận:

“Đường mỹ nhân là công nhân mừng sinh nhật bệ hạ được Diên quốc đưa tới. Trước đó được ban thưởng ngũ tại Thụý các.”

“Ân, vậy đổi Long bào đi”. Dạ Minh Hiên bình thản ban lệnh.

(Cái này là đổi quần áo ta dùng từ Xiêm y, tiểu Nguyệt nói: là Vua sao dùng từ xiêm y nghe thật tục, ta đành dùng từ trênkhông hợp lý cho ta xin ý kiến nga? :”>).

Vương công công khoác vừa thêm Long bào cho bệ hạ , hẩn vừa âm thầm tính toán : Đường mỹ nhân dung mạo không tồi , tính tình dịu dàng , nhưng so với hậu cung giai lệ cũng không có nét gì nổi bật , lại là dị tộc nữ nhân , không được sủng hạnh còn bị chèn ép , bệ hạ cũng chưa lâm hạnh nhiều . Có thể hạ sinh cho bệ hạ Thất hoàng tử cũng coi như là quý phúc trời ban (:”> còn phải nói bé Diên của chúng ta đó mà) . Chính là đối với Hoàng đế do chính mình phụng dưỡng từ bé thì Hoàng tử cũng không có nghĩa gì nhiều . Chưa kể đây là Thất hoàng tử , đối với Hiên đế chủ tử, mười tuổi đăng cơ thêm mười năm trị vì đã có sáu Hoàng tử cùng bảy vị Công chúa , ngoại trừ Đường mỹ nhân vừa hạ sinh hoàng tử còn có thêm hai vị phi tử cũng gần đến ngày lâm bồn .Điều quan trọng nhất là Hiên đế cá tính lãnh tình , vẫn chưa chú ý đến bất cứ Hoàng tử nào . Đáng thương cho các nường nường luôn mong muốn Hoàng tử , Công chúa con mình có được sự quan tâm của bệ hạ , ai , đáng thương, đáng thương” .

(*Xịt máu*....dịch đoạn này mém tí tấu hỏa a....)

Nghĩ vậy Vương công công không khỏi thở dài , trong khi tay vẫn tiếp tục làm việc.

Qua một khoản thời gian không lâu , vừa chuẩn bị xong , Hoàng đế tính xuất môn, bên ngoài lại có một tiểu thái giám tiến vào truyền báo :

“Bẩm hoàng thượng , Tả thừa tướng Lý Cách cầu kiến.”

“ ‘Lý Cách ? Nếu không có việc gì gấp gáp lão hồ ly kia sẽ không tự tiện diện kiến ta vào lúc này’ ”.

Nghĩ vậy, Dạ Minh Hiên dùng cước bộ hạ lệnh :

“ Truyền”

Lời vừa dứt , một thanh bào nam nhân gấp gáp tiến vào , trên người ướt đầm , vội vội vàng vàng hành lễ , không chờ bị truy hỏi , đã nhanh chóng trả lời :

“Hoàng thượng , tin tức bên ngoài truyền về , trời giáng mưa to , Mỹ Lệ hà vỡ đê.”

“Cái gì?”

Vừa nghe tin tức truyền đến , Hiên đế bề ngoài luôn lãnh tình cũng không khỏi có chút dao động dung nhan , Mỹ Lệ hà được xem là con sông quốc mạch của Kỳ quốc . Khởi nguồn từ Thánh núi , xuyên dọc toàn quốc , ven sông lại có nhiều thành trấn quan trọng (không cần vỡ đê , từ Thánh núi bỏ độc được xuống cũng đủ chết ngắc mấy ảnh =)))) , nếu vỡ đê, thật không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Dạ Minh Hiên nhanh chóng ra quyết định. , nhìn Vương công công nói:

“ Trẫm hiện không tiện ghé qua chỗ Đường mỹ nhân , khi nào có thời gian Trẫm sẽ đến”.

Sau đó lại xoa người phân phó :

“ Truyền Di thân vương , Túc thân vương , Hữu thừa tướng tới nhanh, Lại bộ Thương thư lập tức yết kiến.”

“Nhưng Hoàng thượng , Thất hoàng tử vẫn chưa được ban tên...” Vương công công bên cạnh khẽ nhắc.

Dựa vào tập tục của Kỳ quốc , ngày đầu tiên khi được hạ sinh , oa tử (:">bé mới sinh á...) sẽ được trưởng bối đặt tên , cũng là tôn trọng đứa trẻ . Đối với Hậu cung , tất cả Hoàng tử cùng Công chúa đều được Hoàng thượng ban tên ngay ngày đầu tiên .

“Hiện thời có tình huống khẩn cấp , tên của Thất hoàng tử ngày sau ta sẽ tính.”

Hiên đế lạnh lùng nói , sau đó tiến vào Ngự thư phòng , Lý Cách cũng vội vã theo sau .Vương công công thở dài , đi tìm Chu Anh , phân phó lời truyền bên Thúc các theo lời Hoàng đế an bài .

Trong Thúc các , Thất hoàng tử vừa bú xong , đang ngủ say ngọt ngào . Mẫu phi của Thất hoàng tử , Đường mỹ nhân lại ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa phòng , như là chỉ cần nàng làm như vậy sẽ có thể nhìn thấy bóng hình mình mong đợi là Hiên đế bước vào .Vân Anh cùng Chu Anh đứng bên cạnh ánh nhìn không khỏi toát ra một tia đau lòng . Đường mỹ nhân dịu dàng chờ đợi như vậy mà Hoàng đế vẫn không thấy ghé qua .Tiểu Hoàng tử ngày ngày đầu sinh ra lại không được ban tên , cuộc sống sau này há có được vinh hoa .

Phải hiểu rằng . Hoàng thất của Vân sơ Đại lục nếu là con của một Dị quốc phi tử đều có tên lót là tên Dị quốc của chính phi tử đó , mà Mẫu thân của Thất hoàng tử là Đường mỹ nhân đến từ Diên quốc nên tên lót của Thất hoàng tử cũng sẽ có một chữ Diên , còn tên gọi chính thì do Hoàng đế quyết định . Thế mà Hoàng đế kia lại..... (anh ấy sẽ ân hận ...(_” _)/).

Đường mỹ nhân cứ như vậy ngơ ngác trong về hướng cửa chính . Đã không quan tâm thân thể suy yếu sau khi lâm bồn cũng không thèm nghe Chu Anh cùng Vân Anh khuyên nhủ , cứ thế ngẩn ngơ nhìn cả một đêm . Dù có như vậy thì vị Hoàng đế ấy không có xuất hiện . (grừ ...)

Vì thế Thất hoàng tử của Kỳ quốc trở thành Hoàng tử duy nhất không được Hoàng đế ban tên trong ngày đầu tiên ra đời . Nhưng Hoàng tử sau khi sinh ra cũng phải có một cái tên do đó Đường mỹ nhân miễn cưỡng làm theo truyền thống , đặt tên cho Thất hoàng tử chỉ có một chữ Diên , gọi là Dạ Diên . Cũng vì vậy mà Thất hoàng tử lại là Hoàng tử duy nhất tên chỉ có hai chữ.

Mỹ Lệ hà vỡ đê là sự tình đột ngột xảy ra làm cho vô số người chết , Vua dân trên dưới một phen chấn động . Kết quả , các vị đại thần dùng đẩy trách nhiệm cho nhau , lại nhân cơ hội này đã kích phe phái đối lập . Mà trong việc cứu tế nạn dân cũng có tiểu nhân lợi dụng cơ hội bòn rút bạc cứu chẩncả triều đình vì cố sự này mà thành một đoàn hồ nháo , náo loạn. Làm người thống trị cao cao tại thượng Hoàng đế Kỳ quốc Dạ Minh Hiên một phen sút đầu mẻ trán nên tự nhiên vị Hoàng tử mới sanh không được bao lâu bị hấn loại ra khỏi tâm trí . Cho tới khi sự kiện Mỹ Lệ hà kết thúc mỹ mãn cũng đã là một tháng sau .

Ngồi trong mái đình gần hồ của Ngự hoa viên , Hiên đế sau khoản thời gian vất vả , nay nhàn hạ, im lặng uống trà . Hồi tưởng lại kết cục viên mãn vừa truyền đến , đề Mỹ Lệ hà đã xây xong hoàn chỉnh giúp cho việc chóng thiên tai hoàn thành ,cũng nhân cơ hội này dẹp loạn được một nhóm quan viên ,thay đổi bộ mặt triều đình (0-0 sr cái này ta chém gió , nếu không thích các nàng cứ góp ý) .

“ ‘Ân, thật là một kết thúc trọn vẹn’ ”. Hiên đế tâm tình thật tốt.

Đúng lúc này , Vương công công tiến vào hồi báo: “Hoàng thượng , Thục phi nương nương vừa hạ sinh một tiểu hoàng tử , hy vọng”

Vương công công chưa báo dứt lời , Hiên đế vì tâm tình khoái hoạt đã ban lệnh :

“ Trẫm vi giá đến chỗ Thục phi một chuyến.”

Vừa đến viện trong Thục phi các, Hiên đế đã thấy nhiều người tụ hội một chỗ oanh oanh yến yến , xiêm trang mỹ miều , trung tâm cũng có mấy vị hoàng nhi Công chúa đứng đó . Phất tay miễn lễ , Hiên đế bước nhanh đến bên giường của Thục phi , cúi đầu nhìn đức bé mới sinh , Hiên đế nói với Thục phi :

“ Ái khanh vất vả nhiều.”

Rồi xoay người , ban hạ :

“ Hoàng nhi vừa sinh ra , Mỹ Lệ hà việc cũng được giải quyết trọn vẹn , thiết nghĩ Hoàng nhi là trời ban điềm lành , lấy tên có một chữ “An” , hy vọng Kỳ quốc an khang , vậy Hoàng nhi của Trẫm gọi là Văn An . Thục phi vì Trẫm vất vả hạ sinh Hoàng nhi , gia phong tước vị là Thục quý phi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng .”

(Bất công bất công.....*lăn lộn*)

Nữ nhân nằm trên giường nghe Hiên đế nói không ngăn được vẻ mặt hưng phấn . Nhưng các phi tần phía dưới biểu tình khác nhau , ăn dấm chua cũng không ít nha . (:> ta thích nói như vậy)

“Phụ hoàng ta có thể ôm Thất đệ không” một thanh âm non nớt, run rẩy truyền đến .

Nhìn Tứ hoàng tử Dạ Văn Cảnh con của Đức phi , Dạ Minh Hiên tâm tình hảo hảo trả lời:

“Đương nhiên có thể.”

Vương công công lúc này mới tiến lên từng bước nói :

“Hoàng thượng , Con của Thục quý phi là Bát đệ của Tứ hoàng tử . Trước đó một tháng, Đường mỹ nhân vì Hoàng thượng đã hạ sinh Thất hoàng tử.” (ta thích người rồi đấy Vương lão lão =)))

Vương công công vừa dứt lời , tiếng ồn khe khẽ lan ra:

“ Chưa từng nghe có Thất hoàng tử a_____”

“Đường mỹ nhân , là nữ tử Diên quốc sao?_____”

“Là Thất hoàng tử_____”

Dạ Minh Hiên nghe vậy không khỏi ngẩn người . Một hồi suy nghĩ mới nhớ tới việc đứa nhỏ được sinh trong đêm mưa to . Vì trong khoản thời gian này quá bận rộn nên đã đem chuyện này chìm vào lãng quên. (=3=...anh ngụy biện thì có)

“ Hoàng nhi của Trẫm , Thất hoàng tử tên gọi là gì ?”

“ Dạ Diên . Ngày đó bệ hạ vì lo việc của Mỹ Lệ hà , liệu định sau này mới đặt tên cho Thất hoàng tử nên Đường mỹ nhân tuân theo truyền thống Hoàng thất, đặt tên cho Thất hoàng tử là Dạ Diên.”

Nghe Hiên đế lãnh đạm nói , tâm tư mấy vị phi tử bình tâm không ít . Còn không được ban tên nha , xem ra vị hoàng tử này không cần thiết phải để tâm . Ít ra các vị Vương tôn Công chúa đều được ban tên ngay sau khi ra đời , mà vị Hoàng tử kia lại chọn ngay đêm mưa to gió lớn mà sinh ra ,coi như là mạng xấu đi , trách sao được Hoàng đế không ưu ái . Lại nghe thêm lời Vương công công nói các nàng lại càng thêm an tâm . Đối với việc hoàng tử có Mẫu phi đến từ Quốc gia khác, thì việc được sủng ái nghĩ cũng rất ít , mà

Hoàng tử Dạ Diên này , ngay cả cái tên cũng không trọn vẹn , chẳng phải sẽ trở thành trò cười trong Hoàng thất .

Hiên để nghe Vương công công trả lời cũng không nói gì , chỉ khẽ gật đầu . Thời gian tiếp theo chỉ dùng vẻ mặt không chút thay đổi âm thầm đánh mấy vị phi tử trước mặt , trong lòng cực kỳ nhàm chán . Duy chỉ có việc nhìn thấy mấy vị Hoàng nhi cùng Công chúa lo sợ run rẩy ôm Bát hoàng tử , Dạ Minh Hiên trên mặt mới có chút biến hóa . Đồng nghĩa với việc , Thực quý phi thu nhận không ít ánh mắt ganh tị của những phi tần khác . Sau khi ngồi một hồi Hiên để cũng đứng dậy rời khỏi Thực phi các .

Thất hoàng tử Dạ Diên không có sức cạnh tranh , còn Bát hoàng tử Dạ Văn An nhất định sẽ trở thành Hoàng tử được sủng ái . Đây là nhận định của mấy vị phi tần trong ngày hôm đó , mà nhận định này không lâu sau lan khắp Hoàng cung , từ Hoàng cung lan ra khắp triều đình .

Mong là văn chương của ta không quá bay cao bay xa làm mất hứng thú của mọi người...

Có những đoạn ta theo suy nghĩ chính mình mà đưa ra , có gì không đúng xin góp ý...

3. Chương 3

Thúy các .

Vừa tròn tháng , Thất hoàng tử Dạ Diên lặng lẽ , ngoan ngoãn nằm trong nôi , Đường mỹ nhân nhìn thấy con mình nhu thuận ngủ , an bình mà thỏa mãn . Chu Anh bên cạnh nhìn rồi nói :

“Nương nương , tiểu hoàng tử thật sự ngoan a, từ trước đến nay nô tì chưa từng gặp qua tiểu hài tử nào ôn thuận như vậy.”

“Diên nhi của ta là ngoan nhất” Đường mỹ nhân vừa nói vừa cúi xuống nhìn , kìm lòng không được hôn liền mấy cái lên gương mặt non nớt ,nhỏ nhắn , mềm mại. Bé con của nàng dường như không kiên nhẫn , nâng bàn chân nhỏ lên . Đường mỹ nhân lợi dụng cơ hội đó lấy tay chụp bàn chân nhỏ cọ cọ vào má mình (ta muốn nữa, ta nữa , cho ta a

!) , Tình cảnh ấm áp này luôn xuất hiện ở Thúy các .

Dạ Diên nằm trong nôi, tâm trạng thật buồn bực . Đúng vậy là buồn bực đó nha . Một đứa trẻ bình thường sẽ không xuất hiện loại cảm giác này . Thế nhưng Thất hoàng tử Dạ Diên có phải là một đứa trẻ bình thường đâu a . Nói chính xác là trong thân thể một hài tử vừa tròn tháng là linh hồn của một Lạc Tước đã mười bốn tuổi nga .

(Quỳnh:cái nì gọi là già trước tuổi ha....”> – Dạ Diên : Tiểu Linh xuất chiêu a.... Quỳnh : ế, ế tha mạng...)

Một tháng trước , sau khi Lạc Tước nuốt Linh châu bị phụ thân một chưởng đánh hạ , thân thể cảm nhận một trận đau đớn , mà tâm mình so với thân thể cảm giác lại đau hơn . Người phụ thân kia chưởng lực ko hề lưu tình,làm Lạc Tước hoàn toàn mất hết hy vọng. Sau đó hắn bất tỉnh nhân sự , khi tỉnh dậy đã thấy mình ở trong thân thể của một tiểu Hoàng tử. Mà viên Linh châu kia cũng lẳng lặng ẩn trong thân thể Lạc Tước. Không hề có phản ứng dao động năng lực . Trong thân thể một tiểu hài tử non mềm, yếu ớt , hơn nữa tâm tình mặc kệ thế sự nhân tình chung quanh , Lạc Tước luôn ngoan ngoãn nhận sự chăm sóc của mọi người , giống thập phần bộ dáng tiểu hài nhi . Đồng thời cũng không quên thu thập một ít tin tức hiện tại.

Nguyên lai chính mình đã thoát ly thân thể trước đây nhập vào thân thể này a_____.

Nguyên lai qua một kiếp vẫn không thoát được Văn sơ Đại lục _____

Nguyên lai mình được sinh ra trong Hoàng thất của Quốc gia lớn nhất Văn sơ Đại lục : Kỳ quốc____

Nguyên lai_____

Trong một khoảng thời gian một tháng ít ỏi, Lạc tước cũng không hiểu biết mọi chuyện chung quanh cho lắm. Đối với việc sống lại của mình mà nói, hắn tuyệt tin tưởng đó là nhờ linh lực của Linh châu.

(Tiểu Linh: đúng a , là ta đó, khen ta đi a.... Quỳnh: ây du đúng a là tiểu Linh của ta giỏi giỏi nhất ni... Tiểu Linh*vênh cao cái mũi*..)

Lạc Tước lại càng để tâm cừu hận chưa trả được của mẫu thân đời trước của mình là phụ thân. Nếu hồn phiêu phách tán thì cái gì cũng không quan tâm, không cần biết. Cự nhiên chính mình vẫn còn ở Vân sơ Đại lục, vậy sẽ phải hảo hảo mà sống, đem tất cả mọi vấn đề giải quyết một lượt.

Sáu tháng sau, Ngự thư phòng Kỳ quốc, Dạ Minh Hiên cùng một vài đại thần bàn bạc về Lễ mừng vừa là sinh nhật hai mươi tuổi cùng kỷ niệm mười năm đăng cơ hoàng đế vài ngày tới. Việc tất nhiên phải được tổ chức long trọng. Các vị sứ giả của các nước khác đã tới mấy ngày qua. Việc tiếp đãi cùng bảo vệ an toàn cũng được Khẩn La Mật Cổ tiến hành thuận lợi. Đem tất cả mọi việc quan trọng nhất phân phó xong, sau khi các đại thần lần lượt cáo lui, Dạ Minh Hiên cũng nhẹ nhõm thở dài một hồi, ly khai Ngự thư phòng.

Tiêu sai chậm rãi trên đường quay về tẩm cung, Dạ Minh Hiên trong đầu cũng âm thầm tính toán việc quốc gia. Đối với Bát hoàng tử gần đây, chính mình cũng ban thưởng cho Thực quý phi ít nhiều ân điển, điều này làm địa vị nàng ấy tất tăng cao không ít, có thể nói gần bằng Hoàng hậu a. Chuyện ân oán trong hậu cung Dạ Minh Hiên cũng không quan tâm đến, dù sao cũng đã phân phó ảnh vệ theo dõi sự tình, hậu cung hiện cũng không có nhiều sóng gió. Nhưng đối với Lại bộ thượng thư Lâm Ngang, phụ thân của thực quý phi lại kéo bè kết đảng, việc này cần phải cân nhắc, cân nhắc a~~.

Minh Hiên nghĩ mối quan hệ giữa hậu cung cùng triều đình thiên ti vạn lữ (vừa chặt chẽ, bền bỉ mà rối rắm...0-0! ta nghĩ thế). Đột nhiên chợt nhớ tới Thất hoàng tử Dạ Diên, hài tử hần chưa từng gặp qua (=)=...nga muốn đập anh một phát quá đi). Xoay người hướng Vương công công nói:

“Trẫm trước tiên ghé xem Thất hoàng nhi”

Cũng bởi thế mà, sau bảy tháng ra đời, có sao trời chứng giám, có Vương công công đi cùng, mà quan trọng là vị Hiên đế vĩ đại của chúng ta do một tia ngẫu hứng chợt lóe “Đột nhiên nhớ lại” lấy làm hứng thú, Dạ Diên cùng Phụ hoàng có một cuộc gặp gỡ lãng mạn trong đêm.

Một Thúy các nhỏ bé bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Hoàng đế bệ hạ nên không khỏi sa vào cảnh gà bay, chó chạy (ta phỏng câu này...cảm giác rất chân thật a...=))) . Đường mỹ nhân nhìn bệ hạ đã lâu không gặp lại càng toát lên vẻ anh tuấn tiêu sái, trong lòng không khỏi kích động, nhìn Hiên đế bằng gương mặt ửng hồng. Minh Hiên để lại tỏ ra không quan tâm, trực tiếp hỏi:

“Thất hoàng nhi của trẫm đâu”

(Này làm chứng nhá...anh chưa gặp bé Diên thế mà đã tự nhận là của mình nhá..á haha há...)

Vân Anh trên tay ôm Dạ Diên đưa đến gần Dạ Minh Hiên. Dạ Diên vừa được ăn uống no đủ, yên ổn nằm trong nôi lại bị ầm lên, lòng không khỏi khó chịu, lại nói vừa nghe tiếng động xung quanh ồn ào, biết người tới chính là phụ thân, bực dọc càng tăng cấp. Vì thế ở thời điểm Dạ Minh Hiên cúi xuống xem Dạ Diên, Dạ Diên đem chân kia tròn tròn nhỏ nhỏ xinh xinh, lấy khí lực một đứa trẻ, đập trúng mặt Dạ Minh Hiên. Mọi người trong phòng trợn mắt, há mồm kinh ngạc trước hành động của tiểu Diên Nhi. Người của Thúy các ngạc nhiên bởi vì không biết do đâu mà vị Hoàng tử luôn luôn nhu thuận của họ bỗng trở nên “hoạt bát”, chẳng lẽ do cao hứng khi nhìn thấy phụ thân? Còn những người hầu hạ Dạ Minh Hiên ngạc nhiên nguyên do từ trước đến nay chưa thấy qua vị Hoàng tử nào lớn mật như vậy, dùng hành động như thế cùng Hoàng đế “thân cận”...

Dạ Minh Hiên cũng ngăn người ra, đại khái là không nghĩ tới Hoàng nhi của mình dùng hành động như vậy để nghênh đón phụ thân. Cái chân nho nhỏ đầy thịt đập lên mặt tất nhiên không hề có đau đớn còn là mềm mại nha, lại có thêm một mùi hương tiểu hài tử (mùi sữa hã..í hị hị).

Thừa dịp Dạ Minh Hiên đang trong bộ dạng ngây ngốc, tiểu Hoàng tử của chúng ta dùng sức lực của một bé con mới tròn mấy tháng tuổi, đạt tới tần suất lớn nhất đập tiếp lên mặt Hiên đế thêm mấy cái. Tất nhiên Dạ Minh Hiên không có mấy may thương tổn, còn Dạ Diên đáng thương mệt đến độ đỏ bừng gương mặt (yêu cầu tránh ra để ta đè ra cạp =))) , càng làm cho vẻ đẹp phần điêu ngọc mài tăng thêm mấy bậc....

(Phần điêu, ngọc mài = vẻ đẹp như tượng điêu khắc đó mà....:”>.)

Đường mỹ nhân là người đầu tiên tỉnh lại, sợ Hoàng thượng nổi giận, trách phạt con mình, vội vàng đem tiểu hài tử con mình rời tay Vân Anh, nói với Dạ Minh Hiên:

“Hoàng thượng, do Hoàng nhi khát nước nên mới nháo lên như vậy, xin Hoàng thượng chớ trách phạt.”

Nói rồi liền tiếp nhận nước từ tay Chu Anh , đút nước cho Dạ diên. Không hề nghĩ tới việc Dạ Minh Hiên tiếp tục đứng kể bên mình nhìn Diên nhi uống nước.

“Còn muốn ép ta uống nước sao?”- Dạ Diên phần nộ gia tăng không ngừng , thừa dịp không người để ý , dùng tay nhỏ bé của mình giơ lên ngăn cản , nước kia bị ngăn lại “ đột nhiên” , “kỳ lạ” , “chuẩn xác không ngờ” dội thẳng lên “Long bào” trên quý của Hoàng đế.

Mọi người một lần nữa hóa đá.....(cái này hồi nãy hóa đá tập 1 , giờ là tập 2 =))

Đường mỹ nhân sợ đến mức ôm Dạ Diên lập tức quỳ xuống đất , dự tính mở miệng thì bị Dạ Minh Hiên khoát tay bảo đứng lên , vẻ mặt suy nghĩ sâu xa tiếp nhân Dạ Diên.

“ Người này như thế nào còn muốn ẵm ta?”Dạ Diên phần nộ như giọt nước tràn ly , không nghĩ đến chính mình trở thành vị Hoàng tử đầu tiên được Hoàng đế ôm vào lòng rất là vinh hạnh a, cũng không quan tâm không khí quý dị chung quanh ,phát huy triệt để âm lực của một tiểu hài tửgào khóc....

Tại nơi bam đêm tinh quang chiếu rọi , tâm tư hoảng sợ run rẩy của Đường mỹ nhân làm nền ,tiếng khóc rõ to của Dạ diên phụ trợ , mọi người trong Thúi các nhìn thấy vị Hoàng đế vĩ đại của mình , vạt nước thấm ướt Long bào, tay ôm Thất hoàng tử đang khóc đến bất diệt nhạc hồ, nháo loạn tay chân mà nghiêm túc tuyên bố :

“Thất hoàng tử trời sanh tính tình hoạt bát , thông minh, tư chất rất tốt , sau này sẽ cùng trấn trụ tại Dạ Long điện.

Mọi người hóa đá tiếp.....

~Ta sẽ tăng tốc độ dịch cả hai bộ lên cao nhất có thể , mong là không bị kiệt sức....=))

4. Chương 4

Ngày hôm sau , Thánh chỉ tuyên cáo Dạ Diên chính thức vào ở Dạ Long điện . Đường mỹ nhân cũng được sắc phong thành Đường phi (=3= bất công Thực quý phi hơn Đường phi đó nha....).

Hậu cung một mảng hỗn độn....

Thực quý phi đang đùa nghịch với hài nhi của mình ,nghe tin tức đó, không ngừng gia tăng thêm lực đạo vuốt má Bát hoàng tử làm mặt hấn lưu lại không ít hồng ấn . (căn bản là đi từ vuốt ve nhẹ nhàng sang ngắc nhéo bạo lực 0^0!!!).

Đang chỉnh nhu nhan sắc mình ở bàn trang điểm , Hoàng hậu nghe tin cũng lơ tay bút rưng mấy sợi tóc trên đầu (tương lai sẽ hói đầu a...các bạn gái không nên bắt chước =))).

Cùng đến từ Diên quốc , Lan phi buông rơi chén trà trong vô thức....

Thê thảm hơn mọi người là Đức quý phi , đang dạo chơi hoa viên, nghe tin mà trượt chân ngã lăn quay .

Theo thống kê chưa đầy đủ , tên của Thất hoàng tử Dạ Diên ngày hôm đó được người thứ 12376 nhắc đến. Lịch sử xuất hiện một mảng đen tối.

Bên trong Thúi các

Đường phi ôm tiểu hài tử, ngơ ngác nhìn xa xăm. Nước mắt tựa như chu sa, giọt lớn giọt nhỏ lặng lẽ rơi....

Trời sinh tính tình dịu dàng, nghe lời phụ mẫu răn dạy lấy trình tiết liệt nữ làm đầu , từ nhỏ tới lớn luôn khắc sâu trong tâm. Khi nàng tiến cung, luôn giữ gìn lễ giáo. Tuy rằng không được sủng ái , nhưng tính luôn biết nhường dưới kính trên. Đến khi sinh Dạ Diên, Đường phi vạn phần mỹ mãn, toàn tâm toàn ý nuôi hài tử lớn khôn .

Lại nói từ trước đến nay, chỉ cần được sủng ái, một phi tần bình thường cũng đã là vô cùng đắc ý, là nữ nhi thông minh, hiểu chuyện hơn một chút sẽ cảm thấy lo lắng thập phần. Còn Đường phi , trừ bỏ luyện tiết phải xa rời hài nhi thì không còn bất cứ cảm xúc nào. Từ thời điểm bước vào Hậu cung Kỳ quốc, trong mắt nàng Minh Hiên đế chính là bầu trời của mình .

Dạ Diên im lặng nằm trong lòng Đường phi, cảm nhận được tình cảm nồng đậm không phai nhòa của nàng . tuy rằng chỉ ở cùng có vài tháng ngắn ngủi , nhưng vẫn cảm nhận được tình yêu của mẫu phi đối với mình. Cuộc sống của mình ở hai kiếp vốn không bình thường , nhưng may mắn có được chính là tình yêu của hai vị mẫu thân . Dạ Diên âm thầm hạ quyết tâm. Đời trước do năng lực bản thân nhỏ bé,yếu ớt chỉ có thể trợ mắt nhìn mẫu thân thọ thương từ trần. Đời này nhất định phải rèn luyện bản thân cường đại . Đủ sức bảo hộ mẫu thân cùng bản thân mình.

Không chờ đợi quá lâu , thái giám tổng quản Vương công công tự mình đem người tới đón Dạ Diên. Chu Anh cùng Văn Anh bao lâu nay chăm sóc Dạ Diên cũng được theo cùng. Đoàn người từ tốn đi về tẩm cung của Minh Hiên để, Dạ Long điện .

Dạ Minh Hiên nóng vội chờ đợi ở tẩm cung, vừa thấy nhóm người Vương công công về đến . Vội vội vàng vàng tiến lên ôm Dạ Diên vào lòng khiến cho những người còn lại một phen sợ hãi . Lần trước do nhiều tình huống đột ngột phát sinh , nên chưa kịp hảo hảo xem tiểu bảo bối .(Chưa xem kĩ đã rước người về, coi kĩ rồi thì làm tới cái sự tình gì hả Hiên ca.....-_-|||). Nay Dạ Diên cũng không khóc nháo như lần trước , Dạ Minh Hiên dễ dàng đánh giá : Thất hoàng tử ,hài nhi của mình thật là đẹp quá nha .Đây là khuôn mặt nhỏ nhắn , trắng trắng , tròn tròn . Đôi song nhãn(mắt) to, tròn , trong suốt . Hàng mi dài cong vuốt khê run run . Không hổ danh tiểu hài tử của trẫm a. Lớn lên sẽ giống trẫm nha. (Anh đang tự sướng đấy à.....=3=)

Dạ Diên cũng nhân dịp này đánh giá Dạ Minh Hiên : Phụ hoàng mình cũng thật rất xinh đẹp nha . Ngũ quan tinh tế . Ánh nhìn đặt biệt thâm thúy, làm người khác muốn rơi sâu vào tận trong đáy mắt. Thân hình cao phong tuấn lãng, ví như tùng bách (loài cây thân cao thẳng đứng....thường dùng làm hình tượng cho nam nhân a :>). Trên người lại toát ra cỗ khí thế đế quân chi vương, không hổ là phụ thân đời này của mình nha . Khi mình lớn lên cũng không bị mất mặt a. (o_0!!! tính cái kiểu gì vậy trời...)

Phụ tử ,hai bên “thâm tình nhìn nhau chăm chú” không được bao lâu. Cung nữ của Dạ Minh hiên là Văn Thù tiến vào bẩm báo:

“Hoàng hậu mở tiệc chiêu đãi các nương nương ở hậu cung tại Ngự hoa viên, thỉnh Hoàng thượng ngự giá quang lâm.”

Sau khi suy nghĩ , Hiên đế giao Dạ Diên lại cho Chu Anh cùng Văn Anh, phân phó mọi người hảo hảo chiếu cố nhi tử , rồi xoay người rời Dạ Long điện đến Ngự hoa viên .

Thời điểm Hiên đế tới nơi , các phi tần ngồi đợi đã lâu. Một nhóm người ăn mặc tươi tắn, mỹ lệ, thật là thiên kiều bá mị , làm người khác không khỏi cảm thán phúc phần của Hiên đế . Ngoại trừ Dạ Diên đang ở Dạ Long điện, các Hoàng tử, Công chúa đều tề tụ đông đủ một cách hiếm thấy để tham dự một cuộc yến hội không chính thức trong hoàng cung .

Hiên đế vừa tới lập tức tuyên bố yến hội bắt đầu. Hoàng hậu cùng Đức quý phi , một tả một hữu , ân cần phục vụ gấp thức ăn ,rót rượu cho Hoàng đế . Thục quý phi ôm Bát hoàng tử cũng sắm trọn vai vị mẫu thân đúng chuẩn mực , không cho bất cứ ai ăm hài nhi của mình . Có khi vô tình hay hữu ý nhìn Dạ Minh Hiên với ánh mắt thiên ngôn vạn ngữ, ẩn chứa phong tình vạn chủng . (=3=...ánh mắt của hồ ly tinh có khác.....)

Yến hội diễn ra được một nửa, Đức quý phi đột nhiên nói:

“ Bệ hạ , Văn Cảnh gần đây rất thích tập võ , Võ sư phó ở thư viện hôm qua vừa khen Văn Cảnh của chúng ta rất chăm chỉ luyện tập , tiến bộ lên không ít . Hôm nay Văn Cảnh ở nơi đây múa một bài quyền pháp cho chúng ta xem được không a ?”

Hiên đế nghe xong chỉ gật gật đầu .

Ngồi cùng vị trí các Hoàng tử ,Tứ hoàng tử Dạ Văn Cảnh nghe vậy , rạo rực đứng lên tiến về phía bãi đất trống , chuẩn bị tư thế,bắt đầu múa quyền Một bộ quyền pháp tựa mây trôi nước chảy , thập phần nhuần nhuyễn , tuy lực đạo mạnh yếu chưa đủ, nhưng so với một đứa trẻ 6 tuổi , đây có thể coi là một việc khó khăn . Đức quý phi thấy vậy trên gương mặt cũng không giấu vẻ hoan hỉ.

Dạ Văn Cảnh múa xong bài quyền vừa trở về chỗ ngồi , Hoàng hậu lại nói:

“Thật là trùng hợp nha, Văn Cẩn gần đây cũng rất thích luyện võ . Đến , Văn Cẩn , đem bài múa kiếm hôm trước đã học múa qua cho phụ hoàng cùng các vị nương nương xem a.”

Thế là khoản thời gian còn lại trở thành nơi cho các Hoàng tử cùng Công chúa khoe tài.Có điều lần này lại khác lần trước a . Đáng ra là lấy cảm kỳ thư họa , hiểu biết thơ văn , thi xem ai tài mao cao nhã ,phong lưu . Hiện tại lại lấy võ công trong mấy bộ sách võ thuật ra mà loạn vũ , há chẳng phải so sánh ai “động” hơn ai sao.

Chỉ thấy :

Tam hoàng tử Văn Cẩn múa kiếm.

Đại hoàng tử Văn Tu phiêu diễm thương.

Nhị hoàng tử Văn Thừa dùng kinh công bay loạn xạ.

Thất công chúa Dạ Khương ngẫu hứng phóng phi tiêu.

Bát công chúa Dạ Diên La quát roi thập phần anh khí.

(bé này con của Lan phi cũng đến từ Diên quốc...=3=)

Còn có , Bát hoàng tử dùng tiếng khóc của mình mà ngân nga như tiếng nhạc đệm vào .

Yến hội không chính thức này nhờ thế mà náo nhiệt vô cùng a....

Dạ Minh Hiên trong lòng không yên quan sát tình hình, trong mắt nhìn không ra một tia cảm xúc nào . Không biết như thế nào trong đầu lại hiện ra hình ảnh gương mặt nhỏ nhắn ,trắng mềm , đầy mắt to tròn trong suốt không một tia tì vết. Có lẽ chỉ có đôi mắt ấy là trong sáng nhất nơi đây . Đường phi vừa dịu dàng, yếu đuối , chưa hề nghĩ dám tranh giành tình cảm với bất kì ai , do vậy Diên nhi có được tình yêu đích thực của mẫu phi.

Một hài tử trong sáng,thuần túy như vậy lại bị chính mình lôi ra đầu thuyền đón sóng lớn a. (=3= đưa bé vào vùng nguy hiểm ấy mà...).

Mà chính mình ở Thúy các chỉ tùy tiện lôi cái cớ “hài tử hoạt bát” ra để đem Dạ Diên đến Dạ Long điện . Hậu cung lại vịn cớ đó làm ra nhiều sự tình như vậy để lấy lòng mình.....

Nghĩ vậy, ánh mắt Dạ Minh Hiên tối sầm lại , đưa ra quyết tâm kiên định:

“Nhất định phải toàn lực bảo hộ Dạ Diên của hần , vô ưu vô lự mà lớn lên.”

Xác định được quyết tâm ấy. Dạ Minh Hiên mong muốn gặp lại Hoàng nhi Thất hoàng tử, vội vàng rời khỏi dạ yến.

Hoàng đế vừa đi , mọi người lập tức tan rã, không một ai còn tâm tư để ý đến bài quyền của Ngũ hoàng tử Dạ Văn Chiêu đang múa, kể cả Hà phi là mẫu phi hần cũng theo sau Thực quý phi hí hững rời đi., nghĩ muốn thử dùng một ít trà Hoàng thượng ban tặng , không màng đến hài tử của mình.

Dạ Văn Chiêu không vì vậy mà bỏ dở bài biểu diễn của mình , hần ngơ ngác chờ đợi cung nữ dọn dẹp xong yến tiệc , mới đem toàn bộ bài quyền múa hết một lượt. Sau đó mới rời đi ,bóng dáng nhỏ bé toát ra vẻ cô tịch.

Dạ Minh Hiên trở về Dạ Long điện đúng lúc Dạ Diên đã say ngủ . Dạ Minh Hiên ôm Dạ Diên rồi nói đến long sàng , cùng ngủ với hần .

(Long sàng= giường vua nằm ...ta nghĩ mọi người ai cũng biết nhỉ :”>)

Náo nhiệt suốt một ngày , Hoàng cung về đêm cũng trở lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Ây du hôm wa ta trực đêm , bệnh cái chi dô kín cả khoa , nằm chặt kín làm ta thức suốt một đêm , Up truyện có hơi chậm trễ mong là không có ai chọi dép ta...:”>

Tiểu Nguyệt yêu dấu, chừng nào ta hết ăn chay ta chở nàng đi ăn ngêu sò nhá...hắc hắc

5. Chương 5

Sau hai tháng bận rộn , lễ mừng sinh nhật cũng là lễ kỷ niệm mười năm tại vị của Hiên đế chính thức bắt đầu.

Sáng sớm , ánh nắng mặt trời xuyên qua màn cửa sổ, chiếu vào Long sàng hoa mỹ, tinh xảo. Dạ Minh Hiên chậm rãi mở mắt, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của tiểu bảo bối. Lông mi thật dài theo hơi thở nhẹ nhẹ run , đôi chân nho nhỏ, tròn tròn lộ ra trên giường(օ^_օ ...chết người nha). Nhìn thấy tiểu bảo bối đáng yêu đang say giấc, trong tâm Dạ Minh Hiên giống như ánh mặt trời, vô cùng ấm áp a. Đứa nhỏ đáng yêu này chính là lễ vật tối trân quý trời ban cho ta nha.

(=_= giờ mới biết a....)

Nhìn một hồi, Vương công công ở sau lưng sốt ruột nhắc nhở, Dạ Minh Hiên mới lưu luyến đứng dậy, miễn cưỡng đi dự lễ mừng sinh nhật của chính mình.

Dạ Minh Hiên, trước cùng quần thần và thành viên hoàng thất đi đến Thái miếu bái tế thiên địa tổ tiên, vì dân vì nước mà cầu phúc. Sau trở về Hoàng cung, tiếp kiến sứ thần các nước lân bang.

Dạ Minh Hiên cao cao tại thượng ngồi trên Long ỷ. Văn võ bá quan Kỳ quốc trụ ở hai bên. Sứ thần các nước ngồi bên cạnh Thiên điện, chờ thông truyền. Khi nhận được thông truyền, sứ giả từng nước sẽ vào đại điện tiếp kiến Kỳ quốc đế, dâng lên cống vật của Quốc gia mình.

Sứ giả các nước theo trình tự, một người nối tiếp một người dâng tặng lễ vật xong liền rời khỏi. Lễ vật của các nước đều là bỏ nhiều công sức tìm kiếm a. Không là kì trân dị bảo thì cũng là khuynh quốc khuynh thành. Cho nên có thể nhận thấy địa vị của Kỳ quốc hiện nay như thế nào nha.

“Truyền Sứ giả Thanh quốc thương điện.” Chất giọng vang vọng của Vương công công phát huy tới đa trên Đại điện.

Kỳ lạ ở chỗ là không thấy bóng ai tiến vào.

“Truyền Sứ giả Thanh quốc thương điện.”, Vương công công một lần nữa truyền lệnh.

Một lần nữa vẫn không thấy bóng người

Đại thần bên dưới mắt đối mắt nhìn nhau nghi hoặc. Dạ Minh Hiên cũng không khỏi khẽ nhíu mày .

Vân sơ đại lục, tam quốc giữ thế chân vạc là Diên quốc, Thanh quốc cùng Kỳ quốc. Các tiểu quốc còn lại chỉ dựa vào thế lực của ba nước. Mấy trăm năm nay, ba nước kiềm giữ lẫn nhau, hình thành địa thế cân bằng. Tới khi Dạ Minh Hiên lên ngôi, Kỳ quốc mới tỏ rõ xu thế cao hơn hai nước còn lại một bậc. Quan hệ các nước rơi vào thời kì miễn cưỡng.

Ngay thời điểm như vậy, Thanh quốc lại hành động như thế.....

Nhất thời, Đại điện một mảng yên tĩnh. Vương công công lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, đứng kế bên Dạ Minh Hiên , gắng giọng hô to (օ-0 hồi này chưa đủ lớn sao) :

“ Tuyên-Thanh-quốc.....”

Lời còn chưa dứt, đã thấy một thân ảnh nho nhỏ tiêu sái tiến vào đại điện. Thanh âm non nớt vang lên :

“Ồn chết được, mọi người ở Kỳ quốc lớn giọng vậy sao?”

Tất cả mọi người hai mắt mở to nhìn tiểu hài tử nói năng lỗ mãng đứng giữa Đại điện . Chỉ là hần thoạt nhìn khoảng sáu, bảy tuổi, trên người mặc thanh cẩm y của Thanh quốc hoàng triều, trang sức trên người tùy tiện cũng thấy giá trị không nhỏ a. Thân thể nhỏ bé nhưng toát ra khí thế Hoàng tộc tôn quý, trước ánh nhìn thiên hạ cũng tự tại, tiêu sái a. Trên mặt còn lộ vẻ mặt cẩn thận đánh giá xung quanh, có thể nhận ra ai là Hiên đế nha .

(=!=! Ngồi một đống trước mặt , nhắm con mắt cũng biết Hiên đế là ai mà...)

Mọi người cẩn thận dò xét tiểu oa tử, nghĩ đến lời đồn xuất phát từ Thanh quốc, liền lập tức hiểu rõ thân phận của tiểu oa kia.

Tả thừa tướng Lý Cách tiến lên trước một bước , hành lễ nói:

“ Tứ điện hạ Thanh quốc, nơi này không thích hợp để điện hạ vui đùa. Hạ thần sẽ cử người đưa Điện hạ trở về Sứ quán. Sau thỉnh sứ thần Thanh quốc thương điện . Tiểu điện hạ, người nghĩ sao ?”

“Ta chính là sứ giả.”

“Tiểu điện hạ ,lời này không thể...đem ra nói đùa a.”

“Ta nói, ta chính là sứ giả, người lớn như vậy nhìn cũng không tệ, như thế nào tính tình lại phiền phức!!!”

“Tiểu điện hạ, Đại điện không phải là chỗ vui đùa .”

“Tiểu điện hạ, không bằng để ta....”

Nhìn thấy thái độ cường liệt của Tiểu hoàng tử, bá quan văn võ chung quanh không giữ được lễ nghi, tiến đến khuyên nhủ. Tiểu hoàng tử Thanh quốc cảm thấy phiền càng phiền hơn, nhất nhất giữ thái độ. Lời nói sắc bén làm các đại thần muốn khuyên cũng không còn đạo lý nào để khuyên a.

Ngồi trên Long ỷ, Dạ Minh Hiên không nói một lời, thần tình như đang chờ đợi ai đó sẽ đến.

Quả nhiên, khi Tô Kỳ Chi lộ dáng vẻ không chịu đựng được nữa, một người thân mặc thanh cẩm y đồng dạng bước vào Đại điện. Tô Kỳ nhìn thấy người tới, mắt sáng ngời ngời, hoan hỉ chạy tới, nhào vào lòng ngực người vừa tới. Vẻ kiêu ngạo nhường chỗ cho sự ôn nhu, thanh âm mềm mại cất tiếng :

“Phụ hoàng....”

Mọi người vội ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt một lần nữa thể hiện sự ngạc nhiên. Ra là Thanh quốc Hoàng đế Tô Huyền đến a.

Tuy rằng thực lực hiện nay của Kỳ quốc hơn hẳn hai nước còn lại, nhưng bề ngoài địa vị ba nước là ngang nhau. Lễ mừng lần này quy mô tuy không nhỏ nhưng cũng không nhất thiết Thanh quốc Hoàng đế phải ngự giá thân chinh. Chẳng phải xem nơi này như sân khấu trình diễn sao?

Nhìn cách Tô Huyền ôm tiểu oa nhi, có thể chứng thực một điều , lời đồn Thanh đế Tô huyền rất sủng ái Tứ hoàng tử Tô Kỳ Chi là thật nha.

(--||| sở thích của các ông bố đó mùa....)

Tô Huyền nhẹ nhàng xoa tiểu não túi (là cái đầu nhỏ á...^^~),cười nói :

“Không phải nói làm sứ giả sao? Không đáng lễ vật ? Còn muốn cùng mọi người làm ồn sao?”

Tô Kỳ Chi gãi gãi tiểu não túi ,thanh âm buồn bực , hờn dỗi đáp :

“Phụ hoàng, bọn họ không tin Kỳ Chi là sứ giả a.”

“Ha hã” Tô Huyền tếu phi tếu nhìn quần thần xung quanh nói:

“Ai nói Kỳ Chi của Trẫm không phải là sứ thần chứ , Kỳ nhanh nhanh đem lễ vật hiến cho cử cử Hiên để đi.”

(Cử cử = cậu—> anh(em trai) của mẹ....:”>)

Tô Kỳ Chi nhu thuận gật đầu , từ trong lòng ngực Tô Huyền leo xuống , kiêu ngạo liếc nhìn quần thần . Đi đến trước mặt Hiên để thụ lễ, dâng lên một hộp gỗ nhỏ nhỏ , bọc lụa .

Mọi người nghi hoặc nhìn hộp gỗ, không biết bên trong là bảo bối gì nha. Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người , Tô Huyền giải thích :

“ Trong này là một hạt châu do Quốc sư nước ta trong lúc ngao du Vân sơ đại lục , nơi chân núi Thánh sơn phát hiện ra . Sau khi Quốc sư nước ta xem xét qua, đưa ra kết luận hạt châu này là bảo vật của Thần tộc cổ đại lưu lại. Kỳ Chi lần này đưa đến là muốn dâng lên tặng cho Hiên để cử cử làm quà sinh nhật .”

Mọi người khi ấy mới bừng tỉnh đả ngộ .Thần tộc ở Vân sơ đại lục mất tích từ lâu. Sự việc tới nay cũng chỉ lưu lại như một truyền thuyết. Nếu thật đây là bảo vật của Thần tộc, hạt châu này có thể nói là vật phi thường trân quý nha.

Sau khi Vương công công nhận lấy lễ vật, Hiên đế cười nói với Tô Huyền :

“ Đứa nhỏ Kì Chi này lớn lên thật giống Đại hoàng tử a, ngay cả tính tình cũng thật giống.”

Tô Huyền cũng cười đáp trả:

“ Kì Chi từ nhỏ đã được Trẫm nuôi dưỡng, mong Hiên đế chớ trách phạt a ”

“ Sao có thể chứ, Tiểu chất nhi (đứa cháu nhỏ bé....=))) của Trẫm đáng yêu như thế, khó trách được Huyền đế yêu thương như vậy.”

Dạ Minh Hiên cùng Tô Huyền nói việc nhà nơi Đại điện trang nghiêm đã làm dịu đi tình huống căng thẳng khi nãy. Tô Kì Chi đang yên vị trong ***g ngực của phụ hoàng, không quan tâm đến lời quần thần đang nghị luận xung quanh chỉ nhìn chăm chú Dạ Minh Hiên, tâm tư tràn ngập tâm sự.

Hoàng hôn, bên hồ nước trong Ngự hoa viên. Yến tiệc mừng sinh nhật náo nhiệt nhất của lễ mừng đang diễn ra. Các Phi tần, Hoàng tử, Công chúa, bá quan văn võ cùng sứ thần các nước đã tề tựu đông đủ. Khung cảnh ăn uống linh đình, trò truyện, ca múa ồn ào, náo nhiệt.

Tô Huyền ôm Tô Kì Chi ngồi gần bên Dạ Minh Hiên. Hiên đế nhìn thấy Tô Huyền tự mình chăm sóc Kì Chi ăn cơm thể hiện hoàn hảo hình tượng “hảo phụ thân”, mở miệng nói:

“Huyền đế đối với Tiểu chất nhi của Trẫm phi thường sủng ái a.”

“Kì Chi từ nhỏ đã cùng Trẫm ở chung một chỗ, khó trách nhận được ít nhiều sủng ái. Nghe nói Hiên đế cũng đem Thất hoàng tử của Quý quốc về tẩm cung của chính mình, xem ra cũng rất yêu thương Thất hoàng tử nha.”

“Ha ha”

Dạ Minh Hiên cười to hai tiếng, muốn trả lời, lại bị Tô Huyền tiếp lời :

“Không dẫu gì Hiên đế, Trẫm có rất nhiều Hoàng tử cùng Công chúa, nhưng chỉ có Tứ Hoàng nhi mới có thể làm Trẫm toàn tâm toàn ý mà yêu thương”. Tô Huyền dịu dàng vuốt đầu Tô kì chi bổ sung thêm.

Tô Kì Chi yên lặng nằm trong lòng ngực Tô Huyền , khóe mắt khóe miệng đều mang ý cười

Tô Huyền nhìn vẻ mặt tươi cười của Tô Kì Chi , trong đầu hiện lên thân ảnh một nữ nhân. Nữ nhân kia chính là Liễu phi, mẫu thân của Tô Kì Chi, Hoàng tử của Hiên đế, người Huyền đế yêu thương tha thiết, Kỳ quốc đại công chúa Dạ Liễu .

6. Chương 6

Ngày hôm sau, Dạ Minh Hiên vừa mới bãi triều. Tô Huyền cùng Tô Kì Chi đi đến Dạ Long điện, ngụ ý muốn xem qua tẩm cung của Dạ Liễu.

Dạ Minh Hiên lập tức đáp ứng. Lệnh cho Vương công công dẫn Tô Huyền cùng Tô Kì Chi đi Phù Liễu các, còn mình lại đi vào nội điện làm cái việc mỗi ngày đều làmchơi đùa cùng bảo bối a.

Dạ Diên mềm mại nằm trên Long sàng. Thân thể trẻ con cũng không thể làm gì nhiều, trừ bỏ ăn cũng chỉ có thể ngủ. Mọi người đều ra sức cản cản dục phục vụ Thất hoàng tử tôn quý. Chỉ sợ sơ ý sẽ chọc giận bảo bối yêu thương của Hiên đế. Cho nên đối với Dạ Diên, trừ bỏ không hoạt động nhiều, cuộc sống trong Dạ Long điện mấy ngày nay dị thường thoải mái a. Ân , đương nhiên sẽ rất thoải mái nếu như không có những lúc bản thân bị làm cho tức đến bốc hỏa...Tỷ như...hiện tại....

Dạ Minh Hiên đi đến Long sàng , lao thẳng vào người tiểu Dạ Diên , ôm chặt Dạ Diên vào ***g ngực , cọ cọ vào gương mặt nhỏ nhắn không sức chống cự, ngũ khí ôn nhu tuyệt đối có thể hù chết hàng loạt trọng thần trong triều:

“Diên nhi, nhớ phụ hoàng không a?”

Dạ Diên nhắm chặt mắt. Trong lòng suy nghĩ :

“Phụ hoàng a, ta và người xa nhau có bao lâu đâu.”

“Diên nhi có phải thích phụ hoàng nhất không?”

Thấy Dạ Diên không thèm để ý tới mình, Minh Hiên cũng không nổi giận.

“Nếu Diên nhi không nói có nghĩa là thừa nhận đó nha.”

Dạ Diên tiếp tục nhắm chặt mắt nghĩ:

“Phụ hoàng đại nhân, ta sao có thể nói được mà trả lời.”

“Diên nhi có thấy hôm nay phụ hoàng mặc Long bào đẹp không? Nếu không nói gì có nghĩa là đẹp lắm nha.”

“Diên nhi có cảm thấy...”

“Diên nhi có phải....”

Dạ Diên rốt cuộc không thể nhẫn nhịn được những câu hỏi ngu ngốc như vậy nữa nên đành sử dụng vũ khí duy nhất có lực sát thương vô đối của một tiểu hài tử:

Khóc.....

Thấy Dạ Diên khóc , Dạ Minh Hiên lập tức đình chỉ tất cả hành động ngu ngốc, nhằm chán của mình lại. Dùng lời nói nhỏ nhẹ dỗ dành tiểu bảo bối. Chu Anh thấy vậy, kéo kéo tay áo Văn Anh bên cạnh, sau đó giơ lên năm ngón tay. Văn Anh lập tức hiểu nội tình, vụ cá cược của mình bị thua a. Thật là , hôm qua rõ ràng sau chín câu hỏi Thất hoàng tử mới khóc, hôm nay cứ nghĩ sẽ chịu nổi bảy câu chứ? Làm mình thua mất năm tiền bạc a.

(tiền bạc= đơn vị tiền tệ.....=_=! Bé bị đem ra làm đồ chơi không thương tiếc a...)

Ai

~ bắt quả Hoàng đế đối với Thất hoàng tử thật sự rất tốt. Đáng vẻ không lãnh huyết, vô tình như lời đồn, rõ ràng là hình mẫu chân chính của một người cha trong gia đình bình thường a.

Thất hoàng tử tuy rằng còn nhỏ nhưng lúc nào cũng im lặng. Chỉ có ở trước mặt Hoàng đế mới có thể khóc như một tiểu hài tử bình thường. Quả nhiên phụ tử đồng tâm nha. Văn Anh nhanh chóng rút ra được một chân lý.

Văn Anh đáng thương căn bản không biết rằng Dạ Diên khóc là bởi vì bị làm phiền đến không chịu nổi, cũng chỉ có thể phản kháng bằng hành vi duy nhất có được của một tiểu hài tử.

Một hồi sau Vương công công tử Phù Liễn các trở về. Theo sau còn có Tô Kỳ Chi.Vào tới Dạ Long điện, Tô Kỳ Chi một thân ngạo nghễ, không khách khí trực tiếp tìm một chỗ an tọa. Hiên đế đang dỗ dành bảo bối thấy vậy cũng khẽ nhíu mày, thu hồi hơi thở ôn nhu, thần nhiên hỏi:

“Phụ hoàng người đâu?”

“Phụ hoàng muốn một mình tại Phù Liễn các đợi ta, thuận tiện nhớ đến một số kỷ niệm về mẫu thân. Hiên đế cừ cừ, mẫu phi của ta là người như thế nào?” Tô Kỳ Chi một lần nữa không hề khách khí hỏi.

(=”= ta có chút không ưa bé này...)

“Đại hoàng tử là một người rất tốt, là mỹ nhân đệ nhất Kỳ quốc, cảm kỳ xuất thần nhập hóa, tính tình lúc nào cũng hoạt bát, có một chút khí phách của nữ tử giang hồ, lúc nào cũng yêu thương hoàng đế, hoàng muội . Đáng tiếc sau khi sinh liền....”

“Mẫu thân ta đánh đàn rất giỏi phải không?”

Tô Kỳ Chi vẫn giữ thái độ không khách khí đánh gãy lời nói của Hiên đế, tiếp tục truy vấn

“Đúng vậy, cầm nghệ của mẫu thân ngươi là tuyệt nhất.”

“Mẫu thân ta thích dùng đàn gì nhất?”

“Mẫu thân ngươi sử dụng cầm vương đệ nhất Ái Quang cầm.”

Nghe xong câu trả lời của Hiên đế, Tô Kỳ Chi trầm mặc một hồi lâu mới hướng Hiên đế nói:

“Ta còn nhớ rõ ngày trước phụ hoàng cũng ẵm ta như thế trong lòng. Hiên đế cửu cửu, có thể hay không cho ta ẵm tiểu Diên một chút?”

Hiên đế nghe xong liền giao Diên nhi cho Tô Kỳ Chi ôm vào ***g ngực. Bởi vì có một chút khấn trương vì tiểu bảo bối, nên một Hiên đế luôn luôn suy nghĩ suốt đã bỏ qua chi tiết tối kì quái : Mọi cái tiểu hài tử khi còn nhỏ làm sao nhớ rõ được chuyện gì a?

Dạ Diên khi này nhìn thấy Tô Kỳ Chi liền cảm giác có cái gì đó thân thuộc đối với người này. Cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt. Linh châu trong cơ thể Dạ Diên cũng không ngừng rung động như chứng minh cảm nhận này của tiểu Diên. Cơ thể như có một dòng khí ấm áp di chuyển tán loạn xung quanh, cảm giác thật khó chịu, Dạ Diên miễn cưỡng mở mắt quan sát Tô Kỳ Chi, hân cũng không khá hơn là mấy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hân hân (mồ hôi lạnh....:”>) chảy ròng ròng. Một dòng khí đột nhiên mãnh liệt cuộn trào trong cơ thể làm Dạ Diên tối sầm hai mắt. Rơi vào hôn mê.

Qua cơn hoảng hốt, Dạ Diên cảm giác mình quay trở về thân xác Lạc Tước ở kiếp trước, chôn chặt thân mình trong bóng tối vô định. Phía trước bỗng xuất hiện một vệt sáng nhỏ lập loè phát quang. Dạ Diên đối với vệt sáng kia tràn ngập tò mò , quyết tìm đến vệt sáng đó mặc cho hậu quả phía trước có là cái gì.

Ai

, có vẻ vệt sáng nhỏ muốn trêu đùa Dạ Diên thì phải? Mỗi khi Dạ Diên tới gần, vệt sáng ấy lại trốn sang chỗ khác, đuổi theo tới nơi, lại là trốn chạy, một truy một trốn, cứ thế kéo dài mấy hiệp. Dạ Diên không còn kiên nhẫn được nữa , chỉ đứng đó chờ đợi cho vệt sáng nhỏ tiến tới gần mình. Dạ Diên vùng mạnh tay, một tầng băng hàn vây quanh vệt sáng làm nó đông lại rơi lạch cạch xuống đất.

Chậm rãi, tiêu sái đi đến, Dạ Diên ngạc nhiên khi thấy vệt sáng bị đông tụ đang phát linh quang chính là Linh châu a.

Linh châu nằm trên mặt đất không ngừng ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi lớp băng dày đang bao bọc nó, thất sắc linh quang chớp tắt không ngừng, trông thật đẹp mắt a. Thần kì hơn chính là âm thanh từ bên trong Linh châu phát ra:

“Chủ nhân, mau thả ta ra, chủ nhân a

.”

Nghe gọi một tiếng là chủ nhân, Dạ diên cảm thấy tâm tình thật đặc ý a. Giải thoát nó khỏi trói buộc, tiểu Diên mở miệng hỏi:

“tiểu châu, ngươi có thể nói a?”

“Cái gì mà “tiểu châu”.”

Giống như tiểu miêu bị trêu ghẹo, Linh châu loại trừ dáng vẻ tội nghiệp khi này, khôi phục bộ dáng tiêu sái bay đến trước mặt Dạ diên:

“Nghĩ gì mà dám gọi bốn đại gia ta là tiểu châu hả? Ngươi từng gặp qua hạt châu nào xinh đẹp như thế này chưa? Có biết lúc trước bảo bối trong thân tộc từ trên xuống dưới đều gọi ta là cái gì không? Là Châu đại gia đó nha.”

“Vậy ta có thể gọi ngươi là gì đây? Nhất quyết không gọi là Châu đại gia đâu a.”

“Tâm can, bảo bối, trái tim ngọt ngào... tùy ngươi chọn lựa a.”

(*ói ói* ta không ngừng *ói ói* a.....><|||) “ta=” gọi=” người=” là=” tiểu=” linh=” vậy.”=” thanh=” âm=” dạ=” diên=” đột=” ngột=” vút=” cao=” “tiểu=” linh=” người=” vừa=” nãy=” gọi=” ta=” là=” chủ=” nhân=” phải=” không?”=” “đúng=” vậy,”=” nếu=” người=” không=” phải=” là=” chủ=” nhân=” của=” ta,”=” thì=” ta=” đâu=” có=” bị=” bằng=” khí=” của=” người=” vậy=” chặt=” như=” vậy=” chứ.”=” nhớ=” năm=” xưa,”=” khi=” bốn=” đại=” gia=” ta=” còn=” tung=” hoành=” khắp=” thần=” tộc,”=” có=” bảo=” vật=” nào=” lớn=” lên=” như=” vậy=” mà=” trong,”=” mà=” sáng,”=” mà=” tròn,”=” mà=” lung=” linh=” như=” ta=” được=” đâu.”=” bốn=” đại=” gia=” năm=” đó....”=” “ta=” là=” chủ=” nhân=” của=” người,”=” vậy=” tại=” sao=” người=” thấy=” ta=” thì=” lại=” lần=” trốn=” hả?”=” dạ=” diên=” nhanh=” chóng=” chặn=” lời=” nói=” của=” linh=” châu.”=” một=” chút=” cũng=” không=” muốn=” thừa=” nhận=” mình=” vừa=” rồi=” bị=” đùa=” giỡn=” quá=” mức=” như=” vậy=” a.”=” “đương=” nhiên=” là=” muốn=” thử=” một=” chút=” cảm=” giác=” bị=” người=” khác=” theo=” đuổi=” á,”=” thế=” nào,”=” nhìn=” thấy=” bốn=” đại=” gia=” ta=” phi=” thân=” trong=” gió=” đáng=” người=” hiên=” ngang,”=” tiêu=” sai=” không=” ni?”=” nhớ=” năm=” đó=” ta=” được=” xưng=” tụng=” là=” “phong=” châu=” a.”=” chỉ=” cần=” hô=” một=” cái=” là=” tung=” hoành=” khắp=” thân=” tộc=” nha.”=” nhớ=” năm=” xưa,”=” ta=” cùng=” một=” tinh,”=” linh=” ngọc=” rượt=” đuổi=” nhau=” thu=” hút=” không=” biết=” là=” bao=” nhiêu=” ánh=” mắt=” ngưỡng=” mộ=” của=” mấy=” vị=” thần=” khí=” ni.”=” họ=” còn=” cảm=” khái=” “=” thật=” đáng=” yêu=” quá=” đi,”=” châu=” đại=” gia.”=” (*ói=” *=” tập=” hai.....)=” dạ=” diên=” run=” rẩy=” tưởng=” tượng=” cảnh=” một=” hạt=” châu,”=” một=” mộc=” tinh,”=” một=” hạt=” ngọc=” bay=” tới=” bay=” lui,”=” truy=” qua=” đuổi=” lại,”=” còn=” có=” một=” đám=” nhón=” nháo=” không=” rõ=” hình=” dạng=” vừa=” nhìn=” vừa=” khen=” bọn=” chúng=” nó,”=” hần=” liên=” cảm=” thấy=” một=” trận=” ác=” hàn=” a.”=” (ác=” hàn=” lạnh” xưng=” sống=” ^~)=” “vậy=” vừa=” rồi=” là=” người=” ở=” trong=” cơ=” thể=” ta=” lộn=” xộn=” cái=” gì=” a?”=” “gặp=” người=” quen=” thôi,”=” chưa=” từng=” nghe=” câu=” “tha=” hương=” gặp=” lại=” bạn=” xưa=” “=” sao?”=” ta=” hơi=” kích=” động=” thôi=” a.”=” “người=” quen?”=” ai=” ni?”=” “linh=” ngọc=” a,”=” hăm=” nằm=” trong=” người=” tiểu=” hài=” tử=” kia=” đấy.”=” tiểu=” tử=” linh=” ngọc=” kia=” so=” với=” ta=” vậy=” mà=” thê=” thăm=” a.”=” hai=” ngàn=” năm=” trước=” khi=” thần=” tộc=” cùng=” ma=” tộc=” đại=” chiến=” ,”=” hần=” bị=” thương=” không=” nhẹ,”=” chỉ=” giữ=” được=” một=” ít=” tinh=” lực.”=” sau=” lưu=” lạc=” vãn=” sơ=” đại=” lục=” như=” một=” hạt=” ngọc=” bình=” thường.”=” thật=” là=” vô=” vãn=” chua=” sốt,”=” huyết=” lệ=” tuôn=” rơi=” a..”=” buồn=” cười=” hơn=” nữa=” là=” tiểu=” chủ=” nhân=” của=” hần=” đời=” trước=” trong=” một=” cuộc=” cá=” cược=” xem=” ai=” có=” thể=” ngậm=” ngọc=” trong=” miệng=” lâu=” nhất=” á,”=” vô=” tình=” nuốt=” mất=” hần=” vào=” trong=” bụng.”=” tiểu=” tử=” đó=” chết=” hồn=” phách=” liên=” lưu=” lạc=” trở=” vào=” thân=” thể=” như=” bây=” giờ...”=” chuyện=” này=” cũng=” thật=” hay=” ho=” nha,”=” dạ=” diên=” nghĩ.”=” nguyên=” lai=” tô=” kì=” chi=” cũng=” giống=” mình=” a.”=” cũng=” là=” cùng=” nhau=” nuốt=” linh=” vật=” rồi=” đâu=” thai=” chuyển=” kiếp.”=” đời=” này=” lại=” là=” thân=” nhân=” của=” mình=” nữa,”=” sau=” này=” phải=” tranh=” thủ=” luận=” đàm=” a.”=” “vậy=” còn=” một=” tinh=” đâu?”=”>

. Đừng nói nữa. Nhắc tới là bốn đại gia không muốn kể a. Nhớ năm xưa Thiên Phụ (Thiên Phụ = Cha trời....0-o!!!) sáng lập ra Vân sơ đại lục, sáng lập ra vạn vật nhân gian, sau đó còn rèn 981 pháp khí từ thiên địa linh khí. Ta chính là pháp khí đầu tiên trong đó a. Vì vậy bốn đại gia lớn lên mới vô vàn xinh đẹp như vậy, hào quang tỏa ra vạn trượng như vậy. Cũng chỉ vì ta là Vân sơ đại lục chi sơ (Chi sơ = vật được tạo ra đầu tiên...) nên chứa đựng những nguyên tố nguyên thủy, trong sạch nhất là: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Quang minh cùng Hắc ám. Linh ngọc cùng Mộc tinh là pháp khí thứ hai và thứ ba a. Bọn họ so với đại gia ta đây còn kém xa. Năm đó chúng ta ba vật tung hoành ngang dọc Thần tộc, cuộc sống lúc đó thật tốt đẹp . Chúng ta có tình bạn tốt đẹp đáng ngưỡng mộ, lông lánh kim quang. Đáng tiếc, sau cuộc chiến với Ma tộc, cả Thần tộc bị hao tổn nặng nề rồi đi đến diệt vong, 981 pháp khí cũng gần như bị tiêu hủy toàn bộ. Những pháp khí còn tồn tại như chúng ta cũng đều bị trọng thương, tự mình phiêu linh. Bốn

đại gia ta cũng ngủ vùi đến cả hai ngàn năm, sau lại bị người nuốt vào bụng mới vất vả tỉnh lại. Nhưng do cơ thể người quá yếu ớt, ta chỉ có thể chờ đợi trong yên lặng đồng thời lợi dụng khoảng thời gian ấy để hấp thụ linh khí trời đất, khôi phục năng lực. Tới hôm nay vô tình gặp được Linh ngọc, bỗng đại gia thập phần hứng khởi a. Lúc này ta cùng Linh ngọc trong bụng của hai người có trao đổi một ít tin tức, bất qua Mộc tinh vẫn là bất tàm vô tích. Tiểu tử kia không biết đang ở nơi đâu a. Nhớ năm xưa, ta được ngời xưng là “Phong châu”...” “Là “cuồng châu” thì có a.” Dạ Diên ý nghĩ xem thường. Hạt châu này tinh khiết như vậy, thế nào lại đông dài quá ni. Dạ Diên còn muốn hỏi thêm vài câu... “Diên nhi, Diên nhi...” Thanh âm lo lắng từ đâu truyền tới. Nguyên lai là phụ hoàng a. Phụ hoàng Dạ Minh Hiên của hắn vì sao lại gấp gáp gọi hắn đến vậy? Có chăng do mình hôn mê là cho phụ hoàng lo sợ. Dù sao Linh châu cũng đã thức tỉnh, hắn còn nhân định mình là chủ nhân nên thời gian về sau còn nhiều cơ hội để luận bàn. Không gấp a. Nghĩ vậy Dạ Diên bảo Tiểu Linh làm cho hắn tỉnh dậy. Dạ Minh Hiên vẫn còn sợ hãi mặc dù Dạ Diên trong lòng hắn đã tỉnh. Vốn là một hài tử khỏe mạnh, sau khi gặp Tô Kỳ Chi lại hôn mê bất tỉnh. Nếu Tô Kỳ Chi kia là người bình thường hắn nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc lắm nha. Nhưng mà hắn lại là hài tử duy nhất của Đại hoàng tử, còn là Hoàng tử bảo bối của Thanh quốc. Hiên đế cũng không muốn trừng phạt gì. Huống hồ Tô Kỳ Chi lúc đó cũng có vẻ rất khổ sở. Cho nên mấy vị cung nữ cùng thái y là những người phải gánh chịu cơn bão tức giận của Dạ Minh Hiên. Sự tình tuy rằng kì quái, nhưng cơ thể tiểu hài tử vốn rất yếu ớt, Dạ Minh Hiên cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Thấy tiểu bảo bối đã tỉnh lại liền đem chuyện này cất vào quên lãng. Chỉ có đem tiểu tử Tô Kỳ Chi kia liệt vào danh sách nhân vật nguy hiểm. Đến tận khi hắn ta về nước Hiên đế cũng không ra tiễn biệt. Tiểu linh vì chia tay Linh ngọc mà tâm trạng bất hảo. Hắn suốt ngày than thở, buồn bực, còn nhân tiện giải bày đôi chút về sự tích ngày xưa ngày xưa khi hắn còn được mệnh danh là “Phong châu”nhai đi nhai lại nhiều lần. (nhox này nói nhiều quá a ^^~) Có Tiểu linh hoạt bát làm bạn, lại nhận được sự sủng ái của Dạ Minh Hiên, tiểu Dạ Diên theo thời gian êm đềm mà dần dần lớn lên..... ===== Quỳnh: Ta thật sự khâm phục tinh thần “tự sướng” vô bờ bến của bé Linh nha.....=))) Có vài từ trong ni ta làm biếng giải nghĩa, các nàng thắc mắc thì com hỏi ta, ta sẽ giải thích tận tình

7. Chương 7

Năm năm sau.

Kỳ quốc, Ngự thư phòng

Dạ Minh Hiên đang ngồi trên thư án (thư án= bàn dài để học của người xưa...^!) phê duyệt tấu chương. Dạ Diên bên cạnh, ngồi trên tiểu thư án do hắn cố ý làm cho bảo bối, đang lật từng trang Lịch sử Văn sơ đại lục mà nghiên cứu.

(=”=!! Cho ta đọc danmei còn hơn....nhai cuốn đó)

Cả Ngự thư phòng tràn ngập yên tĩnh, lâu lâu chỉ thỉnh thoảng phát ra tiếng trang sách bị lật giở cùng âm thanh viết chữ. Ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng tỏa nhiệt ấm áp.

Dạ Minh Hiên ngẩn đầu nhìn hài tử bảo bối của mình, bộ dạng xem sách thật hảo đáng yêu a. Thời gian quả thực thấm thoát trôi đi, thoát cái năm năm đã qua. Lúc trước, chính mình vẫn còn ôm thân thể bảo bối mềm mại này trong lòng, giờ tiểu hài tử đã trở thành một nam hài phần điều may ngọc. Trước kia bảo bối cũng chỉ biết oa oa khóc, giờ đã có thể gọi một tiếng “phụ hoàng” thật ngọt ngào. Duy nhất chỉ có đôi mắt trong sáng to tròn kia là vẫn không biến đổi theo thời gian, chưa từng vấy bẩn một hạt bụi phong trần nào ở chốn hoàng cung tranh giành đấu đá này. Diên nhi như dòng suối nhỏ trong vắt, ôn nhu chảy vào cuộc sống của mình, làm cho những ngày tháng đấu tranh lạnh khốc chốn hoàng cung của mình không còn băng hàn. Toàn bộ chỉ có ấm áp, rất nhiều ấm áp, duy nhất chỉ có sự ấm áp.

“Diên nhi, cùng dùng bữa với phụ hoàng a.”

Dạ Minh Hiên buông tấu chương, hướng hài tử bảo bối của mình, nói.

“Phụ hoàng chờ một chút nha, còn một đoạn nữa là xong rồi.”

Dạ Diên vẫn tập trung đọc sách, không ngẩng đầu lên mà trả lời.

Dạ Minh Hiên ngồi xuống bên cạnh Dạ Diên, một phen ôm lấy bảo bối đặt lên đùi mình, hai người ngồi chung một chỗ nhìn vào sách sử.

“Chuyện này không cần sốt ruột đâu, Phụ hoàng cũng đã phái người đi khắp Vân sơ đại lục tìm hiểu, khi có tin tức gì sẽ lập tức về hoàng cung báo cáo.”

Nhìn vào quyển sách dày ít người có thể đọc nổi, Dạ Minh Hiên bình thản vuốt tóc tiểu Diên.

“Vấn đề chính là Diên nhi còn một vài chỗ không thông a. Diên nhi nghĩ nên mau mau tìm hiểu sẽ tốt hơn.”

“Việc này không nên nhất thời nóng vội. Trước tiên nên dùng bữa cùng phụ hoàng đi. Được không?”

“Àn.” Dạ Diên gật đầu, xoay người ôm lấy cổ Dạ Minh Hiên, cả người nằm gọn trong người Dạ Minh Hiên, để mặc người ôm mình quay về Dạ Long điện.

Năm năm về trước, kể từ khi Dạ Diên tỉnh dậy sau lần hôn mê kia, cung nữ Dạ Long điện phát hiện Thất hoàng tử càng ngày càng thích ngủ. Qua sự kiện bị trách phạt lúc Dạ Diên bị hôn mê, mọi người thấy tình hình đó cũng không lo lắng mà ngược lại rất cao hứng a. Vì so với việc chăm sóc một tiểu hoàng tử hiếu động thì việc chăm sóc một vị tiểu Hoàng tử thích nằm cả ngày sẽ an toàn hơn. Mà cũng không một ai báo cáo sự việc này cho Hiên đế biết vì ngài lúc nào cũng có quốc sự bề bộn, tất nhiên không có thời gian để phát hiện ra sự tình kì lạ này.

Sự thật sau vấn đề này cũng không có gì khác ngoài nguyên nhân Tiểu Linh hiện thân a. Bởi vì tuổi còn nhỏ, lại không việc gì để làm, thật rất nhàm chán nên Dạ Diên tìm Tiểu Linh nói chuyện phiếm mà thôi. Do vậy, thoát nhìn thì chẳng phải tiểu Dạ Diên đang say ngủ sao?

Qua nhiều lần cùng Tiểu Linh nói chuyện, Dạ Diên đã tiếp thu rất nhiều vấn đề:

Năm đó Thiên Phụ đã rèn 981 pháp khí, ban cho thần dân của ngài.

Những pháp khí có năng lực siêu phàm cùng tinh khí thuần khiết giống như Tiểu Linh, Linh ngọc cùng Mộc tinh đều được ban cho Thần tộc, danh xưng “Thần khí”.

Những pháp khí có năng lực thấp cùng với tinh khí nhiễm tạp chất được ban cho Ma tộc, danh xưng “Ma khí”.

Những pháp khí còn lại không có pháp lực, chỉ có thể phối hợp pháp lực với chủ nhân thì được ban cho Thánh tộc, danh xưng “Thánh khí”.

Nhân tộc trong thời điểm đó lại không được ban cho bất cứ thứ gì.

(Cái này gọi là phân biệt “Tộc” cấp nhĩ...đáng hận...=)=)

Sao khi ban bố xong, Thiên Phụ cũng tiêu thất, không ai biết ngài đi về đâu cũng như không ai biết ngài từ đâu tới.....

Sau khi Thiên Phụ rời đi, thứ bậc của pháp khí quyết định cấp bậc trong các phân tộc. Thần tộc ở vị trí cao cao tại thượng, Ma tộc thứ bậc tiếp sau, Thánh tộc vốn thiên sinh cao ngạo chỉ tụ tập sinh sống trên Thánh Sơn. Còn nhân tộc chỉ có thể co mình vào một góc nhỏ bé ở Vân sơn đại lục, duy trì tàn khố mà sống. Cả đại lục tồn tại một thế cục cân bằng cổ quái.

Nhưng từ hai ngàn năm trước, không biết vì nguyên nhân gì, Thần tộc cùng Ma Tộc bùng nổ chiến tranh thảm khốc. Sau trận chiến cả hai tộc đều đi đến tận diệt. Thần khí cùng Ma khí cũng bị tiêu hủy toàn bộ. Thánh tộc không từ thủ đoạn tham chiến cũng tổn thất không ít Thánh khí trong trận đấu đó. Ngay cả Tiểu Linh mặc dầu phát huy năng lực cực đại trong trận chiến kia nhưng cũng không chống đỡ nổi, bắt buộc phải phong bế linh lực chính bản thân mình mới có thể bảo toàn tiểu mạng a.

Hai ngàn năm sau, Tiểu Linh bị Lạc Tước nuốt vào trong bụng. Chính khí tức tinh thuần của Lạc Tước đã thức tỉnh Tiểu Linh. Sự tỉnh sau đó phát sinh cho tới tận bây giờ.....

Mà kể từ hai ngàn năm trước tới nay, Nhân tộc đã đứng lên thống trị Vân sơ đại lục. Thánh tộc vẫn như cũ, ẩn cư trên đỉnh Thánh sơn, họ cũng không cùng nhân gian yên hỏa (yên hỏa= khói lửa= phân tranh, (ó . ó)). Thần tộc cùng Ma tộc lúc bấy giờ cũng biệt lai vô dạng. Những chuyện liên quan đến Thần tộc cùng Ma tộc lưu trong sách sử cũng không có ghi chú gì thêm sau trận biến cố “Thần Ma đại chiến”.

Vì nguyên nhân gì Thần Ma phân tranh?

Vì sao Tiểu Linh lại nằm trong tay mẫu thân.

Thần tộc cùng Ma tộc hiện ở nơi nào?

Phụ thân vì cái gì muốn cướp đoạt Tiểu Linh?

Trong lòng Dạ Diên tuôn ra vô số nghi vấn.

Nửa năm trước là thời điểm Dạ Diên lựa chọn để giải bày mọi chuyện với Phụ hoàng. Khi tiểu Diên giải thích, hắn không hề có một tia khẩn trương hay lo sợ. Hắn tin tưởng và hiểu rất rõ, dù cho phát sinh bất cứ sự tình gì, Phụ hoàng vẫn mãi mãi ở bên cạnh mình. Dạ Diên vì muốn trả thù cho tiền kiếp mẫu thân, muốn tìm đáp án cho những vấn đề mình thắc mắc. Mà quá trình thực hiện những điều này sẽ đầy chông gai, vất vả. Chỉ cần Phụ hoàng ở bên cạnh mình, người quan trọng ấy cùng làm những việc quan trọng với mình, Đấy không phải gọi là hạnh phúc sao?

Dạ Diên biết Phụ hoàng sủng ái mình tới mức nào, đặc biệt người lại là Đế vương của một nước, sự sủng ái này có được cũng rất khó a. Mấy năm nay mặc dù Phụ hoàng sinh cho mình thêm mấy Hoàng đệ, Hoàng muội. Nhưng người vẫn luôn ôn nhu bảo vệ mình chặt chẽ. Rõ ràng Phụ hoàng đối xử với mình khác xa những người kia nha. Còn Lạc Phong tuy rằng cũng coi như là phụ thân tiền kiếp của mình, nhưng lại đối xử rất lạnh nhạt với hài tử năm tuổi của hắn, tám nay sau thì biệt lai vô dạng, tiếp đến là một chương vô tình đem hết thủy tình cảm, mối quan hệ của mình với hắn tan thành mây khói. Dạ Diên giờ đây khẳng định phụ thân mình duy nhất chỉ có Phụ hoàng.

Dạ Minh Hiền quả nhiên không làm Dạ Diên thất vọng. Sau khi nghe xong hết thủy sự việc, người không hề kinh hoảng, cũng không mang nét kinh hãi như vừa nhất được trần bảo quý giá. Người chỉ thản nhiên nói:

“Mặc kệ linh hồn kia là của ai, người hiện giờ chính là Diên nhi bảo bối của ta.”

Người vẫn như trước đây, vẫn xem mình là tiểu hài tử của người mà sủng ái. Không những vậy còn phân phó nhân lực rải khắp Vân sơ đại lục giúp mình thu thập những tin tức quan trọng mà mình mong muốn.

=====

Việc xen ngang chú thích với đồn chú thích lại để cuối cùng giải thích một lược các năng thích cái nào hơn ?..

Nhân tộc vùng dậy... ủng hộ hết mình... *xăng quần*, *xoắn tay áo*... *dzọt lẹ*....

8. Chương 8

Dựa theo thông lệ, sau lần sinh thần sáu tuổi, Dạ Diên sẽ vào học viện Hoàng gia học tập.

Dạ Long điện

Dạ Minh Hiền ôm Dạ Diên, cẩn thận dặn dò trước sau:

“Không nên xung đột với các Hoàng huynh.”

“Không nên bộc lộ năng lực của mình.”

“Cần phải nghe theo lời dạy dỗ của thái phó.”

.....

“Diên nhi có thể tự đọc sách, viết chữ, vì có gì phải vào học viện học a?”

“Diên nhi, vào học học viện không chỉ vì đọc sách, viết chữ mà còn học lễ nghi Hoàng gia. Thân là hoàng tử phải có kiến thức bao quát toàn bộ quốc gia. Còn có khi đi học sẽ tiếp xúc với nhiều người xấp xỉ bằng tuổi Diên nhi, như vậy Diên nhi có thể cùng bọn họ chơi đùa. Cả ngày ở trong Dạ long điện đợi Phụ hoàng, không thấy buồn chán sao? Ta không cho người cùng người khác xung đột, không cho người bộc lộ năng lực là để bảo vệ người. Năng lực hiện tại của Diên nhi còn quá yếu, Phụ hoàng không muốn người rơi vào nguy hiểm, hiểu không?”

“Ân, đã hiểu, Phụ hoàng.”

Dạ Diên ngoan ngoãn gật nhẹ đầu.

“Diên nhi sẽ không để mình sa vào phiền phức liên lụy người.”

(=”= càng ngày càng thấy Hiên ca giống mama a....)

“Thực ngoan”

Dạ Minh Hiên hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của Dạ Diên.

Văn Anh cùng Chu Anh hộ giá Dạ Diên đến học viện Hoàng gia. Học viện Hoàng gia vốn là một tòa cung điện mộc mạc. Sau khi tìm đến phòng học, Dạ Diên phát hiện vẫn chưa có ai đến, hẳn là người đầu tiên có mặt tại đây a. Dạ Diên nhanh chóng ngoan ngoãn tìm chỗ ngồi mà chờ đợi.

Qua một hồi, các đệ tử khác cũng đến. Người đầu tiên tiến vào là một hài tử mặc sa y bình thường, nhìn sơ cũng nhận ra người này chỉ là bình dân đệ tử. Mấy đệ tử nói nói cười cười thật vui vẻ tiến vào phòng học. Lướt nhìn phòng học bọn họ đột nhiên phát hiện một thân ảnh nho nhỏ, ai ai cũng nhìn đến ngẩn ngơ cả người. Đến khi tiểu hài tử nhỏ nhắn như tiên đồng kia khẽ nhún mào, hài tử mặc thanh sam dẫn đầu nhóm người mới bừng tỉnh đầu tiên. Xuất tiếng ho khan như lão nhân trưởng thành, hần hỏi:

“Vị huynh đài này, tại hạ họ Trang, tôn nho danh gọi là Duy Tự, xin hỏi huynh đài có phải là đệ tử mới đến không a?”

(>”< ngất...ngữ=” khí=” y=” như=” ông=” cụ=” non=” a)=” nhìn=” chăm=” chăm=” trang=” duy,=” dạ=” diên=” âm=” thâm=” suy=” tính:=” _=” họ=” trang=” này=” so=” ra=” lớn=” hơn=” mình=” có=” hai=” tuổi,=” nói=” chuyện=” sao=” cổ=” hủ=” vậy=” a.=” nhớ=” lúc=” trước=” từng=” trốn=” trong=” ngự=” thư=” phòng=” trộm=” xem=” phụ=” hoàng=” tiếp=” kiến=” mấy=” vị=” đại=” thần.=” mấy=” lão=” lão=” râu=” dài=” cũng=” không=” có=” cái=” ngữ=” khí=” này=” mà.=” người=” này=” thật=” sự=” rất=” hảo=” trên=” đầu=” nha.=” trách=” không=” được=” phụ=” hoàng=” bảo=” nơi=” này=” rất=” hay.=” “ân,=” ta=” mới=” tới=” a.”=” dạ=” diên=” từ=” tôn=” đáp.=” “vị=” huynh=” đài=” này,=” cổ=” nhân=” giáo=” chúng=” ta=” làm=” người=” phải=” biết=” “lễ”,=” cổ=” nhân=” lại=” giáo=” chúng=” ta=” “tao=” ngộ=” mà=” không=” thi=” lễ=” cũng=” là=” phi=” lễ”,=” cho=” nên=” tại=” hạ=” trước=” gặp=” huynh=” đài=” đã=” xưng=” qua=” danh,=” huynh=” đài=” cũng=” nên=” đáp=” lại=” tại=” hạ=” danh=” xưng=” của=” mình=” chứ=” a.”=” (ta=” thua,=” thua=” thăm=” hại=” với=” cách=” nói=” chuyện=” ông=” cụ=” non=” của=” bé...ta=” đành=” chém=” gió=” bóttt^tt=”)> Nguyệt: bót làm gì ah, cứ để càng sến nghe càng hay a =)) zậy mới toát lên cái phi phàm của ảnh ^^~)

“Ai u, gốc tiểu tử a, cổ nhân nói cho chúng ta biết “Phi lễ biệt thị” (thi lễ nên nhìn người.), người cũng nên xem xét lại. Không phải người nên coi trọng người kia là tiểu mỹ nhân sao?”

Giọng nói ngả ngón vang lên cùng lúc những người còn lại vốn dĩ đang xem kịch vui đều tản ra nhường đường cho chủ nhân giọng nói kia xuất hiện. Dạ Diên chậm rãi ngược nhìn, nhận thấy người này cũng chỉ lớn hơn mình vài tuổi, môi hồng bạch nha, mắt xếch, đầu đội tiểu kim quan, chân mang vân cẩm hài, nơi khóe môi nhàn nhạt tiểu phi tiểu, ánh mắt song quang lưu chuyển, mị ý lan tràn, tuổi không lớn nhưng thần thái lại thập phần phong lưu.

Trang Duy thấy người tới, thân thể đang thả lỏng bỗng chốc run rẩy không ngừng, cúi đầu hành lễ:

“Hồi Nhị điện hạ.”

Thanh âm tự nhiên cũng khác xa vừa rồi a.

“Ngốc tiểu thư, ngày hôm qua ngươi ở trong phòng nhỏ kia cảm thấy thế nào a? Có hay không sợ tới mức kêu gào mẫu thân a?”

(Thư = sách, con giòi...không phải chỉ nữ nhân đâu nha, nó còn có nghĩa là một sách nữa nha, nhưng dùng hán tự nghe hay hơn a....”>)

Nhị hoàng tử không thèm để ý tới Dạ Diên, trực tiếp đi đến trước mặt Trang Duyệt, vừa đi vừa nói, lời vừa dứt thân ảnh đã tới nơi.

Trang Duyệt thân thể run càng lợi hại hơn:

“Tại hạ.....tại hạ....”

Lấp bắp cả buổi vẫn chưa hoàn lời.

“Thư ngốc tử, cổ nhân nói chúng ta “quân tử bình thần nói”, ngươi đỏ mặt như vậy, chẳng lẽ do có tiểu mỹ nhân bên cạnh mà thẹn thùng a?”

Trang Duyệt hoàn toàn khác xa lúc nãy, chỉ còn biết khúm núm đứng một chỗ, không dám nói cũng không dám động. Mọi người xung quanh nhìn tình cảnh cũng chỉ có thể đồng cảm với hắn.

“Thái phó đến đây” tiếng hô không biết từ đâu đến, chỉ thấy mọi người nghe xong liền nhanh chóng quay về chỗ ngồi. Dạ Diên cũng đứng lên chờ thái phó.

Lục thái phó tiến vào trong phòng liền thấy một tiểu oa nhi xa lạ đứng ở giữa phòng, thần thái tự nhiên, mở to mắt nhìn chính mình, thật sự là hài tử xinh đẹp, trách sao được bệ hạ xem như bảo bối. Lục thái phó nhớ tới dáng điệu ôn nhu, ánh mắt tràn ngập tiểu ý của bệ hạ khi nói về Thất hoàng tử.

Lục thái phó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Dạ Diên, hướng mọi người giới thiệu:

“Vị này chính là tân học sinh của chúng ta, Thất hoàng tử.”

“Thất hoàng tử trưởng thành rất xinh đẹp a....?”

“Thất hoàng tử cùng học với chúng ta sao...?”

“Người này là hoàng tử được sủng ái nhất sao?....”

Sau khi bộc lộ thân phận Dạ Diên, bên dưới các Hoàng gia đệ tử bắt đầu nhao nhao bàn luận. Nguyên do Dạ Diên từ nhỏ đã được Dạ Minh Hiền bảo vệ bên mình, sủng ái đến nỗi chưa từng cho hắn xuất hiện trước mặt mọi người. Nay người xuất hiện tất nhiên sẽ trở thành tâm điểm bàn luận a.

Mọi người phía dưới đều mang vạ trạng biểu tình:

Ngũ hoàng tử Dạ Văn Chiếu thần tình ôn nhu nhìn Dạ Diên.

Nhị hoàng tử nét cười vẫn không đổi. Dạ Diên lơ đãng nhìn, lại thấy mi nhân của hắn phiêu đi nơi khác.

(cái này tác giả viết không rõ, nhưng Quỳnh biết anh í đang nhìn bé Duyệt cười đó nha...=)))

Các hoàng tử khác nhìn Dạ Diên cười nhưng đáy mắt lại tồn tại một loại cảm xúc ghen tỵ.

Trang Duyệt nhìn Dạ Diên, không biết đang suy nghĩ điều gì, chỉ thấy hắn cần cần môi.

Mấy vị bình dân học đệ khác dùng thần sắc tràn ngập ngưỡng mộ nhìn Dạ Diên.

Lục thái phó nghe qua lời xôn xao cũng chỉ thờ dãi, sau đó chỉ một chỗ trống cho Dạ Diên ngồi. Hắn không ngờ Dạ Diên lại giơ bàn tay nhỏ lên chỉ vào vị trí ngồi kế bên Trang Duyệt:

“Thái phó, Dạ Diên muốn ngồi chỗ gần người kia a.”

Thái phó chưa kịp lên tiếng đáp lời, đã nghe giọng Nhị hoàng tử nói:

“Thư ngốc tử, mỹ nhân chúng ta chọn ngươi rồi đó nha, ngươi cũng ngàn vạn lần đừng phụ lòng mỹ nhân a.”

Trang Duyệt vẫn như cũ cần cần môi, không nói lời nào.

Thái phó bắt đất dĩ gặt đầu chấp nhận. Dạ Diên vội vàng chạy đến bên cạnh Trang Duy ngồi xuống. Nhị hoàng tử Dạ Văn Thừa cố ý quay lại nhìn Dạ Diên, nhìn tiểu Diên đến mị hoặc, không biểu tình gì mà quay đầu trở lại.

Trong thư phòng, Dạ Minh Hiên im lặng duyệt tấu chương. Lạch cạch, tiếng mở cửa Ngự thư phòng vang lên. Dạ Diên chạy ào vào, không quan tâm Dạ Minh Hiên đang bận rộn xem tấu chương, trực tiếp ngồi lên đùi Dạ Minh Hiên, đôi tay nhỏ ôm chặt cổ hắn, cười tủm tỉm nhìn Phụ hoàng.

Dạ Minh Hiên thấy vậy buông lỏng tấu chương, đem tiểu bảo bối đang dạt dào cao hứng ôm vào lòng:

“Diên nhi đi học cao hứng vậy sao?”

“Ân, rất cao hứng a.”

Nhớ đến Trang Duy cùng Nhị hoàng huynh, Dạ Diên cười tít mắt:

“Phụ hoàng nói đúng a, học viện đúng là nơi hảo chơi đùa.”

9. Chương 9

Giờ nghỉ ngơi giữa buổi học, Trang Duy vẫn chăm chú đọc sách không nói lời nào. Dạ Diên ngồi bên cạnh, đôi mắt to tròn không thôi chớp sáng, chớp sáng nhìn chăm chú Trang Duy. Hắn lại vờ như không thấy, vẫn cố chấp nhìn trần trời bản sách cổ tối nghĩa trên tay.

“Trang Duy?”

Không thèm để ý.

“Trang huynh?”

Vẫn không thèm để ý.

“Tôn nho huynh.”

Vẫn như cũ không thèm để ý.

“Nhị hoàng huynh đến.”

Trang Duy bật người run sợ đến độ sách trên tay cũng bị ném đi, người thì hướng phía gầm bàn trốn mất.

“Trang Duy huynh quả nhiên chỉ quan tâm đến Nhị hoàng huynh của ta chứ không thèm quan tâm đến ta a.”

Dạ Diên chớp chớp mắt, giọng nói ảo não, đáng thương.

“Thất hoàng tử...đừng đem tại hạ ra làm trò đùa....”

Thanh âm lấp bắp phát ra.

“Nhưng ta nghe Nhị Hoàng huynh gọi người tà Thư ngốc tử rất là thân mật nha.”

Lại tiếp tục thêm mắm thêm muối.

“Đó là....đó là do...Nhị hoàng tử thường ..thường...thường...khi dễ tại hạ.”

“Nga, ta thế nào lại nhìn không ra điểm này a. Vậy người nói đi, Nhị hoàng huynh khi dễ người như thế nào chứ? Cổ nhân từng nói “Tri bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.” đó nha.”

(tri bất ngôn, ngôn vô bất tẫn = lời nói không bằng không chứng => không phục ...XP chính xác nha.)

“Nhị hoàng tử từng lừa nhốt tại hạ trong tiểu hắc ốc. Đóng chặt cửa lại chỉ để mỗi mình tại hạ bên trong.”

10. Chương 10

“Có Châu đại gia ta ở đây, tiểu quý, ngươi còn không mau hiện hình!”

Tiểu Linh bị tiếng đóng cửa hù dọa mà sợ hãi, lúc này nó y như một tiểu linh miêu bị chọc giận mà kêu ngạo lớn tiếng nói.

Tiếng nói lớn dường như có chút tác dụng, thanh âm khốc lóc lúc này bỗng dừng tiêu thất.

“Hừ, thấy Châu đại gia ta tới sợ rồi phải không! Một tiểu quý hồn nho nhỏ mà dám giương oai trước mặt Châu đại gia ta sao? Có bản lĩnh thì bước ra đây, để coi ta thu phục ngươi như thế nào.”

Ngữ điệu tiểu Linh lúc này càng lúc càng ngạo mạn.

Chung quanh một mảnh lặng như tờ, không một tia động tĩnh .

“Tiểu Linh, chúng ta trở về được không. Quý hồn kia không chịu đi ra. Mà nếu vạn nhất Phụ hoàng tỉnh lại, không nhìn thấy ta, người chắc chắn rất sốt ruột a.”

Dạ Diên nói với gia hỏa tiểu Linh đang phát cuồng.

“Không được, nó dám hù dọa bốn đại gia ta. Tiểu quý, ngươi mau ra đây....cái đồ nhát gan kia....ngươi thật sự rất nhát gan a.....”

Tiểu Linh lại kêu ngạo thét lên.

“Lạch cạch, lạch cạch.”

Thanh âm bước chân vang lên giống như tiếng bọt nước va chạm vào đá. Thanh âm lúc xa lúc gần, lúc thì nghe rất rõ, lúc thì dường như tiêu thất, tựa như ảo âm. Sao đó thanh âm “Lạch cạch” tiếp tục vang lên rồi biến mất. Như thế cứ lặp đi lặp lại, mỗi lúc cảm giác lại càng gần. Dạ Diên có thể cảm thấy một cổ khí tức càng lúc càng tiếng gần. Tiểu Linh lúc này nắm chặt tay lại thủ thế. Dạ Diên cũng điều động linh khí sẵn sàng xung trận.

“Hừ, không nghĩ đến tiểu quý kia có oán khí nặng như vậy. Có vẻ đã chết không ít năm a. Cứ chờ xem bốn đại gia ta lát nữa dùng kiếm quang như thế nào thu phục nó.”

Tiểu Linh đã sớm rời tay Dạ Diên, phiêu phiêu phi giữa không trung, cao giọng mà nói.

“Lạch cạch...”

”Lạch cạch, lạch cạch....”

“Lạch cạch...”

Thanh âm lúc này tiến đến trước mặt Dạ Diên và tiểu Linh. Dạ Diên ngẩng đầu lên quan sát, đánh giá Quý hồn ở trước mặt mình:

Là nữ quý a, tóc đen mượt, suông dài đến tận mắt cá chân, y trang tuyết trắng, song nhãn huyết quang, môi son căng mọng, mi tâm (phần giữa trán á...) hiện lên một chu sa hình hoa mai hồng thắm. Y sam thoe gió lay động. Oán khí tầng tầng tỏa ra tứ phía.

Tiểu Linh vừa nhìn thấy nữ quý liền hét lớn:

“Tiểu quý, ta cho ngươi nếm mùi kiếm quang của bốn đại gia ta.”

Tiểu Linh từ giữa không trung cấp tốc xoay tròn, thất tinh quang chiếu càng ngày càng mãnh liệt, dần dần, bạch quang lần ắt thất sắc, tới khi bạch quang chiếm hết toàn bộ quang sắc, một đạo bạch quang mới đánh về phía nữ quý. Nữ quý kia lại không mấy may hoảng loạn, tinh tâm đọc chú ngữ, một đạo sương mù dày đặc xuất hiện cản phá đường tấn công của bạch quang.

“Hừ, không tự.....”

Tiểu Linh chưa nói hết lời đã thấy bạch quang vừa tiến tới nửa đường liền bị phản ngược lại, đánh thẳng xuống mặt đất.

“Tại sao có thể như thế được? Kiếm quang của bổn đại gia ta là lực lượng tinh thuần cực đại mà...”

Thật sự khó nghe được lần đầu tiên tiểu Linh thì lằm bằm tự nói. Đột nhiên nó bật người phi thân đến gần tai Dạ Diên thì thầm nói nhỏ:

“Chúng ta mau rút lui, ta vừa chợt nhớ ra, linh lực của bổn đại gia vẫn chưa hoàn toàn phục hồi a.”

(...phụt.....*nước văng tung tóe*.....bé giỡn hả bé =”=!)

Dạ Diên vừa nghe xong thật muốn ngắt đi cho rồi. Hiện tại mới nhớ tới linh lực chưa khôi phục, vừa rồi ra vẻ kiêu ngạo như vậy sao không thấy nó nhớ tới a?

Dường như Quỷ hồn có thể nghe thấy lời tiểu Linh vừa nói, ả cười lạnh một tiếng, không khí xung quanh lại càng âm trầm nồng nặc. Nữ quỷ vung tay lên, một luồng hắc vụ (sương mù) hướng thẳng về phía Dạ Diên cùng tiểu Linh.

“Chạy mau...”

Tiểu Linh hét to một tiếng. Nó cũng không thèm giữ nghĩa khí mà phi người chuồn đi trước.

Dạ Diên vung tay lên xuất ra một cột nước phản công về phía hắc vụ rồi xoay người hướng phía cửa chính mà chạy.

Dạ Diên ra sức mở cửa, nhưng cửa kia căn bản giống như bị cấm chặt trong lòng đất, ra sức thế nào cũng mở không được. Phía sau hắc vụ càng ngày tiến đến càng gần. Dạ Diên ngược nhìn lên khối cầu không ngừng vừa quay vòng vòng vừa lằm bằm trên đầu mình, bất đắc dĩ hỏi tiểu Linh:

“Tiểu Linh, chúng ta hiện tại nên làm gì đây a?”

“Ai~, làm sao bây giờ, làm sao đây a? Chẳng lẽ không thể làm được cái gì, bổn đại gia ta bằng thanh ngọc khiết như vậy lại tán mạng tại đây sao a?....”

Tiểu Linh dường như không hề đem câu hỏi của Dạ Diên để vào đầu, nó vẫn cứ xoay vòng vòng, lằm bằm tự mình nói.

“Tiểu Linh!”

Dạ Diên hét thật to, đánh động thần trí tiểu Linh quay về đối phó với hắc vụ.

“A....a.....”

Tiểu Linh hô to nhanh chóng né tránh hắc vụ nhào về hướng trước mặt Dạ Diên, ra vẻ khảng khái, chấp nhận hi sinh, bị thống cùng cực mà hét lên

(cái vụ “cùng cực” là ta phăng...=))):

“Mau, mau cho ta một giọt tinh huyết của người.”

Dạ Diên không kịp thắc mắc, vội vàng dùng băng phiến sắc bén cứa một vết lên ngón tay mình, một giọt tinh huyết rơi xuống, tích tụ lại trên châu diện (bề mặt ...-A-) của tiểu Linh.

Tinh huyết lập tức thấm sâu vào trong châu thân của tiểu Linh. Sau đó, chỉ trong nháy mắt, trên châu thân của tiểu Linh xuất hiện vô số bọt nước, mỗi một bọt nước lấp lánh phản chiếu thất sắc lưu ly. Dạ Diên cùng tiểu Linh dần dần bị bọt nước vây quanh, Hai người đứng ở giữa không ngừng bị xoay tròn. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, quang minh, hắc ám, thất nguyên tố, thất sắc tinh quang tạo thành thất ruy băng ánh sáng, quần quít xung quanh, không ngừng biến hóa, dây dưa lẫn nhau, cuối cùng tiến nhập vào trong cơ thể Dạ Diên.

Một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ, cường liệt không ngừng cuộn cuộn trong cơ thể Dạ Diên. Lúc này hắn mới thấu hiểu. Mặc dù từ trước tới nay tiểu Linh không ngừng gọi hắn là tiểu chủ nhân. Nhưng chính là giờ này khắc này, hắn mới chân chính cùng tiểu Linh kết lập khế ước.

Mở to đôi mắt, Dạ Diên cảm nhận cơ thể mình ngập tràn linh lực tinh thuần. Nhẹ nhàng vung tay lên biển hóa ra đại cột nước cùng băng phiến thẳng tắp hướng tới phía hắc vụ. Hắc vụ lập tức chậm rãi tản tán, biến mất hoàn toàn trong không khí.

Quỷ hồn nhìn Dạ Diên, huyết nhãn lóe ra ánh nhìn hưng phấn.

“Đã nhiều năm rồi không gặp một linh hồn tinh thuần, sạch sẽ đến như vậy? Ngay cả linh lực cũng rất tinh thuần.....nếu nuốt được linh hồn kia, ta có thể có được năng lực để báo thù hay không?.....bản thân ta đã chịu quá nhiều thống khổ...chờ đợi mỗi mòn suốt bao nhiêu năm...”

Quỷ hồn tiếp tục đọc chú ngữ, hắc vụ tản công càng lúc càng dày đặc, tỏa ra bạc khí tần tần tản công về hướng Dạ Diên cùng tiểu Linh. Dạ Diên một bên không ngừng xuất ra cột nước cùng băng phiến, một bên liên tiếp mang theo tiểu Linh chập vật tránh né.

“Tiểu Linh, vì cái gì mặc dù ta và ngươi đã lập khế ước, nhưng ta vẫn chỉ có thể không thủy thối a?”

“Thành lập khế ước chính là giao các nguyên tố tinh thuần cho ngươi, nhưng các nguyên tố này trong người ngươi căn bản vẫn chưa thức tỉnh a. Ngươi chỉ có thể vận dụng không thủy tinh lực đơn thuần của chính bản thân ngươi thôi. Nhưng ngươi không cảm thấy năng lực không thủy của ngươi trở nên cường đại hơn sao? Trong thiên hạ nguyên tố của bốn đại gia ta là tối tinh thuần nhất a....đây là khế ước lần đầu được lập ra của bốn đại gia. Về sau, linh lực của chúng ta tương quan tương duyệt lẫn nhau, sinh mệnh cũng gắn liền nhau. Thật không tin được cuộc đời sau này của bốn đại gia “Thượng cổ thần khí” như ta lại phải bán mình, lưu lạc phong trần....”

(=)=!!! Đỡ không nổi luôn...)

“Vậy linh lực của các nguyên tố kia đến khi nào mới thức tỉnh chứ?”

“Ai biết được!!! Còn phải xem cơ duyên của ngươi a. Có khi vĩnh viễn cũng không thức tỉnh nữa a.”

11. Chương 11

Dạ Diên cầm tiểu Linh trong tay, chập vật né tránh chiêu thức tập kích của quỷ hồn, xoay vòng lẫn phi thân qua lại trong phòng. Một tiểu hải tử chỉ mới năm tuổi thể lực nào có nhiều, rất nhanh Dạ Diên liền thấm mệt.

Một khắc lơ là, liền bị hắc vụ đánh trúng, lực công kích mạnh mẽ đánh trúng thân người Dạ Diên. Hắc té xuống, hôn mê nằm trên mặt đất, bên tai chỉ còn loáng thoáng nghe tiếng tiểu Linh gào thét:

“Tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân.....”

Trong cõi mộng lung, Dạ Diên cảm thấy thân mình phiêu phiêu trôi nổi. Toàn thân không hề có một tia cảm giác nặng nề.

Tiền sinh kiếp?

Những hình ảnh trong quá khứ ở kiếp trước của chính mình cuộn cuộn hiện lên trước mắt hắn:

Mẫu thân kiếp trước đối với mình thập phần ôn nhu, còn phụ thân lại vô cùng lãnh đạm.

Khi được năm tuổi, cuộc sống hạnh phúc bỗng chốc vỡ tan. Mẫu thân vì bảo hộ mình mà hi sinh bản thân. Trước khi chết còn trao lại Linh châu cho mình.

Tám năm ròng, phụ thân biệt tăm vô tích.

Vì Linh châu mà phụ thân vô tâm một chương giết mình.

Chính mình mang theo tâm can đau đớn nuốt lấy Linh châu mà chuyển thế.

Thúy các ảm áp...

Hình ảnh hiện lên cuối cùng là hình ảnh mình cùng Phụ hoàng trải qua những tháng ngày khoái hoạt trong Dạ Long điện.

Chính những ngày tháng hạnh phúc này đã bù đắp cho tiền kiếp đau thương.

Những ngày tháng khoái khoái hoạt hoạt sẽ chấm dứt tại nơi u ám, tịch mịch không người cư ngụ này.

Quan trọng nhất chính là, mình không bao giờ..... không bao giờ là một Lạc Tước yếu ớt, nhỏ bé bị người khác khinh khi như trước kia nữa.

Chính mình hiện tại chỉ là Dạ Diên, là nhi tử của Phụ hoàng.....

....Phụ hoàng....

Quỷ hồn nhìn thấy Dạ Diên bị hắc vụ đánh trúng nằm bất tỉnh trên mặt đất, viên Linh châu cổ quái kia, ánh sáng càng ngày càng u ám, cuối cùng là tắt hẳn, mạnh mẽ rơi từ không trung xuống mặt đất.

Quỷ hồn chậm rãi tiến đến phía trước, một bước lại một bước thoát nhìn đều ổn trọng, nhưng ổn trọng không che dấu được niềm sung sướng trong lòng ả, khóe miệng tràn ngập tiếu ý, hoa mai tại mi tâm ngày càng thắm đỏ diễm lệ. Gương mặt vốn tái nhợt hiện tại lại mang nét câu nhân.

“Ta rốt cuộc đã chờ đợi ở nơi này bao lâu rồi? Chờ đợi rốt cuộc cũng có cơ hội này.”

“Ta luôn ngoan ngoãn chờ đợi tại nơi đây, nghe theo lời chàng nói, rốt cuộc ta đã chờ suốt bao nhiêu lâu?”

“Ta thực sự không còn nhớ nổi nữa, nếu chàng không đến, ta sẽ đi tìm chàng , được không?”

“Tiểu oa nhi, nếu không phải là do các người khiêu khích ta, mạng các người cũng không phải vong tại đây như vậy...”

“Chỉ cần nuốt linh hồn của tiểu oa nhi kia, chỉ cần nuốt hẳn...”

Miệng quỷ hồn không ngừng lẩm bẩm, trong thời khắc này, tóc dài của ả phiêu phiêu trong gió, áo trắng vờn phong, hắc vụ biến thành những đường vân đen đúa, đánh thẳng hướng Dạ Diên.

Không ngờ những đường vân hắc vụ vừa đụng vào Dạ Diên liền bị một cổ lực đạo vô hình đánh bật lại.

Thân thể Dạ Diên nhỏ nhỏ, chậm rãi trôi nổi , từ từ bay lên giữa không trung, hồng quang cùng bạch quang lấp lánh quần quanh thân, dây dưa không dứt, đến cuối cùng song quang mới tiến sâu vào cơ thể Dạ Diên.

Dạ Diên chậm rãi mở mắt. Hắc vụ nhẹ tay phát ra một đạo bạch quang, đánh thẳng về hướng hắc vụ. Trong tích tắc, hắc vụ liền bị bạch quang lấn át mà tiêu thất như mây như khói. Quỷ hồn như bị trúng chiêu, một lực đạo mạnh mẽ vô hình bức ả thối lui vài bước.

Dạ Diên niệm động chú ngữ, hỏa long cuồng bạo lập tức xuất hiện, xoay quanh người Dạ Diên, hỏa quang làm nổi bật hình thù Dạ Diên, như phượng hoàng diễm lệ tái sinh từ trong lửa đỏ. Toàn thân hắc vụ tỏa ra một loại thần thái tản mạn kinh nhân, vốn là một tiểu hài tử phần điều ngọc mài, hiện giờ lại toát ra một mị lực thanh sạch, thuần khiết khiến người phạm tục không dám nhìn vào.

Hỏa, Quang nguyên tố.

Hai nguyên tố được xưng là nguyên tố thuần khiết nhất của Linh châu, đứng đầu trong 981 pháp khí.

Lực lượng trải qua hai ngàn năm say ngủ mà tích tụ, hôm nay chính thức thức tỉnh.

Theo sau sự thức tỉnh của Dạ Diên, tiểu Linh cũng thanh tỉnh lại. Hắc vụ lập tức phóng xuất bạch quang hướng quỷ hồn phi tới.

Mắt thấy bạch quang chợt lóe, kiếm quang liền phóng ra ngăn cản.

“Ngừng tay, tiểu Linh.”

Dạ Diên ngăn cản tiểu Linh động thủ, nếu bị kiếm quang đánh trúng , quỷ hồn kia chân chính sẽ bị hồn phi phách tán, hồn vía thăng thiên.

Tiểu Linh ủy khuất đành chỉ chiêu thức, thu lại hào quang, nằm gọn trong lòng bàn tay Dạ Diên.

“Người vì cái gì lại đợi ở đây mà không đầu thai chuyển kiếp?”

Dạ Diên không ngần ngại trực diện hỏi thẳng quỷ hồn.

“Ta phải chờ đợi Vũ ca ca trở về nơi này, ta phải hảo hảo trụ lại đây chờ đợi. Chỉ cần chờ Vũ ca ca báo xong hoàn cừ, huynh ấy sẽ mang ta đi. Tiểu công tử, ta thực sự không nghĩ sẽ hiện thân, chính là do hạt châu cổ quái của người.....”

Quỷ hồn ngấp ngừng nhìn tiểu Linh nằm gọn trong lòng bàn tay Dạ Diên, khẽ nhú mày.

“Tiểu công tử, chỉ cần người giúp ta có đủ năng lực rời khỏi gian phòng này, giúp ta tìm được Vũ ca ca. Ta về sau sẽ báo đền ơn người, được không?”

“Hừ, năng lực của người hiện tại không đáng đem ra so sánh với ta, người lấy gì mà đền đáp?”

“Tiểu công tử, tuy rằng năng lực của ta so với người thực kém, nhưng ta biết được rất nhiều tin tức đồn đại bí sử.”

(Bí= kì bí, sử= sử thi, truyện cổ....:”>)

Quỷ hồn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Kì thực ta không phải là nhân tộc mà là ma tộc a.”

“Ma tộc? Lấy gì để chứng thực lời người nói?”

“Ấn kí hoa mai giữa tâm mi của ta là bằng chứng hữu hiệu nhất. Tiểu công tử, người có thể đi tra xét, tìm hiểu về một trong tam đại ma tộc, Tử Thị.”

Nghe được lời này, song nhãn to tròn của Dạ Diên phút chốc sáng ngời, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra bình thản, thần thái trang nghiêm, ra vẻ lão thành nói:

“Ta là Thất hoàng tử Dạ Diên của triều đại này, người tên gì?”

“Tiểu nữ danh xưng Tử Kính.”

“Àn, Tử Kính nhà người, trước tiên nên ở đây chờ ta. Ta phải quay về. Đợi đến khi ta tìm ra biện pháp giúp người thoát ly nơi này, ta sẽ tới tìm người.”

“Tuân mệnh, Thất hoàng tử.”

Dạ Diên vừa lòng gật nhẹ đầu, cùng tiểu Linh ly khai tiểu hắc ốc.

Quỷ hồn Tử Kính lúc này thần thờ nhìn qua cửa sổ, chăm chú một hồi lâu mới yếu ớt, thì thào gọi:

“Vũ ca ca.”

Rất may mắn tiểu hắc ốc vốn không người qua lại. Ngay cả tuần vệ cũng không nguyện ý ghé ngang, trong phòng xảy ra động tĩnh gì cũng không người biết tới.

Đêm nay , khế ước của tiểu Linh cùng Dạ Diên đã được lập ra. Kế thừa được lực lượng quang minh cùng hỏa nguyên tố, đồng thời thu thập được tin tức về Ma tộc, Dạ Diên toàn thân hưng phấn, miệng khẽ ngâm nga tiểu khúc, hướng thẳng Dạ Long điện mà đi.

Nhưng hắn không ngờ tới chỉ vừa tiến vào nội điện liền phát giác Phụ hoàng sắc diện bất hảo, ngồi ở trên giường, quanh người tỏa ra áp khí trầm thấp bức nhân.

Thăm, lòng Dạ Diên âm thầm kêu lên một tiếng. Hắn vẫn ngọt ngào chạy tới, gọi:

“Phụ hoàng.”

12. Chương 12

Dạ Long điện

Dạ Minh Hiền đang ngồi bên thư án phê chuẩn tấu chương. Hôm nay không như ngày thường, Dạ Diên không ngồi ở phía sau thư án bên cạnh phụ hoàng đọc sách, cũng không nằm trong ***g ngực Minh Hiền ngủ, mà là đi tới đi lui ~ rồi đi lui đi tới không ngừng.

(^^~...)

“Nén như thế nào không được sáng a? Diên nhi giúp phụ hoàng đốt thêm nén nha.”

Dứt lời, bàn tay nhỏ bé vung lên, ánh lửa trên ngọn nến bùng cháy mãnh liệt.

Dạ Minh Hiền vẫn không để ý, như cũ tập trung xử lý tấu chương của mình.

“Trong phòng như thế nào lại lạnh như vậy a? Diên nhi giúp phụ hoàng đốt thêm than giữ ấm nha.” Bàn tay nhỏ bé tái vung lên, than trong chậu lập tức bùng cháy .

Dạ Minh Hiền vẫn như cũ không hề để ý tới.

“Phụ hoàng, người khát nước không? Diên nhi rót trà cho phụ hoàng nha.”

Chỉ bằng một cái vẫy tay nhẹ nhàng, chén trà bên cạnh Dạ Minh Hiền lập tức được đổ đầy trà nóng.

Dạ Minh Hiền vẫn không thèm ngẩng đầu lên nhìn.

Dạ Diên thực sự rất buồn bực, phi thường buồn bực. Từ đêm hôm qua trở về Dạ Long điện, có thể nhận thấy bộ dáng phụ hoàng thật sự sinh khí a. Quan sát sắc mặt phụ hoàng, Dạ Diên liền luống cuống, không cần Dạ Minh Hiền truy vấn, Dạ Diên tự động khai ra toàn bộ sự tình, thanh tình cũng mậu, trật tự rõ ràng, sự vô toàn diện, tất cả đều nói ra hết! Ngay cả đến Trang Duy đáng thương, Dạ Diên cũng khai không một chút dấu diếm !

(Túm lại là khai không chỗ nào che dấu....=)) tinh thần bé không cường đại cho lắm a.)

Dạ Diên nghĩ rằng “thắng thắng được khoan hồng”. Thế nhưng không ngờ phụ hoàng vì vậy mà càng bốc hỏa. Buổi sáng ngày hôm nay tuy rằng phụ hoàng như cũ giúp hẩn thay xiêm y, còn uy cơm cho ăn. Nhưng phụ hoàng vẫn thủy chung không nói một lời, bộ dáng vẫn như thế băng hàn. Thật sự làm tâm tình hưng phấn của Dạ Diên tiêu thất hoàn toàn, ngay cả khi đến học viện cũng ỉ ỉ, chán chường.

Hôm nay, lúc đi học viện, Dạ Diên trộm hỏi Trang Duy, nếu làm phụ thân sinh khí, thì hẩn làm thế nào để phụ thân hẩn hết giận.

Trang Duy liền nói:

“Sách thánh hiền có nói “chỉ có hiếu thuận với phụ mẫu, mới có thể giải ưu.” Tại hạ một lòng can tuân lời thánh hiền dạy bảo, chưa từng làm phụ mẫu sinh khí, phật lòng. Vì vậy tại hạ ngu muội thất sách, không thể cho Thất hoàng tử câu trả lời chính xác được.”

“Chẳng lẽ người chưa từng thấy qua người khác làm như thế nào sao?”

“Ân, bào đệ tại hạ thường xuyên nghịch ngợm, hay làm phụ thân đại nhân sinh khí, phụ thân đại nhân thường thường chỉ cần đánh vào mông bào đệ là hết giận a.”

Lời Trang Duy nói thanh âm vừa nhanh lại vừa nhỏ, bộ dáng thì có chút thẹn thùng.

“Ai u, tiểu ngọc thư, nhìn không ra đó a, người cùng mỹ nhân Thất đệ của ta tán gẫu sự tình bị “Đánh đòn” mà hăng hái vậy sao? Thánh hiền dạy cho chúng ta “Dài ấu tôn ti.” Ta chính là tôn, người chính là ti, về sau nếu người không nghe lời ta nói, ta cũng đánh mông người, phải nhớ kỹ đó, thư ngọc tử!”

Thanh âm Nhị hoàng tử Dạ Văn Thừa đột ngột xen ngang .

Mặt Trang Duy tức khắc đỏ ửng.

“Chuyện này tựa hồ rất khó thực hiện.”

Dạ Diên trầm tư suy nghĩ.

“Hay là thôi đi, chờ buổi tối trở về, phụ hoàng nhất định sẽ nguôi giận .”

Nhưng hiện tại, Dạ Diên liếc mắt trộm ngắm xem phụ hoàng đang tập trung vào công việc, trong lòng có chút mâu thuẫn:

“Chẳng lẽ thật sự phải cởi quần, để phụ hoàng đánh vài cái mới được sao?”

“Khởi bẩm bệ hạ, Thục Quý Phi cùng Bát hoàng tử diện kiến. Quý phi nói muốn thảo luận việc Bát hoàng tử sắp nhập học tại hoàng gia học viện cùng Hoàng thượng.”

Vương công công tiến vào bẩm báo.

“Ân.”

Chỉ thần nhiên đáp lại một tiếng, Dạ Minh Hiên xoay người hướng ngoại thất rời đi, nhìn cũng chẳng thèm nhìn Dạ Diên một chút.

Thấy bóng dáng Dạ Minh Hiên khuất dạng, song nhãn to tròn của Dạ Diên phút chốc tối sầm.

Đi học tại Hoàng gia học viện cũng không phải sự tình trọng đại gì, Thục Quý phi cố ý dẫn Bát hoàng tử Dạ Văn An đến bắt quả “ý bất tại ngôn”, Dạ Minh Hiên chỉ sơ sài lắng nghe rồi mặc kệ, đơn giản phân phó hai câu, liền đem người đuổi đi.

Dạ Minh Hiên một mình trở về nội thất, liền thấy một mảnh hỗn độn trong thư phòng, đồ vật đều bị ném loạn thất bát tao. Nhìn đồ vật trong tay bảo bối bị quang ném tứ phía, ngổn ngang nằm lổm nhổm khắp phòng. Nội thất trong phòng nguyên bản cao quý, xa hoa, hiện tại so với cảnh phòng bị kẻ trộm lục tung có điều so sánh tệ hại hơn gấp mấy lần. Còn có chút ngoài ý muốn chính là Dạ Minh Hiên nhìn thấy lệ oanh không ngừng tuôn trên gương mặt nhỏ bé kia.

Dạ Minh Hiên vừa thấy, trong lòng liền căng thẳng, hỏa khí trong tâm liền tiêu thất, vội vàng tiến lên ôm lấy thân hình nhỏ bé đang khóc tới thê thảm kia.

“Diên nhi, người làm cái gì vậy?”

“Thu thập ••• y trang ••• quay về ••• cung điện •• mẫu phi. “

(Ai da...bộ dạng đáng thương tiểu hài tử...đáng yêu chết người..)

“Quay về cung điện của mẫu phi? Người cùng phụ hoàng trụ tại nơi này không tốt sao?”

“Phụ hoàng ••• không cần ••• Diên nhi •••••”

Nói xong câu đó, Dạ Diên ghé vào vai Dạ Minh Hiên, cất tiếng khóc lớn.

“Quái lạ, phụ hoàng khi nào nói không cần Diên nhi a?”

Vuốt tiểu não túi của Dạ Diên, Dạ Minh Hiên có chút buồn cười hỏi.

“Người đi tìm Bát hoàng đệ !”

“Là vì chuyện đi học tại học viện Hoàng gia nên Bát hoàng đệ của người mới tới tìm phụ hoàng bàn luận thôi.”

“Vậy sao người không thêm để ý Diên nhi!”

“Diên nhi thật không biết vì sao phụ hoàng không để ý người a?”

Dạ Minh Hiên nhìn thân ảnh bé nhỏ trước mắt đang thút tha thút thít, ngữ khí liền có chút nghiêm túc hơn.

Gật gật đầu, Dạ Diên nhanh chóng tựa đầu chôn sâu trên vai Dạ Minh Hiên, bàn tay nhỏ bé cũng gắt gao hoàn trụ tại cổ của Dạ Minh Hiên.

“Ngày hôm qua chính người lên rời khỏi phụ hoàng trốn đi, phụ hoàng nửa đêm tỉnh lại nhìn không thấy người, người biết ta có bao nhiêu lo lắng không? Nếu không cảm giác được hơi thở người đang quay trở về Dạ Long điện, e rằng cả hoàng cung lúc đó chần chẫn đều phải đi tìm người, người không những không biết lỗi mà còn cao hứng thuật lại sự tình xảy ra tại tiểu hắc ốc, người có biết ngay thời điểm phụ hoàng nghe người kể lại, lòng phụ hoàng có bao nhiêu lo lắng, sợ hãi hay không?”

“Thực xin lỗi, phụ hoàng.”

Thanh âm phân trần rầu rĩ phát ra bên vai.

“Tốt lắm, Diên nhi, người là bảo bối của ta, phụ hoàng vĩnh viễn cần người bên mình, nhưng người về sau tuyệt đối không nên làm ra sự tình gì nguy hiểm, tối thiểu cũng phải báo cho phụ hoàng một tiếng, biết không?”

“Phụ hoàng.”

Dạ Diên đột nhiên ngẩng đầu, song nhân to tròn, sáng trong, len lén quan sát Dạ Minh Hiên.

“Chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nhau phải không?”

“Tất nhiên a, Diên nhi chần chẫn cùng phụ hoàng vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Dạ Minh Hiên thực sáng khoái đáp lời.

“Vậy là tốt rồi, phụ hoàng, Diên nhi thu thập trang y này giờ, hiện mệt mỏi rồi, ngủ trước nha.”

Nói xong, đôi tay nhỏ bé ôm lấy Dạ Minh Hiên, đi vào mộng đẹp.

Dạ Minh Hiên hoàng đế vĩ đại độc nhất bị bỏ lại, đành phải gọi cung nữ, dọn dẹp mảnh nội thất đầy hỗn độn xung quanh.

13. Chương 13

Trong ngự thư phòng, Dạ Diên đang ngồi trên tiểu thư án được làm riêng cho hắn, bàn tay bé xinh chống cằm, ngẫm nghĩ về tư liệu vừa tra ra khi này.

Người trong Tử Thị gia tộc, một trong tam đại gia tộc Ma tộc, vô luận là nam hay nữ, ở mi giữa mi tâm lúc mới sinh ra tự nhiên luôn có một ấn kí. Ấn kí của nữ nhân có hình hoa mai, còn của nam nhân lại có dạng hình thoi. Nữ tử tự xưng là Tử Kính thoát nhìn có thể khẳng định ả là người của gia tộc Tử Thị. Nhưng theo như trong sử sách ghi lại, Tử Thị gia tộc trong cuộc đại chiến Thần Ma đã bị diệt tộc. Toàn tộc cao thấp không một người sống sót, thậm chí đầy huyết tinh lúc ấy làm kinh khiếp toàn bộ Vân Sơ đại lục. Tộc trưởng Ma tộc cực kì giận dữ, hạ lệnh dốc toàn bộ nhân lực trong tộc truy tìm hung thủ, vì Tử Thị báo thù. Thế nhưng sự tình chưa kịp tra rõ ngọn nguồn, cuộc đại chiến Thần Ma lại bùng nổ. Việc Tử Thị bị diệt tộc, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến Ma tộc trong Thần Ma đại chiến, khiến nguyên khí Ma tộc đại thương. Về phần Tử Thị, vì cái gì bị người khác hạ độc thủ như vậy? Là ai làm? Cùng với kết cục của Thần Ma đại chiến, Thần Ma hai tộc tiêu tích khỏi Vân Sơ, cũng trở thành lịch sử nghi án....

(=)=!! ...nhức đầu với cái đoạn này)

Dạ Minh Hiên tập trung phê duyệt xấp tấu chương chất tầng tầng, ngẩng đầu lên nhìn tiểu bảo bối của mình đang trong bộ dạng siêu cấp đắm chiêu. Một tiểu oa nhi phấn nộn đáng yêu, lại trưng ra một bộ dáng cực kỳ không tương xứng với tuổi tác. Thế nhưng bộ dạng này lại vạn phần khả ái a, làm Dạ Minh Hiên tiếc hận không có đủ thời gian rảnh rỗi để thưởng thức mỹ cảnh. Hắn hơi hơi nhíu nhíu mày, mở miệng gọi:

“Diên nhi.”

“Ân...Phụ hoàng, có chuyện gì a?”

“Diên nhi còn đang suy nghĩ chuyện nữ quý kia sao?”

“Ân, Phụ hoàng, Tử Kính ả ta xem ra thật sự là người của Tử Thị Ma tộc. Như vậy ả đối chúng ta cũng có chỗ hữu dụng. Nhưng theo sách sử ghi lại, người trong Tử Thị đều bị diệt tộc trước khi Thần Ma đại chiến xảy ra.....”

“Diên nhi.”

Dạ Minh hiên đánh gãy lời Diên nhi nói. Sau đó hấn tiến lên phía trước, đem tiểu hài tử đang chậm rãi nói kéo vào ***g ngực, ngữ khí bình thản:

“Diên nhi, người còn nhỏ, việc này người nên để Phụ hoàng phái người điều tra. Phụ hoàng không hy vọng người tuổi nhỏ mà trên lưng mang quá nhiều gánh nặng.”

“Nhưng mà Diên nhi muốn đem hết thủy sự tình tìm hiểu cho rõ ràng. Sẽ không mệt nhọc quá đâu. Ta cũng sẽ không để bản thân mình lâm vào nguy hiểm.”

Vùi đầu vào ngực Phụ hoàng, Dạ Diên lên tiếng cam đoan. Nhìn thấy Dạ Diên như thế, Dạ Minh Hiên cũng chỉ có thể thở dài, dùng tay xoa xoa đầu Dạ Diên, không nói gì nữa.

Từ kiếp trước đến kiếp này có rất nhiều sự tình phát sinh chung quanh. Dạ Diên ẩn ẩn cảm thấy một loại trực giác, sự tình sẽ không dễ dàng chấm dứt. Hiện tại chính mình cùng phụ hoàng trải qua cuộc sống thực hạnh phúc, nên Dạ Diên không hy vọng bất luận kẻ nào phá hư nó. Dẫu sao chính mình còn có cừu hận của mẫu thân cần phải báo, cho nên chỉ có chính bản thân tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, mới có thể phòng ngừa những chuyện bất ngờ xảy ra, đem hết thủy nguy hiểm ngăn cách bên ngoài, khi đó hấn mới có thể cùng phụ hoàng có một cuộc sống vĩnh viễn hạnh phúc.

“Vậy Diên nhi tính toán như thế nào với nữ quỷ kia?”

“Đương nhiên trước tiên giúp nàng tự do. Thi thể Tử Kính chắc chắn đã mục rữa, chỉ có thể tìm một thi thể tì nữ vừa tử vong, đem hồn phách của Tử Kính gán ghép vào thi thể ấy. Nếu phương pháp này làm không được, cũng chỉ có thể tìm định hồn châu, đem hồn phách của Tử Kính định trụ lại.”

“Ân, trong Hoàng gia bảo khố cũng có mấy viên định hồn châu. Đến lúc đó cứ cho Tử Kính lựa chọn phương thức thích đi.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tả thừa tướng Lí Cách cầu kiến.”

Thanh âm của Vương công công từ ngoài cửa truyền vào, cắt đứt đoạn nói chuyện của hai người một tiểu một đại trong phòng.

“Truyền diện kiến.”

Tả thừa tướng Lí Cách sau khi tiến vào ngự thư phòng liền hành lễ bái chào. Hấn vừa ngẩng đầu liền thấy vị Hoàng đế bệ hạ luôn luôn lạnh như băng ôm một tiểu oa nhi phấn điều ngọc mai. Về mặt cư nhiên còn mang theo một tia ôn nhu! Tiểu oa nhi này nhất định chính là Thất hoàng tử trong truyền thuyết. Xem ra bệ hạ thật sự rất sủng ái vị hoàng tử này. Bất quá về mặt ôn nhu của bệ hạ lúc này không âm hàn kinh nhân như về lạnh lùng lúc bình thường a. Lí Cách run người, mở miệng bẩm báo đến:

“Bệ hạ, việc phân công sứ thần đi Thanh quốc tham dự lễ mừng Huyền đế đăng cơ cùng với tính toán chu toàn các hạng mục chuẩn bị cho chuyến đi, thần đã thu xếp ổn thỏa. Nhưng, thần cùng các vị lễ bộ đại nhân chọn lựa đã lâu, đều chưa tìm được lễ vật thích hợp. Cho nên, thần dự định tới đây khẩn cầu bệ hạ phê chuẩn cho thần đi Hoàng gia bảo khố tìm kiếm lễ vật thích hợp. Lễ vật tặng cần phải hảo mới có thể biểu hiện thực chất uy quyền của Kỳ quốc chúng ta. Đương nhiên, chính yếu chính là có thể biểu hiện uy danh của Hoàng đế bệ hạ a!”

“Hảo sự, người đừng viện cớ vô ích, đường đường là Kỳ quốc Tả thừa tướng cùng các vị Lễ bộ đại thần thể nhưng lại chọn không được một lễ vật nào ra hồn sao?”

Đối với tâm phúc của mình, Dạ Minh Hiên cũng không thật sự có gì cố kỵ, trực tiếp vạch trần tâm tư tính toán của Lí Cách.

“Trẫm chẳng phải còn không biết người từ lâu đã thềm nhỏ dãi bảo vật trong bảo khố Hoàng gia?”

“Ha hã, bệ hạ không nên quá thẳng thắn như vậy. Đừng làm trò trước mặt Thất hoàng tử chứ a. Thần thực rất ngưỡng ngùng nha. Thần mơ ước bảo vật đều là do bệnh tật của khuyến tử. Aiz, nghĩ cũng thật đáng thương cho tâm tư phụ mẫu trong thiên hạ, Bệ hạ, ngài cũng sủng ái Thất hoàng tử giống như vậy mà”

“Người như thế nào biết ta chính là Thất hoàng tử?”

Dạ Diên nằm trong lòng ngực Dạ Minh Hiên, kỳ quái hỏi.

“Có thể nhìn ra Thất hoàng tử của Kỳ quốc chúng ta có bao nhiêu thuần khiết nha. Hỏi vấn đề này thật là đáng yêu quá đi. Chẳng lẽ Thất hoàng tử lại không biết? Ngài chính vị hoàng tử đầu tiên được Hoàng thượng ôm vào lòng, vị hoàng tử đầu tiên được trụ tiền Dạ Long điện. Thất hoàng tử, ngài chính là truyền kỳ còn sống a, vì thần thật sự là kính ngưỡng vạn phần”

“Tốt lắm, người không phải muốn đi Hoàng gia bảo khổ chọn lễ vật sao? Vừa đúng lúc Diên nhi cũng muốn đi lấy một viên định hồn châu. Cùng nhau đi, nếu có thể tìm thấy linh vật trị hảo bệnh cho hài tử nhà người, người cũng lấy luôn đi.”

“Vây vì thần thay mặt hài tử Lý Khê cảm tạ Thánh ân. Hẳn có bảo vật trong Hoàng gia bảo khổ, khuyến tử cũng sẽ không chịu đựng ác mộng hoành hành nữa.... nghe hẳn kể mộng kia thật sự khủng khiếp a. Khê nhi thật khó khăn chịu đựng nó. Tuy nói trong mộng còn có một tiểu cô nương luôn luôn xuất hiện. Nhưng hẳn lại không thể nắm bắt..... mơ thật lâu cũng chưa phạm vào. Mà giấc mơ kia tái phát ngày càng gần a.... Aiz, chúng ta làm phụ mẫu thật là...”

Dạ Diên trầm tư nằm gọn trong ***g ngực Dạ Minh Hiền. Dọc đường chăm chú nghe Lí Cách liên miên cẩn thận, giảng thuật về bệnh tình hài tử của hẳn. Đoàn người rất nhanh tiến đến gần địa phương trong mục tiêu, nơi được xưng là cứ địa trấn bảo lớn nhất Vân Sơ đại lục Kỳ quốc Hoàng gia bảo khổ.

14. Chương 14

Bảo khổ Kỳ quốc tọa lạc phía tây nam hoàng cung. Theo lẽ thường, lễ vật kì trân dị bảo được tiến cống từ các nước lân bang, nếu chưa được ban thưởng cho ai, thì được lưu trữ tại đây. Dần dần theo thời gian các bảo vật tích trữ ngày càng nhiều, Kỳ quốc bảo khổ cũng theo đó trở thành địa phương lưu trữ báu vật lớn nhất Vân Sơ đại lục. Đây cũng là nỗi khát khao chinh phục của các đạo tặc lừng lẫy tứ phương. Tuy nhiên, bảo khổ Kỳ quốc được bảo vệ một cách chặt chẽ, từ trước đến nay chưa từng có kẻ nào có thể trộm được thứ gì dù chỉ là một hạt cát vô giá trị.

Hiền đế ôm Thất hoàng tử cùng Tả thừa tướng tiến vào bảo khổ. Thị vệ phụ trách trông coi bảo khổ vì nhìn thấy Long nhan mà bắn loạn ngôn ngữ, động tác mở cửa cũng theo đó mà run rẩy. Sau khi truy hỏi hẳn về nơi cất giữ định hồn châu, Dạ Minh Hiền liền khoát tay, gã thị vệ đang kinh sợ vội vàng lui về. Hoàng thượng tự mình ôm Dạ Diên, theo sau là Tả thừa tướng tiến vào sâu trong bảo khổ.

Dạ Diên được yên yên ổn ổn trong ngực Phụ Hoàng, ngẩn đầu quan sát chung quanh:

Thật không hổ là Hoàng gia bảo khổ, nhìn sơ cũng cảm nhận được khí phách đặc biệt. Toàn bộ bảo khổ đều có hầm ngầm. Trên vách tường, những viên dạ minh châu được khảm nạm phát ra ánh sáng trong suốt. Một loạt những ô vuông dùng để trưng bày những kì trân dị bảo. Một số bảo bối bản thân cũng tự phát sáng, hòa lẫn với ánh sáng của dạ minh châu khiến khung cảnh bảo khổ tựa tiên cảnh chốn nhân gian....

Tiểu Linh cũng được triệu hồi. Từ lần xảy ra sự kiện ở tiểu hắc ốc, tiểu Linh không có cơ hội được tự do, nay hẳn thực hứng chí tùy tiện loạn phiêu.

Hẳn tự tiện so sánh bản thân với các loại bảo bối, nhất là các loại bảo bối có dạng viên cầu thì càng hưng trí ví von bản thân

“Trân châu này không tồi nha. Bất quá đại tặc đại đã (đại loại là hàng nhái...==!), chỉ được cái xác không có linh hồn, chớ bằng một góc linh khí của bốn đại gia ta, tinh lực vô biên.....”

“Hạt châu này cũng cứng lắm a, tuy nhiên so với bốn đại gia ta còn kém lắm, thật là càng nhìn càng xấu. Tầm tắc (chẹp chẹp...:”> tiếng tắc lưỡi đó a.), châu huynh, người nên trang điểm lại dung nhan đi nha.....”

“A, thủy tinh cầu sao lớn vậy a! Hình thái thủy tinh này cũng không tệ lắm, có điều không có tí hào quang nào thôi, vẫn là kém một chút so với bốn đại gia ta nga...”

(=_=!!! Bệnh tự kỷ của bé càng ngày càng nặng.)

Dạ Diên chỉ im lặng nghe Dạ Minh Hiên giảng giải về những kì trân dị bảo xung quanh, không có thời gian đâu để ý tiểu Linh. Tâm ý Dạ Minh Hiên cũng chỉ tập trung vào tiểu bảo bối bên cạnh mình, lại càng không thêm để tâm tới tiểu sảo cầu kia (sảo= ồn ào, lộn xộn...:)). Chỉ có Lý Cách, vị Tả thừa tướng nhà ta trừng to song nhãn, nhìn thân ảnh trước mặt lướt qua lướt lại, vừa lập lòe thất tinh quang chiếu vừa lăm bằm không ngừng. Trong lòng hắn không ngừng cảm thán: Thế giới này thật còn nhiều điều thần kì nha....

Cuối cùng Dạ Minh Hiên lấy một viên định hồn châu trên giá đựng. Lý Cách cũng lựa chọn một khối ngọc bội trừ tà trong đồng bảo khối khổng lồ, hẳn nghĩ ngọc bội này có thể giúp trấn định cơn ác mộng của khuyển tử Lý Khê. Mọi người cũng nhanh chóng chọn được lễ vật chúc mừng Thanh quốc Huyền đế đăng cơ là một đôi ngọc bội đồng tâm. Mọi việc vừa xong, mọi người đang dự định rời khỏi bảo khối thì nghe tiểu Linh quát to:

“A! Nó như thế nào lại ở đây a.”

Hướng về phía tiếng hét của tiểu Linh, Dạ Diên nhìn thấy một hộp gỗ đơn sơ, so với lưu quang của các bảo khối xung quanh đặc biệt kém rất xa. Chỉ là tiểu Linh không hiểu vì sao lại cứ phi vòng vòng quanh hộp gỗ, hơn nữa càng phi càng khẩn cấp.

“Làm thế nào đây a? Phải làm sao bây giờ? Nó như thế nào lại ở đây chứ? Lúc này thật sự nguy rồi, mỹ mạo của nó năm đó so ra cũng kém ta có một bậc. Linh lực hiện tại của ta còn chưa khôi phục, vạn nhất nó bây giờ còn mỹ hơn cả ta, nên làm sao bây giờ a?? Tuy chỉ là hội ngộ, nhưng nên chào hỏi hay là không chào hỏi đây a!??”

(=_=....bé lo lắng cho nhan sắc của mình thua kém sao?)

“Phụ hoàng, bên trong chiếc hòm kia là cái gì a?”

Dạ Diên vừa tò mò chỉ vào chiếc hộp kia hỏi. Có thể làm tiểu Linh sinh cảm giác lo lắng cho nhan sắc của mình, điều này thật làm cho Dạ Diên nảy sinh quan cảm.(tò mò a)

Một người nhất lý vạn kỳ (bạn rộn trăm bề) như Hiên đế bề hạ đương nhiên làm sao có thể nhớ rõ về một chiếc hộp nhỏ nhoi như vậy. Vì vậy Lý Cách đứng bên cạnh đành trả lời thay:

“Bẩm Thắt hoàng tử, hộp gỗ này là năm năm trước đây trong dịp kỷ niệm thập niên bề hạ đăng cơ, sứ thần Thanh quốc Tứ hoàng tử Tô Kỳ Chi đem tới làm cống lễ.”

Không phải trò đùa, chính là Lý Cách đối với chiếc hộp gỗ có này ấn tượng sâu sắc. Năm đó hắn bị một tiểu hài tử thượng ngôn á khẩu (làm cho câm như hến ...=))...nhục nên nhớ há), đó là nỗi đau để đời của Lý Cách.

Tô Kỳ Chi? Là người nuốt Linh ngọc mà đầu thai chuyển kiếp, thanh quốc Tứ hoàng tử sao? Dạ Diên vừa nghĩ vừa vươn bàn tay bé nhỏ của mình ra mở nắp hộp gỗ.

Tiểu Linh bên cạnh hét lớn:

“Không được, bổn đại gia ta còn chưa chuẩn bị hảo tâm lý mà!!!”

Nhưng ngôn bất tồn hành .

(Lời nói không nhanh bằng hành động)

“Lạch cạch.”

Tiếng mở hộp gỗ phát ra.

Có điều, bên trong lại là một hạt châu tính chất căn bản tệ hại y như vẻ bình thường, đơn giản của hộp gỗ bên ngoài. Không một ánh quang bóng loáng, điểm đặc biệt chỉ có hình dạng của viên châu. Dạ Diên ngược nhìn tiểu Linh đang phiêu phiêu bên cạnh, rụt rè không dám nhìn vào bên trong hộp gỗ, cười nói:

“Tiểu Linh a, đây chính là thứ có mỹ mạo sánh bằng người sao?”

Tiểu Linh rung rẩy nhìn vào bên trong hòm, chăm chú ngắm nghía, thanh âm nhất thời lại một lần nữa tràn ngập tự tin:

“Ha ha, ta không ngờ trong cuộc đại chiến Thần Ma nó lại bị hủy hoại nặng nề như vậy? Tuy rằng linh lực của bốn đại gia ta chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng ít ra vẫn còn hảo phong vận a, ha ha. Không có việc gì, không có việc gì, mọi người đi thôi, ha hảxem bộ dáng của nó như vậy cũng không nhất thiết phải chào hỏi a, mọi người đi thôi...”

Khép lại chiếc hộp, đoàn người xoay người rời khỏi Hoàng gia bảo khố, từ xa xa vang vọng tiếng đối thoại của Dạ Diên cùng tiểu Linh:

“Người làm sao biết thứ bên trong là cái gì trong khi chiếc hộp vẫn chưa mở ra?”

“Ha ha, nếu có một hạt châu có thể so sánh bằng người suốt trăm năm trước thì hóa thành tro người cũng sẽ nhận ra. Ha ha, thật không nghĩ tới, nó lại trở nên xấu xí như vậy, ha ha.”

(=“X...cười trên nổi đầu người khác nga...tiểu Linh a, bé sẽ bị báo ứng....)

Ngay tại thời khắc cánh cửa Hoàng gia bảo khố đóng lại, không một ai chú ý thấy, hạt châu bên trong hộp gỗ xuất hiện một quang sáng u ám, chợt lóe rồi lại biến mất.

Cùng lúc đó, tại cấm địa Thánh Sơn, một nam tử đang ngủ say trên chiếc giường thủy tinh, một quang sáng u ám chợt lóe lên trong người của người nọ, rồi cũng chợt vụt tắt.

Ly khai bảo khố, Dạ Diên liền thu hồi tiểu Linh, hạt châu kia vẫn đang hưng phấn loạn khẩu. Dạ Minh Hiên nhìn Dạ Diên hiện giờ tâm trạng thập phần cao hứng, sau đó lại quay sang nhìn vị tâm phúc đại thần trước mặt mình, nghiêm túc nói:

“Ái khanh, sự tình hôm nay”

“Thần hiểu được, thần sẽ không để lộ một lời nào về sự tình hôm nay ra ngoài.”

“Ân, vậy là tốt rồi, chờ người từ lễ quốc lâm trở về, Trẫm nhất định cho người hảo hảo trọng thưởng khánh công. Đến lúc đó người cũng đem Tiểu Khê nhà người đến diện kiến Trẫm, Thất công chúa của Trẫm cũng muốn gặp tiểu Khê của người đấy, ha hả.”

“Ha hả, tiểu tử kia của nhà chúng ta, cả ngày cũng đều tưởng nhớ đến Thất công chúa a, hai tiểu hài tử này.....”

15. Chương 15

Đêm về khuya, tại tiểu hắc ốc.

Tử Kính đứng thẳng người trước mặt Dạ Diên và Dạ Minh Hiên, kiên quyết nói:

“Định hồn châu, ta lựa chọn định hồn châu.”

Cho dù sau khi dùng định hồn châu, nhất định châu không rời khỏi thân, nếu không khi đứng dưới quang nhật- hồn phi phách tán.....

Cho dù trong quá trình định hồn, bản thân phải gánh chịu nỗi đau “trùng tâm tổ cốt”....

(Giày xéo tâm gan, đau đớn xương cốt...đau như vậy sao 0_0!)

Cho dù đã dùng định hồn, nhưng bản thân vẫn không được liệt vào hàng nhân loại....

Vậy tại sao lại muốn dùng định hồn châu?

Chỉ có dùng định hồn châu, ta mới không cần phải dùng thể xác của ngoại nhân nữa.

Chỉ có dùng định hồn châu, ta mới có thể thực hiện được lời thề suốt bao năm chờ đợi: Ta sẽ đứng dưới thiên quang, nhìn người mà mỉm cười.....

Tới tận hôm nay ta mới biết, hóa ra hai ngàn năm đã trôi qua, đều đã lâu như vậy, ta chìm trong bóng tối u ám, chờ đợi người ấy trở về tìm ta, đã chờ qua hai ngàn năm rồi.....

“Tử Kính, đây là Vũ mà cha người đã kể, về sau người có thể gọi hắn là Vũ ca ca.”

“Vũ ca ca, ta chán ghét ngươi!”

“Vũ ca ca, sau này Tử Kính lớn lên sẽ làm tân nương của ngươi nga?”

“Tử Kính vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn thích Vũ ca ca.”

Sau khoản thời gian ngọt ngào của tình yêu, chính là một thời khắc bạo kiếp giáng xuống, toàn gia tộc Tử Thị diệt vong, hỏa thêu tận trời cao, huyết nhục tuôn tràn, cha mẹ, tỷ muội cùng vô số thân nhân lần lượt tử nạn bên cạnh mình, chỉ có Vũ ca ca cố gắng mang mình đang bị trọng thương thoát khỏi vòng nguy hiểm. Cứ trốn, cứ chạy, tới được nơi này, nằm trong ***g ngực Vũ ca ca, bản thân không thể kiên trì được nữa, cuối cùng cũng khép hai mắt lại

Vì chấp niệm muốn báo thù cùng kiên trì bảo vệ tình yêu của mình với Vũ ca ca mà hóa thành oán niệm, làm cho linh hồn bản thân rời khỏi vòng luân hồi, trở thành “Quý Hồn” phiêu lãng bên người Vũ ca. Nhưng oán khí “Quý hồn” của mình tích tụ vẫn không đủ, cho dù phiêu lãng nhưng vẫn không thể hiện thân, nên mãi cũng chỉ có thể đứng từ xa quan sát.

Nhìn thấy Vũ ca ca, ba ngày ba đêm ôm thân xác của mình.

Nhìn thấy Vũ ca ca dùng mười ngón tay, vì mình mà đào mộ huyết.

Nhìn thấy Vũ ca ca khắc trên mộ bia lục tự : Ái thê Tử Kính chi mộ.

Nhìn thấy Vũ ca ca đứng trước mộ bia mình thề thốt: Tử Kính, chờ ta báo hoàn cừu, nhất định trở về cùng ngươi.....

Vũ ca ca đi rồi. Chỉ còn mình chờ đợi tại nơi đây. Dần lâu, bản thân ta trong đêm đã có thể hiện hình. Dần lâu, mộ phần ta đã xanh thẫm cỏ. Dần lâu, mộ bia đã đổ. Dòng lục tự “Ái thê Tử Kính chi mộ” cũng đã phong hóa đến lụi tàn..... Thời gian cứ thế trôi, thế rồi nơi này, nhân tộc cũng bắt đầu xuất hiện.

Một đôi phu thê xây nhà trụ lại....

Vợ chồng sinh sống theo thời gian cũng lão dần.....

Hài tử của họ cũng đã cưới thê tử....

Thế hệ tiếp nối thế hệ. Ta vẫn cứ ở đây, chứng kiến nhân tộc sinh ra, tồn tại, rồi ra đi.

Trên người ta, oán khí càng ngày tích tụ càng dày đặc, càng ngày càng mạnh lên.

Nhưng, Vũ ca ca đến nay vẫn chưa quay trở về.....

Thời gian dần trôi, đến nay, ta chờ vẫn cứ mãi chờ. Thế nhưng ta đang chờ cái gì, lý do ta chờ đợi cũng dần dần rơi vào quên lãng, không còn thanh minh như trước nữa.

Bản thân tựa thủy phi thủy (thủy = ngủ), tựa như tỉnh phi tỉnh, không còn khái niệm thời gian, chỉ biết bản thân vẫn luôn kiên trì chờ đợi ...

Thật lâu sau đó, Nhân tộc thống trị Vân Sơ đại lục, nơi này trở thành Hoàng cung, nơi này trở thành lãnh cung mà trước đó là tẩm cung của một vị phi tử được sủng ái. Hoàng đế có được tuyệt sắc vẫn chưa đủ, lại sinh tình với tỷ nữ của phi tử mình, bên cạnh tẩm cung nàng xây dựng một gian phòng nhỏ. Chính mình nhìn thấy vị cung nữ kia vào ở trong phòng nhỏ, mỗi ngày mỗi tối cũng là đang chờ đợi, vì thế liền trú tại trong gian phòng này, cùng cung nữ yên lặng mà chờ đợi Hoàng đế bất chợt ngẫu nhiên ghé qua.....

Vị quý phi kia sinh ra ghen ghét, giết chết người cung nữ vô tội. Thế rồi, sủng phi thất sủng, tẩm cung trước kia biến thành lãnh cung, chung quanh hoàn toàn hoang vắng lạnh khốc. tiệu ốc này đã trở thành địa điểm kiên kị nhất hoàng cung. Chỉ còn mình lưu lại nơi đây, tiếp tục chờ, thời gian theo đó cũng chậm rãi trôi qua không biết đêm ngày.....

Thẳng đến một ngày nọ,tại tiểu hắc ốc này, lại có một tiểu hài tử tám tuổi tiến vào, là một “Tiểu ngọc thư” vì bị người lừa gạt mà tiến vào phòng. Tâm mình vốn tựa chỉ thủy (nước ngừng trôi...tĩnh lặng) lại sinh ý muốn trêu đùa, giả khóc vài tiếng, nhìn thấy tiểu hài tử kia ngược nhìn khoản không rồi cuối đầu run sợ, thật là thập phần buồn cười. Một hài tử phong lưu mỹ mạo, lớn hơn hẳn một chút, tiến vào túm “tiểu ngọc thư” lôi đi, vừa đi vừa mắng:

“Thật sự là tiểu ngọc tử a, kêu người vào người liền tiến vào....”

(=))...bé xót vợ na...hắc hắc)

Thật là hai tiểu hài tử phi tự nhiên. Nhưng không biết như thế nào, nhìn thấy hình thức hai tiểu nam hài sóng vai bên nhau, lại làm bản thân nhớ tới thời gian trước đây mình ở cùng Vũ ca ca. Tâm tình an tường chờ đợi rất lâu tới nay, lần đầu tiên bởi vì vậy mà gợn sóng....

Qua vài ngày, trong lúc đang nghỉ ngơi, cảm giác được trong phòng lại có người, cứ nghĩ đó là tiểu hài tử lần trước lại đến, nhin không được nổi tâm trên đùa.

Chỉ trong một buổi tối đó đã làm thay đổi tất cả mọi thứ. Bản thân tựa như quý ma ám ảnh, xuôi khiến mình muốn có được linh hồn tiểu oa nhi kia. Không ngờ lại thấy được sự cường đại của một tiểu oa nhi: thân hình hòa trong hỏa long, tựa như phượng hoàng tái sinh, gương mặt nhỏ nhỏ nhưng vừa kiên nghị lại thánh khiết

Dù không hiểu rõ, nhưng bản thân lại rất tin tưởng vào tiểu oa nhi này, vì thế mà nhin không được phân trần toàn bộ thân phận của bản thân, đưa ra điều kiện. Đến khi tiểu oa nhi vừa trưng ra bộ mặt già dặn vừa đáp ứng điều kiện của mình, trong lòng cảm giác được một trận kích động, giống như tâm nguyện lập tức có thể đạt thành, chính mình lập tức có thể nhìn thấy Vũ ca ca. Nên đã kể ra toàn bộ tưởng niệm và đợi chờ của bản thân suốt hai ngàn năm qua.....

Dạ Minh Hiên cùng Dạ Diên đứng nhìn Tử Kính đem định hồn châu đeo lên cổ, sau đó thân thể liền kịch liệt run rẩy, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ cực đại. Qua ước chừng một khắc chung thời gian, định hồn mới hoàn thành.

Tóc, màu da, môi Tử Kính khôi phục bình thường, ấn kí hoa mai ở mi tâm cũng đậm lên rất nhiều. Song nhãn mở ra, đồng tử không còn đỏ rực mà trở nên thanh minh....

Có chút suy yếu rồi lại kiên định hơn, tiến đến trước mặt Dạ Minh Hiên cùng Dạ Diên cúi đầu bái lạy:

“Tiểu nữ tử là Ma tộc Tử Thị chi nữ Tử Kính, bái kiến Kì quốc Hiên đế bệ hạ cùng Thất hoàng tử.”

16. Chương 16

(Trước lễ mừng công)

Trôi qua mấy tháng, Tả thừa tướng Lý Cách đi sứ Thanh quốc thuận lời về nước.

Bên trong ngự thư phòng Kỳ quốc.

Lý Cách đang bẩm báo chi tiết cuộc hành trình cho Dạ Minh Hiên:

“.....Thần từ thủ đô xuất phát ...lần này người phụ trách đón tiếp các sứ thần của Thanh quốc chính là Thanh quốc Tứ hoàng tử. Tứ hoàng tử mặc dù còn niên thiếu, nhưng tác phong xử lý công việc trật tự rõ ràng, năng lực siêu quần ... lễ vật của quốc gia chúng ta đem tới làm Huyền đế rất vừa ý...hết thấy đều thuận lợi.”

“Phụ trách tiếp đãi là Tứ hoàng tử Tô Kì Chi? Là hài tử bốc đồng của Đại hoàng tử?”

Dạ Minh Hiên nhớ tới tiểu thân ảnh hào sảng, tùy tiện xuất ngôn năm xưa.

“Ân, chính là hắn. Tính tình Tứ hoàng tử thật sự cổ quái. Nhưng tiếp đãi các sứ thần chu toàn, tự nhiên hào phóng, thần thiếu chút nữa nhận không ra hắn chính tiểu hài tử náo động thánh điện ngày xưa a. Tuy nhiên, trong lễ mừng, Tứ Hoàng tử đột nhiên khôi phục bản tính. Trước mặt mọi người lại làm khó dễ sủng phi của Huyền đế, khiến cho nàng phải xấu hổ không thôi....”

(Ghen mà...không trách được bé ấy...==)

“Nga? Vậy Huyền để xử lý như thế nào a?”

“Huyền để đương nhiên là che chở Tứ hoàng tử, khiển trách vị sủng phi vô tội kia một trận. Có thể thấy Huyền để đối với Trưởng công chúa nước ta là một mảnh thâm tình. Dù đã tạ thế nhưng vẫn giữ được vị trí trong lòng Huyền để ngàn ấy năm, ngay cả vị phi tử được sủng ái kia cũng không thể sánh bằng. Cho dù tính tình Tứ hoàng tử có chút cổ quái, nhưng năng lực làm việc lại thực sự hơn người. Vị trí thái tử Thanh quốc chỉ sợ đã sớm được quyết định.”

“Ân, Trẫm đã biết, lần này đi sứ, thật vất vả cho ái khanh. Đêm nay như đã hẹn trước, Trẫm sẽ tổ chức khánh công yến ở ngự hoa viên cho các người. Người cũng đem tiểu Khê đến đó đi. Đã lâu rồi Trẫm không gặp hân.”

“Ha hã, tạ ơn bệ hạ nhắc nhở. Có yến hội trong cung như vậy, khẳng định tiểu Khê rất muốn tới a. Làm sao hân có thể bỏ qua cơ hội được gặp Thất công chúa chứ?”

“Điều này cũng đúng, xem ra chỉ cần chờ vài năm nữa, Trẫm cư nhiên nên hạ chỉ tứ hôn cho Thất công chúa đi thôi.”

Hai Quân Thần cùng nhau ha hã cười, vừa bàn tính hoàn thành bốn phận phụ mẫu luân thường vừa rời khỏi thư phòng. Sau đó cả hai đều tự trở về chuẩn bị hảo sự cho yến hội sắp tới.

Trở lại Dạ Long điện, Dạ Minh Hiên liền thấy hài tử bảo bối của mình ngoan ngoãn ngồi ở trên thư án, Tử Kính đứng bên cạnh giảng giải cho Dạ Diên cái gì đó.

“Phụ hoàng!”

Thấy Dạ Minh Hiên bước vào phòng, nhân tình Dạ Diên sáng lên, thùng thùng chạy tới. Trong chốc lát đã bổ nhào vào người Dạ Minh Hiên. Ôm lấy bảo bối vừa bổ nhào vào lòng mình, Dạ Minh Hiên cười hỏi:

“Diên nhi, đang làm cái gì a?”

“Tử Kính kể cho Diên nhi nghe về chuyện oán linh.”

Dạ Minh Hiên ngẩng đầu nhìn Tử Kính. Hiện tại khí tức của nàng ta so với lúc mới định hôn tốt hơn rất nhiều a. Không hề u ám gượng người như lúc mới ra khỏi tiểu hắc ốc. Tử Kính lấy thân phận là thị nữ của Dạ Diên để lưu lại Dạ Long điện. Bình thường khi có thời gian rảnh rỗi sẽ giảng giải cho Dạ Diên hiểu thêm về Ma tộc, Thần tộc, còn có một số chuyện về oán linh. Đó là điều kiện. Song song đó Dạ Minh Hiên cũng có phái người truy tìm lời đồn về Tử Thị tộc cùng với tông tích của Vũ. Đáng tiếc, thời gian quá mức cừu viễn (vừa xa vừa cũ...hai ngàn năm mà...=)), rất nhiều manh mối đều bị gián đoạn. Năm đó Ma tộc cũng không tra rõ được nguyên nhân diệt tộc của Tử Thị. Hiện tại đương nhiên càng không thể tra rõ sự tình. Hơn nữa, cho dù ngay cả hồn phách của Vũ, cũng không biết hiện thời đã luân hồi tới phương nào. Hồn phách đã luân hồi có thể đã vong tẫn (quên đi) hoàn toàn chuyện cũ trước kia. Trong tính toán của Dạ Minh Hiên, sự chờ đợi của Tử Kính chỉ là công dã tràng mà thôi.

Dạ Minh Hiên từng đề cập vấn đề tế nhị cần tính toán này với Tử Kính, mong nàng cân nhắc lại. Nhưng Tử Kính chỉ cười nói:

“Tử Kính tin tưởng bệ hạ cùng Thất hoàng tử có thể giúp Tử Kính tìm được Vũ ca ca. Cũng vì thân nhân của Tử Kính mà báo thù.”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Tử Kính, Dạ Minh Hiên không còn gì để nói.

Thu hồi ánh mắt, Dạ Minh Hiên nhu nhu tiểu não tui của Dạ Diên, nói:

“Tối hôm nay Diên nhi cùng Phụ hoàng đi dự yến hội nga.”

“Yến hội gì a? Trước giờ Diên nhi đâu có tham gia yến hội gì đâu.”

“Là Khánh công yến mừng Lý Cách đi sứ Thanh quốc về. Diên nhi hiện tại đã vào học tại học viện, cũng đã có năng lực bảo hộ chính mình. Đây là thời điểm thích hợp để Diên nhi xuất hiện trước mặt mọi người.”

Buổi tối, trước khi yến hội diễn ra.

Tại tẩm cung Hoàng hậu.

“Kiến Nguyệt, Kiến Nguyệt, người xem xiêm y của ta có đẹp không? Tiểu Khê có thích hay không a?”

Kì quốc Thất công chúa Dạ Khương vừa mặc hoàn xiêm y, liền rạo rức, vui sướng lôi kéo thị nữ bên cạnh hỏi.

“Đẹp a. Trong mắt của Lý Khê thiếu gia, công chúa mặc cái gì cũng đẹp hết a.”

Kiến Nguyệt hảo vận đáp lời.

“Kiến Nguyệt, người ngàn vạn lần đừng nịnh nọt ta. Ta đã lâu chưa được gặp tiểu Khê mà.”

“Ha ha, chỉ cần chờ thêm vài năm, công chúa sẽ được gả cho Lý Khê thiếu gia. Khi đó không phải muốn gặp là có thể thấy sao.”

“Ai nói ta sẽ gả cho hắn a.....”

Dạ Khương nhanh chóng phủ nhận. Nhưng trên mặt lại thủy chung giấu không được nét thẹn thùng.

Thúy Các.

Đường phi nhìn xiêm y do chính tay mình may cho hài tử, trong mắt chỉ có ôn nhu. Hài tử của mình được Hoàng thượng chiếu cố thật hảo. Cuộc sống của bản thân trong Hoàng cung cũng thực an ổn, Đường phi cảm thấy bản thân thực thỏa mãn a.

Tầm cung của Thục quý phi

Thục quý phi dặn dò Bát hoàng tử Dạ Văn An, hài tử của mình:

“An nhi, một hồi nhìn thấy phụ hoàng người, người phải nhu thuận một chút. Phải làm cho phụ hoàng vui vẻ, biết không?”

Thật là, nếu không có tiểu quý kia, hiện tại An nhi của ta đã được sủng ái nhất rồi. Một tiểu hài tử không thuần huyết lại có thể làm cho Hoàng Thượng sủng ái đến như vậy. Bên kia tại sao phụ thân sao còn chưa ra tay a.”

Thục quý phi vừa ngắm nhìn cách ăn mặc của bản thân vừa nghĩ.

Dạ Long Điện

Dạ Minh Hiền tự mình mặc lễ phục cho tiểu bảo bối Dạ Diên, Nhìn hài tử nằm trong lòng ngực tựa như một tiểu búp bê, đáy lòng chợt trào dâng yêu thích cùng thương tiếc. Tại khuôn mặt tinh xảo, nhỏ nhắn hân liên mấy cái, ôn nhu hỏi:

“Diên nhi, hôm nay muốn cùng phụ hoàng tọa một chỗ hay là muốn cùng ngồi vào vị trí của các Hoàng tử?”

“Chỗ ngồi của mấy Hoàng tử đi.”

Dạ Diên nghĩ nghĩ rồi trả lời.

“Ân, vậy để cho Tử Kính đi cùng người a. Nếu cảm thấy nhàm chán thì tìm phụ hoàng, được không?”

“Hảo.”

Tại thời điểm Dạ Diên cùng Tử Kính đi vào hội trường, mọi người đến gần như đông đủ. Mọi người dựa theo thân phận mà ngồi vào vị trí của mình, cùng nhau tán gẫu hoặc một mình thưởng cảnh. Kỳ thật, mọi ánh mắt hầu như đều hướng về Thất hoàng tử, người lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt mọi người. Nảy sinh biết bao tính toán nhỏ nhặt trong lòng.

Đứng trước mọi người, Dạ Diên liếc mắt một cái liền thấy Nhị hoàng huynh của mình đang ngồi ở vị trí phía trên, một mình cô độc ngắm trăng thưởng rượu. Dự đoán vị trí của mình khẳng định ngay tại phụ cận, liền vội vàng hướng về phía đó mà đi. Quái lạ, phía sau tại sao lại không có tiếng bước chân cùng đi. Dạ Diên xoay người nhìn lại. Tử Kính vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vị thiếu niên bên cạnh Lý Cách, miệng thì thảo gọi:

“Vũ ca ca”

17. Chương 17

Lí Khê hôm nay thật cao hứng a, vì có thể tiến cung tham gia yến hội. Như vậy có nghĩ là có thể nhìn thấy Thất công chúa Dạ Khương. Nhớ tới dáng vẻ tươi đẹp, yêu kiều của nàng, trong lòng Lí Khê không khỏi cảm thấy hạnh phúc. Tâm hân lúc này cứ rộn rạo, ngồi cạnh phụ thân, nhưng ánh mắt không kiềm nén được mà hướng nhìn về phía Dạ Khương. Dạ Khương cũng chăm chú nhìn về phía hân. Bốn mắt giao nhau, trên mặt hai người lại ửng đỏ. Lí Cách nhìn thấy cảnh “mục diện đưa tình” của hai người, vẻ mặt hân lúc này hàm chứa đầy tràn tiểu ý.

Lí Khê đang trong tâm trạng vô cùng hưởng thụ vị đạo hạnh phúc, không ngờ đột nhiên có một bóng trắng nữ tử sà vào lòng hân. Một đầu không ngần ngại chui thẳng vào ngực, âm ngữ thốt lên có chút ngen ngào:

“Vũ ca ca..... Vũ ca ca....”

Lí Khê kinh hoàng, một phen kéo nữ tử áo trắng ra, lại kinh hoàng nhận ra là vị nữ tử áo trắng lúc nào cũng xuất hiện trong giấc mộng của hân..... nhất thời một khắc sững sờ, nói không ra lời....

“Ba” một tiếng, Dạ Khương đem cái chén nặng nề mà nện xuống bàn, giận dữ rời khỏi yến hội. Lí Khê vội vàng một phen đẩy Tử Kính ra mà đuổi theo nàng. Tử Kính kinh ngạc, thật không ngờ bản thân mình lại bị đẩy ra, ngẩn ngơ giây lát, rồi cũng đuổi theo.

Dạ Diên trợn mắt, há hốc nhìn một màn trước mặt. Tiền kiếp tại kiếp, Dạ Diên đều không có khái niệm tình ái luân thường, tiểu nảo túi trong sáng, tinh thuần không biết phản ứng như thế nào trước “ám đào tranh khởi”. Thế nhưng Dạ Văn Thừa ngồi bên cạnh lại phe phẩy chiết phiến, chậm rì rì nói:

“Tình yêu, chính là thứ luôn tra tấn nhân thế. Thất đệ mỹ nhân a, có muốn xem kịch vui hay không a?”

Dạ Diên ngẩng đầu nhìn lên. Hân thấy phụ hoàng đang ngồi trên Long tọa, tả hữu vây quanh bởi nữ nhân xinh đẹp. Không biết vì nguyên nhân gì mà trong lòng Dạ Diên có chút u sầu, vương đôi tay bé nhỏ sờ sờ ngực, thở dài một hơi, hân học theo ngữ điệu của Dạ Văn Thừa, chậm rãi nói:

“Tình yêu, ra chính là thứ tra tấn nhân thế a. Nhị hoàng huynh, chúng ta cùng đi xem kịch vui đi.”

Dạ Văn Thừa dẫn Dạ Diên rời khỏi hội trường. Thất quả bất quả, tìm được ba người bạn Lý Khê. Huynh đệ cùng nhau tránh trong bụi cỏ, trộm nhìn:

Dạ Khương thần tình ngập lẹ, thút tha thút thít:

“Lí khê, ngươi hôm nay đem sự tình nói cho rõ ràng. Ngươi cùng cô nương này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ta còn chưa hỏi ngươi, ngươi cùng Vũ ca ca của ta xảy ra chuyện gì chứ?”

Tử Kính một bước cũng không nhường.

“Tiểu Khê khi nào lại trở thành Vũ ca ca của ngươi?”

“Vũ ca ca của ta khi nào lại trở thành Tiểu Khê của ngươi?”

“Vị cô nương này, ngươi chắc đã nhận lầm người rồi?”

Đứng ở trung gian, Lý Khê trưng ra vẻ mặt vô thố, mở miệng hướng Tử Kính nói.

“Ta làm sao có thể lầm người, ngươi không nhớ ta sao? Ta là Tử Kính a.”

Tử Kính lo lắng nói.

“Ta.....”

Vốn muốn nói là đã tao ngộ trong mộng, nhưng lại lo lắng a, lo lắng Dạ Khương có thể nghe thấy sẽ càng thêm hiểu lầm.

“Ta chưa từng gặp cô nương, tại sao phải nhớ rõ?”

“Nhưng biểu tình của ngươi vừa rồi chính là đã nhận ra ta mà.”

“Ta chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi. Vị cô nương này, ta không hề nhận thức người, mời người trở về đi.”

“Sao ngươi lại không nhớ rõ ta chứ? Vũ ca ca, ta chờ ngươi đã hai ngàn năm....”

Về mặt Tử Kính thật sự không tin.

“Hừ, hai ngàn năm, ngay cả nói dối cũng không biết nói.”

Dạ Khương đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

“Cô nương, cho dù ngươi thật sự chờ ta đã hai ngàn năm thì hồn phách của ta cũng đã trải qua hai ngàn năm luân hồi. Khẳng định đã quên những chuyện xưa kiếp trước. Cho dù ta ở hai ngàn năm trước chính là Vũ ca ca của ngươi thì hiện tại ta cũng chỉ là Lí Khê thôi.”

“Đúng rồi, ta thế nhưng lại quên mất. Chúng ta đã xa cách nhau suốt hai ngàn năm.”

Ngẩn đầu, Tử Kính kiên định nhìn Lí Khê, nói:

“Vũ ca ca, ta nếu có thể chờ ngươi suốt hai ngàn năm. Hơn nữa sau hai ngàn năm lại có thể gặp ngươi. Ta chắc rằng sau này ta sẽ khôi phục được trí nhớ của ngươi.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Dạ Khương nhìn bóng dáng Tử Kính rời đi, thở dài nhẹ nhõm một hơi, rúc vào trong ngực Lí Khê, khẩu khí nhu hòa:

“Tiểu Khê, về sau đừng để ý nữ nhân kia được không, nàng thực sự là cuồng nhân.”

“Hảo.”

Lí Khê không chút do dự mà trả lời, ôm chặt Dạ Khương, chậm rãi cuối đầu hôn xuống....

Thế nhưng trong đầu hắn hiện giờ lại xuất hiện giấc mộng đã dây dưa bản thân suốt mấy năm qua: Một nữ nhân mặc bạch y đứng dưới ánh mặt trời đầu tiên ngược nhìn mình mà ôn nhu tràn tiểu ý, quá một hồi, hình ảnh lại biến thành một mảnh đỏ thẫm, thì thế trải khắp nơi.....

Dạ Diên núp trong bụi cỏ giờ phút này có thể trong thấy toàn bộ tuyệt cảnh trước mặt, chăm chú nhìn Lí Khê đang hôn Dạ Khương, ánh mắt to tròn càng thêm tròn to, tò mò hỏi Dạ Văn Thừa đang núp bên cạnh:

“Nhị hoàng huynh, bọn họ đang làm cái gì?”

“Ném thử hương vị trên môi của đối phương.”

Dạ Văn Thừa không yên lòng đáp.

“Môi ăn ngon lắm hả?”

“Ân.....đương nhiên ngon rồi.”

Giống như lúc này, Dạ Văn Thừa lúc này vẫn không yên lòng như cũ.

“Nga.”

Dạ Diên gật đầu, ngoan ngoãn tiếp tục thưởng thức cảnh sắc Lí Khê cùng Dạ Khương hôn nhau thắm thiết.

Trong Dạ Long diên, Dạ Minh Hiên từ yến hội trở về, liền truy hỏi tiểu bảo bối đang cực kỳ hưng phấn:

“Diên nhi thật cao hứng?”

“Ân, thật cao hứng.”

Dạ Diên xoay người ngược nhìn Phụ hoàng đang ôm mình trong ngực, một đôi mắt to sáng, trong suốt, khoái trá nói:

“Phụ hoàng, ta có thể ném thử hương vị trên môi ngươi một chút không?”

*****Hoàn đệ thập thất chương*****

=====

Đệ thập bát chương_ Điểm Thần

Dạ Diên đem tiểu não túi tiến đến gần, vươn đầu lưỡi hồng nhạt khẽ liếm môi Dạ Minh Hiên. Sau đó còn nghịch ngợm mà cắn cắn, nghiêng đầu cảm thán:

“Quả nhiên hương vị không tồi, là ngọt nha.”

“Oanh”

.....Trong đầu Dạ Minh Hiên nháy mắt toàn bộ hỗn loạn. Hắn cảm nhận trên bờ môi của chính mình còn lưu lại xúc cảm hương mềm kia. Còn có chút cảm giác tê dại do tiểu hài tử của mình vô ý thức cắn môi mình lưu lại. Hết thấy mọi vật chung quanh toàn bộ biến mất, Dạ Minh Hiên giờ phút này chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của Dạ Diên, đầu lưỡi phấn nộn như ẩn như hiện bên trong....

“Phụ hoàng vì sao không thể hôn lên đầu lưỡi của người a? Ta vừa rồi thấy Lí Khê cũng hôn lên cả phần lưỡi bên trong nha?”

(...Chúa ơi....T^T bé tự mình bán mình a....)

Hiên để vừa miễn cưỡng tỉnh táo lại, liền bị những lời này một lần nữa làm cho thất thần. Hắn liền một phen kéo tiểu bảo bối:

“Để phụ vương dạy Diên nhi cách nhắm nhấp hương vị của người khác nha.”

Sau đó liền hung hãn hôn lại.

Dạ Diên dụ ngoan, mặc cho phụ hoàng hắn hôn thật thống khoái. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, bên trong song nhãn to tròn tràn ngập tầng tầng sương thủy, thoát nhìn ngọt ngào, lại vừa mang điểm điên đảo nhân tâm. Dạ Minh Hiên lại càng không ngừng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Diên thêm mấy cái:

“Diên nhi, cái này gọi là hôn môi, chờ Diên nhi trưởng thành, Phụ hoàng sẽ dạy ngươi thêm một số thứ nữa, được không?”

“Hảo.”

Dạ Diên dựa sát vào ngực Phụ hoàng, ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy sau này Phụ hoàng có thể cho Diên nhi thật nhiều hôn môi không?”

“Ân... đương nhiên có thể.”

Từ ngày đó, đôi phụ tử này lúc nào cũng có thói quen hảo thụ (ngủ) hôn, sớm an hôn, muộn (vân vân) hôn, thật tốt a.....

Hôm nay khó có được dịp hoàng gia học viện nghỉ ngơi một ngày. Sau giờ Ngọ, Dạ Minh Hiên ôm Dạ Diên miễn cưỡng ngồi phơi nắng ở ngự hoa viên. Tử Kính tiến đến từ biệt.

“Thật sự quyết định rời đi? Ngươi không phải nói Lí Khê chính là Vũ ca ca của ngươi sao?”

Dạ Minh Hiên hỏi.

“Vũ ca ca sớm đã không nhớ rõ Tử Kính. Tử Kính muốn đi tìm phương pháp có thể làm cho Vũ ca ca khôi phục lại trí nhớ.”

“Chuyện cũ trước kia điều phai mờ, ngươi hà tất phải chấp nhất?”

“Chờ bề hạ tìm được người định mệnh sẽ hiểu được vì sao Tử Kính lại chấp nhất.”

Tử Kính ngập ngừng một chút, nhìn thấy Dạ Minh Hiên có chút đăm chiêu vì lời nàng nói, liền thuyết tiếp:

“Tử Kính muốn bề hạ đáp ứng Tử Kính một yêu cầu. Có thể không tứ hôn cho Thất công chúa cùng Vũ ca ca được không?”

“Ân, việc này không thành vấn đề. Dù sao bọn họ cũng còn nhỏ, cho dù tứ hôn cũng phải chờ vài năm nữa.”

“Tử Kính tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu?”

Đang nằm trong lòng Dạ Minh Hiên phơi nắng, Dạ Diên mở miệng hỏi.

“Hiện tại hai tộc Ma Thần đều vô tông vô tích. Nếu muốn khôi phục trí nhớ cho Vũ ca ca. Ta chỉ có đi lên đỉnh Thánh Sơn tìm Thánh tộc.”

Nghe thấy hai chữ “Thánh tộc”. Dạ Diên không nói thêm tiếng nào, chỉ đem tiểu não túi cọ cọ vào ngực Dạ Minh Hiên. Thấy thế, Dạ Minh Hiên trấn an, vỗ vỗ đầu Dạ Diên.

“Tử Kính cảm tạ bệ hạ cùng Thất hoàng tử đã trợ giúp. Tử Kính nhất định phải tìm được phương pháp giúp vũ ca ca hồi phục trí nhớ. Ta không thể chờ đợi suốt hai ngàn năm qua một cách vô ích như vậy. Những việc ta biết đều đã nói hết cho Thất hoàng tử biết. Hy vọng bệ hạ có thể thành toàn thỉnh cầu để tiểu nữ tử đi Thánh sơn.”

Nhìn thấy Tử Kính kiên quyết như vậy, Dạ Minh Hiên cùng Dạ Diên cũng vô pháp giữ lại. Cuối cùng chỉ có thể đáp ứng nàng, phải thêm người cùng Tử Kính đi Thánh sơn.

“Đúng là một nữ tử kì quái, “

Ngồi Trong Ngự thư phòng, Dạ Minh Hiên tranh thủ lúc rảnh rỗi hiếm có để trầm tư suy nghĩ:

“Thật sự là chấp nhất, chỉ vì một chút ái tình mà chờ đợi ngàn năm.”

Chờ bệ hạ tìm được người định mệnh sẽ hiểu được vì sao Tử Kính lại chấp nhất.

Lời nói của Tử Kính khi đó cứ mãi âm ỉ bên tai.

Người định mệnh • • • • •

Người định mệnh này • • • • •

Có được mỹ nữ hậu cung ba nghìn, cũng đã có hơn thập hoàng tử, công chúa, Dạ Minh Hiên khi nhớ tới người định mệnh, trước mắt hiện lên chỉ có mỗi mình gương mặt phấn nộn, nhỏ nhắn của hài tử bảo bối
• • • • •

Hoàng gia học viện

Trang Dục đang xem một quyển sách cổ tối nghĩa. Dạ Diên buồn bã, ỉu xiu tựa vào bàn bên cạnh. Tử Kính đi rồi, không ai giảng cho mình nghe về oán linh, hồn phách và vân vân. Hắn ngày càng cảm giác nhàm chán thiệt nhiều so với trước kia a.

“Trang Dục, Trang Dục.”

“Thất hoàng tử, không biết ngài gọi tại hạ có chuyện chi cần dạy bảo?”

Trang Dục buông thư hỏi.

“Trang Dục, ngươi có biết nơi nào trong kinh thành hảo ngoạn (chơi đùa) không a?”

“Thất hoàng tử, cổ nhân nói, chúng ta không thể vì “mê muội mất cả ý chí”, là một đệ tử của Hoàng gia học viện, cần phải đọc đủ thứ thánh hiền chi thư, về sau mới có thể vì Kỳ Quốc mà kiến công lập nghiệp, lưu danh thiên cổ.”

Đối mặt với câu hỏi của Dạ Diên, Trang Dục vẫn cứ chậm rãi mà nói.

“Thiệt, thật sự là một cái tiểu xuân thư.”

Từ bên ngoài, thanh âm của Dạ Văn Thừa lập tức tiến vào. Đôi khi Dạ Diên suy nghĩ, Nhị hoàng huynh của hắn thật sự quá lợi hại. Mỗi lần mình cùng Trang Dục nói chuyện phiếm, hắn đều có thể lập tức tìm thấy, lại còn tùy tiện phát biểu ý kiến, thuận tiện đả kích Trang Dục.

“Nhịhoàng tử....tại hạ....”

“Ngay cả nơi hảo ngoạn của kinh thành mà còn không biết. Ngươi nói ngươi không phải là xuân thư thì là cái gì? Thất đệ mỹ nhân, không cần để ý đến hắn, Nhị hoàng huynh nói cho ngươi biết. Kỳ quốc kinh thành chúng ta có một nơi thật sự rất rất hảo ngoạn a, đó chính Mỹ Lệ phố. Nơi đó có lâu đài lớn nhất Kỳ quốc, có những cửa hàng nhất đại cùng với Ý Hồng lâu nơi được tối hoan nghênh đó a. Uy, tiểu xuân thư, ngươi có biết Ý Hồng lâu địa phương gì không?”

“Cái này....tại hạ .. biết..”

“Cái gì? Tiểu xuân thư người như thế cứ nhiên lại biết Ý Hồng lâu là địa phương gì sao?”

Như vừa nghe được một tin tức chí nguy. Y diện của Dạ Văn Thừa trong nháy mắt trở nên khủng bố.

“Nói, ai nói cho người biết hả?”

“Tại hạ....là mẫu thân tại hạ.... là người giặt giũ của...Hoa Chúc Vy Hồng cô nương...trong Ý Hồng lâu.”

“Hoa Chúc cô nương? Nàng là hoa khô? Vậy người đã nhìn thấy hoa khô chưa?”

“Tại hạ ...đi theo mẫu thân....đã gặp qua vài lần....”

“Nga? Vậy người nói xem vị hoa khô kia hay ta mới là đệ nhất mỹ nhân a?”

“Nhị hoàng tử..... tại hạ....”

Trang Duy đại quần.

“Hừ, người như người lại có hồng phúc nhìn thấy hoa khô. Người có biết rất nhiều quý tộc công tử trong thủ đô vùng trăm bạc nghìn vàng mà vẫn chưa được thấy không a. Thế nhưng lại bị một tiểu xuân thư như người nhìn thấy...”

Dạ Văn Thừa nhìn bộ dáng quần bách của Trang Duy , thật sự khó mà không làm hắn khó xử thêm một lần nữa. Nói xong người cứ phe phẩy chiết phiến mà rời đi.

“Hoa Chúc, vị kia là ai? Còn Ý Hồng lâu là địa phương gì a?”

Dạ Diên cấp bách truy vấn Trang Duy.

“.....”

Tựa hồ vì bị thái độ của Dạ Văn Thừa khi nãy mà Trang Duy có vẻ bị đả kích. Mặc cho Dạ Diên truy vấn, Trang Duy vẫn cứ cắn môi không trả lời.

Vì thế, Hoa Chúc cùng Ý Hồng lâu trở thành mầm mống gây tò mò cho tiểu nãi tử nhỏ của Dạ Diên.

18. Chương 18

Ban đêm, Lí Khê từ trong giấc mộng đeo bám mình suốt bao nhiêu năm tỉnh lại. Trong giấc mộng vẫn xuất hiện hình ảnh kia: huyết như lưu hà, vạn thi tứ phía, còn có bạch y nữ tử.....

“Xem ra miếng ngọc trừ tà cha lấy từ Hoàng gia bảo khố thật sự vô dụng.”

Lí Khê phủ thêm xiêm y, đi ra ngoài nhìn ánh trăng tràn ngập. Hắn chợt nhớ đến vị bạch y nữ tử đã bỏ nhào vào ngực mình, không ngừng gọi “Vũ ca ca” trong yến hội ngày đó.

Vị cô nương danh gọi Tử Kính kia đã nói nàng chờ đợi mình suốt hai ngàn năm, thật sự quá hoang đường. Lời nói dối như vậy ai có thể tin. Chắc chắn lại là một tiểu cung nữ ham mê quyền thế, say đắm dung mạo của mình mà thôi (=3= anh tự tin quá đó...). Thế nên mới dùng thủ đoạn ác liệt như vậy. Có điều, vì sao dung mạo của nàng lại giống bạch y nữ tử trong giấc mộng như đúc. Chẳng lẽ nàng ta cùng mình có duyên phận với nhau. Mình luôn mong được tứ hôn cùng Thất công chúa. Nếu có thể nạp Tử Kính làm tiểu thiếp, không biết Thất công chúa có chấp thuận hay không? Lí Khê đứng dưới ánh trăng, rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

(=_=!! Đậm chất ngôn tình thế nhĩ....)

Đồng dạng dưới ánh trăng, Dạ Khương cũng đứng bên cửa sổ, nhìn về phía ánh trăng bên ngoài. Nàng nghĩ về yến hội khi ấy, nghĩ về vị bạch y nữ tử quý dị kia, nghĩ về mối quan hệ không tầm thường giữa tiểu Khê cùng vị bạch y nữ tử kia, trong lòng lập tức hạ quyết tâm.

“Tiểu Khê, cho dù Tử Kính kia thật sự đã đợi người suốt hai ngàn năm. Ta cũng sẽ chứng minh cho người thấy tình yêu ta dành cho người trong kiếp này sẽ không thua kém việc nàng ta chờ đợi người hai ngàn năm qua.”

Cùng dưới ánh trăng kia, Tử Kính dưới chân Thánh sơn, nhìn về phía ánh trăng, kích động hy vọng:

“Vũ ca ca, ngày mai ta sẽ lên núi tìm kiếm Thánh tộc nhân. Ta nhất định có thể tìm được người biết nắm giữ phương pháp giúp người khôi phục trí nhớ. Sau đó chúng ta sẽ tiếp tục có thể ở bên nhau.”

Tam điểm, tam tại nhàn sâu.

(Ba nơi, ba chỗ nhàn nhã, sâu bi...=__=!!!tự tìm đau khổ)

Đáng tiếc, Lí Khê không biết chính vì sự ích kỷ của hắn đã làm bản thân hắn mất tất cả. Dạ Khương không biết, rất nhiều thời điểm, quyết tâm kiên định của một người cũng đâu không lại vận mệnh an bài. Tử Kính không biết, hai ngàn đã qua đi, rất nhiều sự việc đã sớm “cảnh còn người mất”, cho dù bản thân chấp nhất, bản thân say mê, chung quy quá khứ cũng vẫn chỉ là quá khứ.

Thật sự sự tình này ứng với câu nói của Dạ Văn Thừa:

“Tình yêu, chính là thứ luôn tra tấn nhân thế”

Thúy các

“Mẫu phi.”

Dạ Diên vừa thấy mẫu phi của mình, hắn thật cao hứng gọi nàng.

“Đến đây đi Diên nhi, để mẫu phi nhìn xem.”

Một phen ôm lấy hài tử của mình, Đường phi thực ôn nhu cười nói. Hài tử của mình thực hiểu nàng như tri kỷ vậy. Cho dù đang sống trong cung điện của Hoàng thượng, nhưng khi rảnh rỗi vẫn đến vấn an nàng.

“Diên nhi gần đây có hảo hảo ăn cơm hay không?”

“Có.”

Nặng nề gật gật tiểu não túi.

“Có hảo hảo nghe lời phụ hoàng chỉ dạy không?”

“Có.”

Vẫn như cũ nặng nề gật gật tiểu não túi.

“Vậy Diên nhi có học được cái gì mới lạ không?”

“Ân... học...”

Tại sao lại nhớ đến việc mình cùng phụ hoàng hôn nhau, tìm liên đập lợi hại như vậy chứ, mặt còn tỏa nhiệt nữa nha. Thực kỳ quái quá đi. Có lẽ không nên kể cho mẫu phi biết vậy.

“Ta là trò giỏi trong Hoàng gia học viện đó nha.”

Đường phi cũng không để ý đến thời điểm Dạ Diên trả lời vấn đề có chút ấp a ấp úng, vội vàng lấy xiêm y mà nàng đã may cho hài tử của mình ra.

“Đây là xiêm y mẫu phi tự làm để tặng Diên nhi. Lần trước, vốn nhân dịp yến hội sẽ đưa cho người. Kết quả mẫu phi quên đem, vừa lúc người đến đây, thuận tiện cầm về luôn a.”

“Ân, cảm ơn mẫu phi.”

Buổi tối, Dạ Minh Hiên ôm vừa tiểu nhân nhi vừa mới tắm rửa xong, hỏi:

“Diên nhi, hôm nay người ghé thăm mẫu phi người, hai người đã làm gì?”

“Nói chuyện, ăn cơm, ân, mẫu phi còn tặng cho ta xiêm y nữa nga.”

“Xiêm y?”

“Ân, là do mẫu phi tự may luôn đó.”

(=)...đang khoe quà đó nha?)

“Đường phi thật là hảo mẫu thân.”

Dạ Minh Hiên cười nhạt, chậm rãi tiếp cận đôi bờ môi phẩn nộn, nhỏ nhắn trước mặt.

“Diên nhi, đến lúc chúc phụ hoàng ngủ ngon rồi nha.”

Càng hôn càng nồng say ngây ngất, đôi bàn tay nhỏ bé của Dạ Diên chủ động vòng qua, ôm lấy cổ Dạ Minh Hiên. Không khí bên trong điện nhất thời tăng cao.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng.”

Thanh âm tràn đầy lo lắng của Vương công công từ ngoài truyền vào.

Rất hiếm khi nghe được thanh âm của Vương công công lại lo lắng đến như vậy. Cho dù luyến tiếc cách mấy, Dạ Minh Hiên cũng phải bắt dặc dĩ chấm dứt nụ hôn, hỏi:

“Chuyện gì lại gấp như thế?”

“Hoàng Thượng, người bên Thúc các truyền tin đến. Đường phi nương nương đột nhiên hộc máu, hôn mê.”

19. Chương 19

“Cái gì?”

“Mẫu phi?”

Dạ Minh Hiên cùng Dạ Diên đồng thanh ứng khẩu. Nhất thời không khí ảm áp trong nội thất không còn gì sót lại. Hai người nhanh chóng thay xiêm y, cùng nhau đi theo Vương công công, vội vã đi đến Thúc các.

Thúc các lúc nào cũng ảm áp không thôi, hiện tại lại phiêu tán mùi huyết tinh thần nhiên. Đường phi lẳng lặng nằm trên giường. Một lão thái y râu tóc bạc phơ ngồi bên cạnh giường, bắt mạch cho nàng. Chúng cung nữ hầu hạ Đường phi cũng đứng ở một bên, vì bình thường Đường phi luôn đối xử thật tốt với bọn họ nên một đám người đều khóc không thành tiếng.

Dạ Diên đứng trước cửa, nhìn cảnh tượng trong phòng, chậm chạp không thể nào bước thêm bước nào nữa. Tình cảnh mẫu thân ra đi năm xưa lại một lần hiện lên trước mắt.

Lúc ấy mẫu thân cũng hộc ra đầy máu, thân thể chậm rãi trở nên hàn lạnh, sau đó toàn thân cứng dần Dạ Diên thực sợ hãi. Sợ hãi loại cảm giác phải mất đi mẫu phi. Thân thể nho nhỏ không ngừng run rẩy, nắm chặt lấy tay Dạ Minh Hiên, dường như chỉ có như vậy mới có thể có được một chút gì đó ảm áp, mới có thể bình ổn nỗi bất an trong nội tâm của mình.

Dạ Minh Hiên biết tuy thời gian chung sống giữa Dạ Diên cùng Đường phi không nhiều lắm, nhưng cảm tình so với hoàng tử cùng mẫu phi khác tốt hơn rất nhiều. Thấu hiểu nội tâm của hài tử đang bất an. Dạ Minh Hiên xoay người ôm lấy Dạ Diên, đau lòng nhìn thần sắc bảo bối đang sợ hãi, mở miệng nói :

“Đường phi nhất định sẽ không có việc gì. Phụ hoàng cùng diên nhi vào xem được không?”

“Phụ hoàng phải vào cùng Diên nhi nha.”

“Ân, đó là đương nhiên.”

Dạ Minh Hiên bồng Dạ Diên tiến vào, tỏ ý bảo lão thái y không cần hành lễ, tiếp tục bắt mạch cho Đường phi. Sau đó bắt đầu truy hỏi tình huống đã xảy ra trước đó từ những cung nữ trong Thúc các.

Hai cung nữ quỳ trên mặt đất, song nhân phiếm hồng, khóc đến độ lời nói đều rời rạc.

“Lúc ấy, nương nương đang..... may xiêm y cho Thất hoàng tử...”

“Đột nhiên phun ra toàn là huyết..... nương nươngói ra thiệt nhiều huyết a.....”

“Sau đó, nương nương liền xỉu trên mặt đất.....”

“Bệ hạ, cầu bệ hạ nhất định cứu nương nương a..... “

“Bệ hạ...nương nương bình thường...thân thể...thập phần khỏe mạnhlần học máu này thật sự rất kỳ quái.....”

Dạ Minh Hiền hơi hơi nhíu mi: cung nữ này thoát nhìn cảm tình cùng Đường phi thập phần thâm hậu, không giống như đang nói dối. Vậy nếu dựa theo lời cung nữ vừa nói, Đường phi luôn luôn khỏe mạnh lại đột nhiên học máu, hôn mê. Nguyên do lớn nhất có thể tính chính là bị người khác hạ độc. Trong Hậu cung có rất nhiều phi tần vì mình luôn sủng ái Diên nhi mà ghen ghét Đường phi. Có điều mình vẫn chưa có nhiều sủng ái đối với Đường phi, hơn nữa từ trước đến giờ Đường phi luôn dịu dàng, nên thực “tường an vô sự”. Nhưng sự việc này xảy ra như vậy, ai lại có thể nhẫn tâm hạ độc. Hay mục tiêu của có thể người hạ độc nguyên bản nhắm vào không phải là Đường phi mà là....Diên nhi sao?

Nghĩ vậy, ánh mắt Dạ Minh Hiền trở nên sắc bén, triệu gọi Vương công công, phân phó:

“Phái người điều tra ra những người gần đây từng ra vào Thụý các. Tìm hiểu xem có chỗ khả nghi hay không. Dem tất cả các thái y trong Thái Y phủ triệu về đây hết cho Trẫm. Kiểm tra tất cả thực phẩm trong Thụý các có độc phẩm đích lưu lại hay không. Tất cả những thái giám cùng cung nữ đều phải rời khỏi Thụý các, đơn độc thẩm vấn từng người, nhất định phải tra rõ việc này.”

Dừng một chút, Dạ Minh Hiền lại tiếp tục bổ sung:

“Đi về Dạ Long điện đem xiêm y Đường phi vừa đưa cho Thất hoàng tử giao cho thái y kiểm tra lại. Mọi việc đều nhất định phải thận trọng, không thể có nửa điểm qua loa, hiểu chưa?”

“Nô tài tuân chỉ.”

Vương công công lĩnh mệnh, biết việc có tính nghiêm trọng nên lập tức hành động nhanh chóng.

Dạ Minh Hiền bỗng Dạ Diên, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lẳng lặng chờ đợi kết quả chẩn đoán của thái y.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, trải qua chẩn đoán. Theo vi thần nhận thấy Đường phi nương nương học máu, hôn mê là do trúng kì độc “Thất Nhật Tán.”

“Thất Nhật Tán? Có phương pháp giải độc hay không?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, “Thất Nhật Tán” là thiên hạ đệ nhất kì độc, thập phần bá đạo, căn bản vô được khả giải, sau khi độc được phát tác, người trúng độc sẽ phun máu tươi, sau đó hôn mê, bảy ngày sau.....tử vong.”

Lời lão thái y từng âm từng âm giáng xuống làm Thụý các một mảnh yên tĩnh.

“Vậy có thể tra ra vì sao Đường phi lại trúng độc không?”

” “Thất Nhật Tán” có rất nhiều cách hạ được, cho nên thần phải tốn một đoạn thời gian mới có thể tìm ra được.”

Nghे được lời lão thái y nói, Dạ Diên dựa vào vai Dạ Minh Hiền, lệ sa từng giọt từng giọt.

Bảy ngày sau đó, Dạ Diên đều lưu lại Thụý các làm bạn với Đường phi. Đường phi vẫn hôn mê bất tỉnh. Ngẫu nhiên đôi khi tỉnh lại, thấy hài tử cạnh bên người, cũng chỉ có thể suy yếu cười, ngay cả muốn nâng tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hài tử cũng không có khí lực. Dạ Diên không ngừng đích trò chuyện cùng Đường phi, mong có thể khiến cho mẫu phi lưu luyến cuộc sống. Chỉ cần có một tia chấp niệm, hồn phách không tiêu tan, hẳn có thể sử dụng định hôn châu . Nhưng mà, Đường phi vốn là người dịu dàng, nhu nhược, chỉ biết thích ứng trong mọi tình cảnh, cho dù luyến tiếc xa hài tử, nhưng nàng vẫn cảm thấy mọi chuyện

đều là vận mệnh cả mình, nhớ tới cuộc sống an ổn đã trôi qua trong cung, Đường phi cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Bảy ngày sau, Đường phi im lặng ly khai nhân thế.

Dạ Minh Hiên hạ chỉ:

“Đường phi dịu ngoan, khiêm lượng*, là hình mẫu cho hậu cung, truy phong làm Đường quý phi, hậu táng tại Hoàng lăng.

(*: khiêm tốn, rộng lượng.....”D)

Trong khoản thời gian mai táng nàng, biểu hiện của Dạ Diên dị thường bình tĩnh. Ngày Đường phi hạ táng lại có thể hoàn mỹ hoàn thành lễ nghi hoàng gia, những nghi thức lễ tang rườm rà.

Chỉ có vào lúc ban đêm, Dạ Diên ghé vào ngực Dạ Minh Hiên, khóc ướt cả xiêm y của Dạ Minh Hiên, miệng lặp đi lặp lại chỉ một câu:

“Phụ hoàng, Diên nhi rất khó chịu.....”

20. Chương 20

Khi Dạ Minh Hiên trở về, lập tức thấy hài tử bảo bối của mình đang im lặng ngồi trên ghế, chờ đợi mình. Vừa a thấy mình về, liền bật người lao đến, ôm lấy mình không buông tay. Từ sau khi Đường phi qua đời, Diên nhi dường như không có cảm giác an toàn, so với thường ngày càng dán chặt lấy mình. Liền ngay cả ngủ cũng đều gắt gao ôm mình không rời.

Thở dài một hơi, Dạ Minh Hiên ôm tiểu bảo bối đang không ngừng gọi mình, ôn nhu hỏi:

“Diên nhi đang làm cái gì a?”

“Diên nhi đang đợi phụ hoàng về.”

Rầu rĩ trả lời.

“Hôm nay thời tiết hảo, phụ hoàng dẫn Diên nhi đi dạo ngự hoa viên giải sầu, được không?”

“Hảo.”

Thanh âm vẫn như cũ rầu rĩ.

Trong ngự hoa viên, Dạ Minh Hiên ôm Dạ Diên ngồi ở trong đình nghỉ mát, thưởng thức mỹ cảnh chung quanh. Hắn nhìn bảo bối đang hồ hững nằm trong lòng mình. Dạ Minh Hiên mở miệng khuyên nhủ:

“Diên nhi, phụ hoàng chắc chắn sẽ điều tra rõ chuyện tình của Đường phi, nhất định sẽ vì nàng mà báo thù. Người đừng thương tâm như vậy. Phụ hoàng đau lòng a.”

“Phụ hoàng, Diên nhi có phải rất vô dụng không? Cho dù có tiểu Linh, có thủy, hỏa cùng quang nguyên tổ lực lượng, nhưng vẫn như cũ cứu không được mẫu phi....”

“Diên nhi sao lại vô dụng chứ! Diên nhi chính là bảo bối của phụ hoàng nha. Chuyện của Đường phi không phải là lỗi của Diên nhi. Lại nói tiếp, đây là trách nhiệm của phụ hoàng. Ta đã buông thả hậu cung lâu như vậy. Lần này cần phải chỉnh đốn lại nó mới được.”

Đặc biệt khi biết mục tiêu vô cùng có khả năng là Diên nhi, thì càng không thể buông tay mặc kệ, Dạ Minh Hiên lãnh khốc nghĩ.

“Phụ hoàng nhất định vĩnh viễn bên Diên nhi, đúng hay không?”

“Ân, phụ hoàng không phải đã nói từ sớm rồi sao. Ta nhất định vĩnh viễn bên Diên nhi không rời.”

“Sẽ không giống mẫu thân cùng mẫu phi rời bỏ Diên nhi?”

“Sẽ không, chắc chắn sẽ không rời bỏ Diên nhi.”

Sờ sờ tiểu não túi của Dạ Diên, Dạ Minh Hiên thề thốt.

Lương phụ tử cùng nhìn cảnh sắc ngoại đình, nhất thời đều vô ngôn, im lặng hưởng thụ bầu không khí ấm áp.

“Nô tì kiến giá Bệ hạ.”

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Lương đạo thanh âm đánh vỡ không gian tĩnh lặng, Dạ Minh Hiên giương mắt nhìn lên, thấy người đến là Thục quý phi cùng Văn An.

“Ái phi, hoàng nhi miễn lễ.”

” Tạ ơn Bệ hạ.” – “Tạ ơn phụ hoàng.”

“Đây là Thất hoàng tử tiểu Diên phải không? Thật sự là một tiểu hoàng tử đáng yêu a. Trách không được Bệ hạ sủng ái như vậy. Nhưng mà thực đáng thương cho Đường muội muội của ta, nàng thực nhẫn tâm rời đi quá sớm mà.....”

Xả tay khăn ra, Thục quý phi lau nước mắt.

“Bệ hạ, tiểu Diên chỉ lớn hơn An nhi một tháng tuổi. Trong hoàng cung này, tuổi của hai hài tử gần nhau nhất, không bằng về sau người để nô tì chiếu cố tiểu Diên nha. Nô tì nhất định yêu thương tiểu Diên như hoàng nhi của mình.”

“Không cần!!! Diên nhi từ nhỏ luôn được trầm chiếu cố bên mình. Trầm sẽ không để Diên nhi cho làm con thừa tự của bất cứ phi tần nào cả. Ái phi tốt hơn hết nên hảo hảo chiếu cố Văn An đi.”

Nhẹ nhàng trấn an tiểu bảo bảo trong lòng vì nghe đề nghị của Thục quý phi mà nháy mắt trở nên căng thẳng. Dạ Minh Hiên thản nhiên mở miệng hồi đáp.

“Ha ha.”

Nhìn thấy Dạ Diên ngoan ngoãn nằm trong lòng Dạ Minh Hiên, Thục quý phi tiểu ngôn:

“Tiểu Diên thật sự rất nhu thuận. An nhi của nô tì cũng thực nhu thuận nha. Nô tì còn nhớ rõ năm đó khi An nhân sinh ra, lũ lụt trên Mỹ Lệ hà cũng được bình ổn.”

“Ân.”

Dạ Minh Hiên quan sát Bát hoàng nhi đang đứng bên cạnh, thản nhiên lên tiếng.

“Bệ hạ, nô tì khó được gặp tiểu Diên. Hôm nay người để cho nô tì làm chủ, chiêu đãi Bệ hạ cùng tiểu Diên tại Huệ các của nô tì nha. Không biết Bệ hạ chấp nhận để thiếp hân hạnh đón tiếp người không a?”

Nhìn thấy phản ứng của Dạ Minh Hiên, Thục quý phi vẫn trấn định không sinh khí.

“Diên nhi?”

Dạ Minh Hiên không trả lời ngay mà lại đem vấn đề hỏi lại tiểu hài tử bảo bối đang nằm gọn trong lòng ngực của mình. Thấy tiểu não túi kia gật gật, mới nhìn Thục quý phi gật đầu.

Dạ Minh Hiên ôm Dạ Diên, Thục quý phi dắt Bát hoàng tử, đoàn người đi vào Huệ các, vừa an tọa, chợt nghe gặp thái giám thông truyền:

“Hoàng hậu nương nương giá đáo.”

Mọi người lập tức thấy Hoàng hậu nắm tay Tam hoàng tử Dạ Văn Cẩn cùng Dạ Khương chậm rãi tiến vào, thấy Dạ Minh Hiên đang ngồi, ba người lập tức cuống quýt hành lễ. Lễ tiết vừa hoàn, Hoàng hậu kinh ngạc nói:

“Nô tì hôm nay tính đến thăm muội muội, thật không nghĩ tới Bệ hạ đã ở đây.”

“Thục quý phi nói tối nay vì Diên nhi mở tiệc chiêu đãi.”

Dạ Minh Hiền đáp.

“Ai u, xem ra nô tì thật đúng là có lộc ăn nha. Bệ hạ, mẫu phi Thất hoàng tử mới vừa thệ (died..chết....vong...*trăm trăm*). Nô tì thân là người đứng đầu Lục cung, tất nhiên phải đảm đương dưỡng dục Thất hoàng tử. Không bằng người để Thất hoàng tử...”

Lời Hoàng hậu nói đều có chung một mục đích như Thục quý phi.

“Trẫm cũng không tính toán để Diên nhi làm con thừa tự của người khác.”

Dạ Minh Hiền không khách khí đánh gãy lời nói của Hoàng hậu.

Không khí vẫn thiện (bữa cơm chiều.....đói...*xụi lơ*) cũng vì vậy mà trở nên quỷ dị. Dạ Minh Hiền tính đặt Dạ Diên ngồi xuống ghế. Không ngờ Dạ Diên lại gắt gao ôm cổ Dạ Minh Hiền, không chịu xuống dưới, miệng kêu:

“Không xuống đâu, phụ hoàng uy cơ.”

“Xú nhi a.”

Bất đắc dĩ nhìn nhìn cái mũi nhỏ nhỏ của Dạ Diên, Dạ Minh Hiền để Dạ Diên ngồi trong lòng, bắt đầu một ngụm lại một ngụm uy cơ cho bảo bối của mình.

Mọi người có chút khiếp sợ nhìn thấy một màn trước mắt. Trong lòng không thể nói rõ tư vị gì. Đặc biệt hoàng tử cùng công chúa đang ngồi, thần sắc không khỏi đều có chút ảm đạm.

Dưới ánh trăng, Dạ Minh Hiền ôm lấy Dạ Diên, chậm rãi trở về Dạ Long điện, trong đầu không ngừng suy tư:

Thục quý phi cùng Hoàng hậu không ngừng thiết hạ thế lực ngầm sau lưng hậu cung. Càng quá phận dám đem chủ ý hướng Diên nhi, hậu cung lần này thật cần phải chỉnh đốn.

21. Chương 21

Vài ngày sau, Kết quả điều tra về cái chết của Đường phi được dâng lên trước mặt Dạ Minh Hiền.

Chỉ là một tờ chỉ tiên mỏng manh, lại khiến cho không khí trong Ngự thư phòng của Dạ Minh Hiền trở nên trầm thấp chưa từng có.

Lí Cách phục thị đứng cạnh bên cạnh cảm thấy bản thân sắp bị không khí trầm mặc này đè ép đến hít thở bất thông. Hắn chỉ có thể không ngừng dùng tay lau hân hân đang đổ liên tục trên trán, trong thâm tâm không ngừng nhắc nhở:

“Quả nhiên là liên quan đến Thất hoàng tử a. Bệ hạ đã quá khủng bố rồi, a, bây giờ còn thật sự khủng bố hơn nữa nha.....”

Qua một lúc lâu, Dạ Minh Hiền rốt cục mở miệng, phát ngôn lại bằng hân đến mức có thể đông chết người.

“Truyền gọi Hoàng hậu lại đây.”

Hoàng hậu tất nhiên không biết chuyện gì sẽ đến, thần sắc vô cùng thản nhiên đi vào Ngự thư phòng.

Hoàn tất lễ nghi, vẻ mặt nàng còn thẹn thùng nhìn Dạ Minh Hiền nói:

“Nô tì lần đầu được đến ngự thư phòng nha, nhìn mọi thứ thực xinh đẹp.....”

“Đùng là thiên tài a. “

Lí cách thâm nghĩ.

“Vì sao luôn có người nói ta lúc nào cũng giống hồ ly chứ. Theo ta thấy đạo hạnh của Hoàng hậu còn cao thâm hơn ta đó nha.”

(Quỳnh: 0-0!!!, Cách cách anh bớt.... giỡn đùa em.

Cách ca: *liếc xéo*: Gì?

Quỳnh: đẩy đẩy coi chừng lòi đuôi... *chỉ chỉ*...

Cách ca: Hừ.... *phe phẩy bỏ đi* – ta không chấp nhất với người)

“Hoàng hậu. Về nguyên nhân Đường phi tử vong, người có một số việc nên giải thích cho trẫm nghe đi chứ?”

“Nô tì thực tâm....không biết...a”

“Thái y nói, Đường phi tử mạng là do trúng kì độc “Thất thiên tán”. Mà trên xiêm y Đường phi may cho Diên nhi còn lưu lại dấu vết của “Thất thiên tán”. Theo thái y phỏng đoán, do Đường phi tiếp xúc trực tiếp loại vải may này, độc tố tích tụ trong cơ thể đến đủ lượng độc bộc phát nên vong mạng. Ngoài ra Cung nữ trong Thụý các có nói, vật liệu may này lại được chính tay Hoàng hậu tặng a.”

Lời Dạ Minh Hiền nói trong Ngự thư phòng tĩnh lặng tràn đầy khí phách, phát ra một cỗ cường đại thuộc loại đế vương duy ngã độc tôn. Dẫu cho Hoàng hậu có thể bình tĩnh như thế nào đi nữa thì sắc diện vẫn không khỏi một tia tái nhợt.

Nhìn Hoàng hậu đang cố gắng âm thầm trấn định đứng bên cạnh góc tường, lòng Dạ Minh Hiền thực phức tạp.

Nữ nhân này thuở nhỏ đã quen biết với mình. Còn còn niên thiếu, hai người cũng có một đoạn thời gian tốt đẹp, vô tư cùng nhau....

Nhưng có lẽ do hậu cung ảnh hưởng, một cô gái từng đơn thuần cũng càng ngày càng bị mất đi tâm tính thiện lương.....

Là từ khi nào bắt đầu không còn tình cảm gì với nàng dù chỉ là tội nghiệp hay tiếc hận?

Có lẽ từ lúc nàng ra sức chèn ép các cung phi khác chăng....?

Có lẽ do nàng ích động phi tần khuyên can mình không nên chỉ có mỗi mình đại hoàng tử.....!

Có lẽ khi Dạ Diên tiến vào trụ Dạ Long điện ngày ấy, lúc đó nàng thiết yểm thăm dò tâm tư mình.....!!?

Tất cả những gì đã xảy ra trước kia hẳn chưa từng truy cứu qua. Nhưng lần này, nàng thật sự không nên dùng thủ đoạn ác động như vậy trút lên người Diên nhi bảo bối của hẳn. Nếu xiêm y Đường phi sớm đến tay Diên nhi, dựa theo tính cách của Diên nhân, khẳng định sẽ yêu thích không rời tay, thường xuyên mặc, như vậy hiện tại vong mạng sẽ không chỉ có mỗi mình Đường phi.....

Nghĩ đến lần này Diên nhi có thể gặp phải hiểm cảnh, một người luôn luôn bình tĩnh, kiên cường như Dạ Minh Hiền cũng không tránh khỏi nắm chặt nắm tay mình. Thanh âm phát ra càng thêm lạnh tựa băng:

“Hoàng hậu người còn gì để nói nữa không?”

“Nô tì vô ngôn biện giải.”

Chuyện tới nước này, Hoàng hậu đã mất hết phong uy nhưng vẫn thủy chung hào sảng:

“Tin tưởng bệ hạ không cần nô tì giải thích động cơ hạ độc. Nhưng mà nô tì có một chuyện cuối cùng muốn nhờ người. Lí Khê hài tử của Lí Cách đại nhân từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã cùng Dạ Khương. Nô tì khẩn cầu bệ hạ có thể tứ hôn cho Lí Khê cùng Dạ Khương. Coi như đây là bệ hạ nghĩ tình nô tì hầu hạ người suốt nhiều năm mà giúp nô tì hoàn thành nguyện vọng.”

“Chuyện này....”

Về tình về lý hẳn là Dạ Minh Hiền nên đáp ứng. Thế nhưng nghĩ đến Tử Kinh trước lúc rời đi về mặt kia vô cùng kiên định. Còn có lời hứa bản thân đã hứa với Tử Kinh làm Dạ Minh Hiền không khỏi có chút chần chờ

“Bọn họ tuổi tác còn nhỏ, về sau đều dựa vào duyên phân đi.”

“Bệ hạ, ngay cả nguyện vọng cuối cùng của nô tì, người cũng không chịu thực hiện hay sao?”

Thanh âm đầy thê lương của Hoàng hậu vang vọng.

22. Chương 22

Dạ Minh Hiền từ chối cho ý kiến.

“Hừ, Bệ hạ thực sự rất thiên vị.”

Lúc này hoàng hậu hoàn toàn không còn giữ được sự trấn định như trước, ngữ điệu bén nhọn cùng phản kháng cao độ:

“Chỉ sợ trừ bỏ Thất hoàng tử ra thì các hoàng tử, công chúa còn lại, bệ hạ chắc chưa từng đặt trong lòng. À không, phải nói là tất cả mọi người còn lại, Bệ hạ cũng chẳng thêm quan tâm, ha ha ha..... Bệ hạ có biết đây là ý gì không?”

Hoàng hậu càng nói càng điên cuồng, cuối cùng chỉ có không ngừng cuồng tếu:

“Ha ha ha chỉ có một người tồn tại trong tim, bệ hạ có biết đó là ý gì không....?”

Sắc mặt Dạ Minh Hiền tái xanh, vội vàng tuyên triệu thị vệ:

“Người tới, đem hoàng hậu dẫn đi, nhốt vào thiên lao.”

Lí Cách đứng cạnh bên thở dài, xoay người cáo lui, ly khai Ngự thư phòng.

Vừa ra khỏi Ngự thư phòng, Lí cách đuổi theo bị người đang bị áp giải đến thiên lao. Nhìn thấy vị nữ nhân đã từng cao ngạo không ai bì nổi ấy, hiện tại lâm vào tình trạng này, không khỏi cảm khái vạn phần, nên mở miệng nói:

“Hoàng hậu nương nương, khuyển tử Lí Khê cùng Dạ Khương công chúa tuổi nhỏ vô tư nhưng tình cảm thâm hậu, thần nguyện cam đoan với hoàng hậu, ngày sau Lí Khê nhất định không phụ Dạ Khương công chúa!”

Hoàng hậu điên cuồng cười to, một chút cũng chưa từng để ý tới lời nói thành khẩn của Lí Cách, từng bước không ngừng đi theo thị vệ rời đi, hướng thẳng thiên lao.

Ba ngày sau, hoàng hậu bị nhốt trong thiên lao, được ban thưởng chẩm tửu (rượu độc), tạ thế quy thiên.

Những cung nữ thái giám tham gia hạ độc, thái y âm thầm cung cấp phối phương chế tạo “Thất Nhật Tán”, thị vệ, gia tộc hoàng hậu..... nhất thời người bị liên lụy vô số kể. Hậu cung cùng triều đình ai ai cũng cảm thấy bất an.....

Chỉ có Thục quý phi nghe tin tức ấy, hừ lạnh một tiếng:

“Thật sự là nữ nhân ngu ngốc.”

Ngự thư phòng

“Chỉ đặt một người trong tim mình, Bệ hạ có biết đó ý nghĩa gì không....?”

Dạ Minh Hiền ngồi một mình trong Ngự thư phòng, lật lật tấu chương trước mặt, trần trọc suy tư , một chữ đều không đọc được. Trong đầu không ngừng hồi tưởng lời chất vấn điên cuồng kia của hoàng hậu

~~Vấn đề này khơi mào tầng tầng cảm kích chôn dấu sâu nhất trong tâm ~ càng không ngừng đánh sâu vào Dạ Minh Hiền

~Rất cuộc có ý nghĩa gì?

Bé kia phần điêu ngọc mài, hài tử từ nhỏ được chính mình ôm vào trong ngực dần dần lớn lên, bé kia luôn dùng thanh âm ngọt ngào, mềm mại gọi mình là “Phụ hoàng”, rốt cuộc có ý nghĩa hàm xúc như thế nào với mình chứ?

Diên nhi là hài tử trăm thương yêu nhất.

Chỉ có như vậy thôi sao?

Nếu chỉ có như vậy, vì cái gì khi biết Diên nhi có thể gặp nguy hiểm, trong lòng lại dâng lên nỗi sợ hãi vô danh?

Nếu chỉ có như vậy, vì cái gì khi Tử Kinh nhắc đến người trong định mệnh, lại nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn của Diên nhi?

Nếu chỉ có như vậy, vì cái gì một lần rồi lại một lần lưu luyến hương vị ngọt ngào trên bờ môi của bé, tựa như độc được gây nghiện?

Diên nhi chính là hài tử của trăm, một thanh âm sâu tận đáy lòng lặng lẽ vang lên

~Nhưng mà linh hồn Diên nhi không thể xem như là hài tử của trăm, thanh âm người nào đó phản bác vang vọng

~~Nhìn trên ánh nến lập lờ trên bàn, gương mặt Hiên để vĩ đại dần dần thư giãn: đến mức này, trăm còn có thể không biết ý nghĩa của Diên nhi đối với bản thân là gì sao?

Sau khi mình xác tâm tư mình, Dạ Minh Hiên hân hoan hồi Dạ Long điện. Vừa vào đã nhìn thấy bảo bối của mình đang cùng Tiểu Linh chơi đùa bất diệt nhạc hồ. Tiểu Linh làm một cái đuôi bằng lửa thật dài, bay tới bay lui khắp nơi trong phòng, tựa như lưu tinh (sao băng....0_0!!..rãnh dã man)xẹt qua xẹt lại, trong miệng còn không ngừng kể lể:

“Nhớ năm xưa, lúc bốn đại gia tung hoành Thần tộc.... loại tiểu xiếc này....”

Đi qua, ôm lấy bé đang ha ha cười kia, không chút do dự hôn xuống, nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của hài tử bảo bối ngoan ngoãn để cho mình hôn, mặc kệ viên linh châu bên cạnh đang rống to:

“Ai nha, ngưỡng chừng quá a... bốn đại gia thẹn thùng quá nà....”

(Quỳnh: kỳ đà cản mũi...vô hình=)))

Dạ Minh Hiên ôn nhu nhưng không kém phần kiên định ôm Dạ Diên nói:

“Diên nhi, Phụ hoàng chờ ngươi chậm rãi lớn lên.”

23. Chương 23

Nửa năm sau, Tử Kinh đơn độc từ Thánh sơn về tới thủ đô Kỳ quốc.

Dạ Diên nằm trong lòng Dạ Minh Hiên, mắt to lóe lóe tinh quang, quan sát Tử Kinh, người mà hắn rất lâu không gặp. Sự tự tin tràn đầy trước khi ly khai thủ đô dường như đã mất hết, nhìn như thế nào cũng chỉ cảm nhận một nỗi chán nản. Một chuyến đi đến Thánh sơn, tựa hồ khiến sự kiên định, chấp nhất của Tử Kinh bị cái gì đó đã kích, trở nên không thể gượng dậy, đứng lên được nữa.

Trong Ngự thư phòng, Tử Kinh phong trần mệt mỏi bắt đầu kể lại những việc đã trải qua trong chuyến Thánh sơn chi lộ.

Sau khi rời đi thủ đô, Tử Kinh cùng một vài thị vệ do Dạ Minh Hiên phái theo bảo vệ nàng, một đường thuận lợi đến được chân núi Thánh sơn. Chân núi Thánh sơn bốn mùa xuân sắc, phong cảnh tú lệ. Mỹ Lệ hà bắt nguồn từ Thánh sơn tĩnh lặng xuôi dòng chảy qua chân núi xuống tới bình nguyên. Hai bên bờ sông phủ đầy hoa cỏ. Đây là địa phương cuối cùng của Văn Sơ đại lục nên chỉ có số ít cư dân tụ tập sinh hoạt trong một tiểu thôn. Nơi này không nhiễm màu phân tranh phức tạp của đại lục, cũng không có bao nhiêu người ghé qua. Cả bình nguyên thủy chung một mảnh yên bình.

Tử Kinh rõ ràng hồi tưởng, khi tới được một tiểu trấn dưới chân núi thì đã tròn một tháng một ngày. Nàng cùng mấy thị vệ ở nhờ một nhà nông hộ trong tiểu trấn, tính toán ngày hôm sau lập tức lên núi tìm kiếm tung tích Thánh tộc nhân.

Buổi tối, Tử Kinh cùng lão nhân ngồi trong viện hàn uyên. Lão nhân gia mở miệng hỏi:

“Cô nương, đến trấn nhỏ của chúng ta là vì chuyện gì a?”

“Tiểu nữ tử muốn đi Thánh sơn.”

“Tiểu cô nương, Thánh sơn hiện tại có thể không đi được a. Núi kia hiện tại rất tà môn. Người đi lên đó khi trở về đều trở nên cuồng dại.”

Về mặt lão nhân gia vừa hoảng sợ vừa ra sức khuyên nhủ Tử Kinh không cần tùy tiện lên Thánh sơn.

“Cuồng dại sao?”

“Đúng vậy, mới trước kia, người đi lên núi sau khi trở về thần trí đều mơ hồ. Ai, đại hài tử của Vương gia* ở trấn trên thực tội nghiệp, hai ngày trước không nghe phụ mẫu khuyên bảo, một thân một mình leo lên núi, nói muốn đi thám hiểm, kết quả sau khi từ trên núi trở về, hảo hài tử trở nên ngây dại...”

(Quỳnh: Vương gia ở đây là nhà của dòng họ Vương, không phải hoàng thân quốc thích nha...các nàng đừng hiểu lầm)

“Tại sao lại như vậy?”

“Ai, ai mà biết? Tội nghiệt a, tội nghiệt a...”

Lão nhân gia thở dài, từ tốn trở về phòng.

Tử Kinh cũng không nghe lão nhân khuyên can. Ngày hôm sau khăng khăng muốn thượng sơn, mấy thị vệ ngại mệnh lệnh của Dạ Minh Hiền đành phải cùng Tử Kinh lên đường. Thời điểm rời đi tiểu trấn, đoàn người đi ngang qua nhà họ Vương trấn trên. Tử Kinh thấy một thanh niên tuấn tú đang ngơ ngác ngồi trong viện, bộ dạng ngu dại, nhìn chăm chăm hoa cỏ trên mặt đất không ngừng ngây ngô cười, miệng còn thì thào lẩm bẩm. Nữ tử bên cạnh thanh niên hình như là mẫu thân của hắn, nàng đang không ngừng lau lệ.... Tử Kinh thở dài, vẫn như cũ, không một lên quay đầu, nhắm thẳng Thánh sơn mà đi.

Thực vật dưới chân núi Thánh sơn luôn tươi tốt, nhưng càng lên cao, thực vật càng thưa thớt. Đi tới giữa sườn núi, Tử Kinh thực ngạc nhiên phát hiện, chung quanh chỉ còn lại độc nhất một loại cây cỏ kỳ quái. Nhan sắc của chúng không phải là màu xanh biếc như thực vật bình thường, mà là màu đỏ thập phần đẹp đẽ. Chiếm cứ một tảng lớn trên mảnh đất trống, phong nhẹ nhàng lướt, chúng rung động tựa hồng triều lẫn tầng gợn. Làm người nhìn đến liên nhin không được trầm mê trong đó. Tử Kinh nhìn hồng hải trước mắt, dường như thấy được Vũ ca ca đứng trong bụi cỏ, mỉm cười nhìn chính mình. Tử Kinh thấy vậy, kìm lòng không được nhẹ nhàng cất bước, tiến vào trong bụi cỏ. Rồi sau đó, một trận cháy bỏng thiêu đốt từ bắp chân truyền đến. Đau tỉnh Tử Kinh. Tử Kinh thấy đùi của mình vừa tiếp xúc hồng thụ thảo liền để dấu vết tựa như bị phỏng. Trong lòng cả kinh. Bản thân tuy rằng có định hồn châu trụ hồn, không hề e ngại tiếp xúc ánh mặt trời. Nhưng mình vẫn không phải là nhân loại mà chỉ là ” hồn phách”, là “Oán linh”, một loại hắc ám sinh vật. Từ trước đến nay hắc ám luôn tương khắc với quang minh. Loại thụ thảo này chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm lại có thể tổn thương làn da của mình. Như vậy chúng thất sự ẩn chứa ẩn chứa quang minh lực lượng không thể khinh thường.

Tử Kinh định thần quan sát chung quanh. Nàng thấy mấy tên thị vệ đều đi vào bụi cỏ, trên mặt lộ ra biểu tình say mê. Về mặt kia tựa hồ như đang hưởng thụ sự tình tốt đẹp nhất trên thế giới. Tử Kinh kinh hãi, vội vàng muốn kéo mấy thị vệ kia trở lại, đáng tiếc bản thân căn bản không vào bụi cỏ kia được. Dự định phóng hắc ám oán linh hủy diệt bụi cỏ. Nhưng mà hồng thụ thảo lại quá nhiều, dựa vào năng lực bản thân căn bản không thể tiêu diệt hết được. Tử Kinh đứng nơi sơn đạo, trơ mắt nhìn mấy vị thị vệ càng ngày càng đi sâu vào bụi cỏ. Đi đến một chỗ sâu trong bụi cỏ, thị vệ đột nhiên ngừng lại, chậm rãi phiêu lơ lửng giữa không trung, tựa như có rất nhiều lực hấp dẫn vô hình nào đó hấp thụ thần thức của thị vệ. Về mặt cùng biểu tình của mấy vị thị vệ từ say mê biến thành dờ dẩn, cuối cùng, hoàn toàn trở nên ngu dại. Dường như đã được hấp thụ no nê, hồng thụ thảo lay động, thị vệ đứng trở về mặt đất, lại ngơ ngác tiêu sái rời khỏi bụi cỏ, về mặt giống như đại hài tử nhà họ Vương ở tiểu trấn, đều gốc hoàn gốc.

Tử Kinh kết hợp tất cả sự tình mình thấy, nhất thời hiểu được sự lợi hại của hồng thụ thảo này. Loại hồng thụ thảo kia khơi gợi khát vọng chôn giấu trong nội tâm của con người, khiến người đó hăm sâu vào, rồi hút lấy thần thức của những người đó. Thế nhưng, Tử Kinh vẫn không rõ, vì cái gì hồng thụ thảo có lực lượng cường đại quang minh lại làm chuyện tà ác như vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, Tử Kinh dẫn mấy vị thị vệ đã ngây dại trở về tiểu trấn dưới chân núi. Nhìn thấy mấy vị thị vệ luôn thập phần chiếu cố mình suốt chuyến hành trình, giờ biến thành bộ dáng thần trí bất phân, trong lòng Tử Kinh traten traten khổ sở. Lão ông thở dài ai thán, một lần nữa nghênh đón đoàn người của Tử Kinh.

Buổi tối, Tử Kinh cùng lão ông ngồi trong viện tử ngày hôm từng ngồi. Lão nhân gia lại hỏi:

“Cô nương, đến tiểu trấn nhỏ của chúng ta là vì chuyện gì a?”

“Tiểu nữ tử định đi Thánh sơn.”

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái vì sao lão nhân lại truy vấn chuyện đã từng hỏi qua. Nhưng nghĩ trí nhớ lão nhân gia có thể không tốt, Tử Kinh cũng không lưu ý nữa.

“Tiểu cô nương, Thánh sơn hiện tại có thể không đi được a. Núi kia hiện tại rất tà môn. Người đi lên đó khi trở về đều trở nên cuồng dại.”

Lão nhân vẻ mặt hoảng sợ khuyên can Tử Kinh.

Tử Kinh trợn mắt, há hốc mồm, nghe câu trả lời tường tự ngày hôm qua.

“Cuồng dại sao?”

Giống như đã bị khống chế, Tử Kinh cũng hỏi y chang vấn đề của ngày hôm qua.

“Đúng vậy, mới trước kia, người đi lên núi sau khi trở về thần trí đều mơ hồ. Ai, đại hài tử của Vương gia ở trấn trên thực tội nghiệp, hai ngày trước không nghe phụ mẫu khuyên bảo, một thân một mình leo lên núi, nói muốn đi thám hiểm, kết quả sau khi từ trên núi trở về, hảo hài tử trở nên ngây dại...”

“Tại sao lại như vậy?”

Thanh âm Tử Kinh run rẩy không ngừng.

“Ai, ai mà biết? Tội nghiệt a, tội nghiệt a...”

lão nhân thở dài, lững thững trở về phòng.

Tử Kinh nhìn hình ảnh lão nhân gia tiến vào nhà, trong lòng dâng lên một tầng sợ hãi khác. Trong lúc vô tình quay đầu nhìn lại, không ngờ nhìn thấy vầng trăng tròn vẫn như cũ ngự trị trên bầu trời.....

24. Chương 24

Trong chớp mắt, Tử Kinh bị vây trong tiểu trấn này đã gần nửa tháng. Cuộc sống tựa hồ lâm vào luân hồi vĩnh vô chừng. Mỗi ngày đồng dạng tiến hành đối thoại, mỗi ngày đi tới đồng dạng sơn đạo, đi ngang qua cùng phiến hồng thảo, bị đồng dạng ảo cảnh mê hoặc, sau đó lại bị tổn thương

~Nhìn thấy những thị vệ thần chí bất minh, vẫn si ngốc, ngu ngơ như cũ. Tử Kinh nghĩ dưới tình huống như vậy, trở thành một người ngốc nghếch có phải hay sẽ hạnh phúc hơn một chút?

Tử Kinh cũng từng thử khống chế loại tình huống này, ví dụ như, khi gặp thời điểm lão nhân truy vấn, nàng cố ý không trả lời, lúc đi đường lựa chọn một hướng khác hoặc là thấy hồng thụ thảo, nàng không để ý tới..... Nhưng vẫn vô phương, dường như có một cỗ lực lượng không thể kháng cự lại khiến cho Tử Kinh trong lúc lơ đãng liền hành động và lựa chọn giống dĩ vãng.....

Hiện tại là lúc Tử Kinh cùng lão nhân gia ngồi trong đình viện, nhìn ánh trăng tròn vẫn hiện hữu trên bầu trời, thở dài, Tử Kinh nghĩ ra một quyết định lớn mật.

Lão nhân gia mở miệng hỏi:

“Cô nương, đến trần nhỏ của chúng ta là vì chuyện gì a?”

Tử Kinh thừa dịp bản thân còn chưa kịp kìm hãm cơ thể trả lời, nhanh chóng niệm chú ngữ, một đoàn hắc vụ lao thẳng về hướng lão nhân gia. “Bang” một tiếng, lão nhân ngã xuống mặt đất. Tử Kinh tiến lên quan sát, thấy thân thể lão nhân gia cấp tốc biến hóa, cuối cùng biến thành một gốc cây y chang hồng thụ thảo trên núi!

Tử Kinh trăm triệu lần không nghĩ tới, lão nhân gia cùng mình ở chung lâu như vậy lại là ảo giác được huyền hóa mà ra!

Ảo giác của Lão nhân bị phá. Tử Kinh không còn gánh chịu giày vò của sự tuần hoàn thời gian. Cho dù thoát nhìn Thánh sơn vốn bình tĩnh cùng thánh khiết lộ ra quỷ dị, Tử Kinh vẫn như cũ quyết định phải đi lên núi bằng mọi cách, nhất định phải tìm được Thánh tộc, khôi phục trí nhớ cho vũ ca ca!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Kinh đơn độc men theo sơn đạo lên núi .

Rất nhanh đã tới giữa sườn núi,. Ánh mắt Tử Kinh nhìn trực diện phía trước nhanh chóng cất bước, không dám nhìn về phía hồng thụ mộc chung quanh.

Ngờ đâu, dư quang đảo qua, Tử Kinh lại một lần nữa nhìn thấy người đi vào hồng thụ thảo.

Tử kinh tò mò vài lần nhìn người nọ. Đó là một thiếu niên, quần áo quý giá, mỹ lệ. Sau lưng còn đeo báu cầm trân quý, thoát nhìn khí chất thập phần bất phàm. Nhưng ánh mắt hắn lúc lại mê ly, khuôn mặt say mê, miệng thì thảo tự gọi:

“Phụ hoàng.....”

Phụ hoàng! Nguyên lai thiếu niên này là hoàng tử..... Thực đáng tiếc cho một vị hoàng tử anh tuấn như vậy.....

Tử Kinh lắc đầu, biết bản thân mình cho dù ở bên cạnh hắn cũng không giúp gì được, đành tiếp tục lên đường, đem vị hoàng tử kia bỏ qua một bên.....

Càng đi lên cao, nhiệt độ không khí càng thấp, loại hồng thụ thảo quỷ dị cũng biến mất không thấy, thế nhưng chung quanh vẫn tồn tại sự im lặng kì quái.....

Tử Kinh hiện tại có thể nghe thấy được cả nhịp đập trái tim của bản thân, mao cốt càng ngày càng đứng vững.....

“Cô nương, xin dừng bước.”

Sau lưng truyền đến tiếng la làm Tử Kinh bị dọa một thân toàn hàn hãn.

Tử kinh nhìn lại, là vị thiếu niên hồi nãy bị hãm sâu trong đám hồng thụ thảo. Thực kì lạ, thần thức của vị thiếu niên ấy vẫn thanh minh, một chút cũng nhìn không thấy bộ dáng ngu dại, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, lên tiếng đáp:

“Vị công tử này, có việc sao?”

“Cô nương biết làm sao có thể gặp Thánh tộc không?”

Tử Kinh lắc đầu.

“Không biết, tiểu nữ tử vẫn đang tìm kiếm nơi Thánh tộc trú ngụ.”

“Nga, nếu như vậy, chúng ta cùng đồng hành được không? Tại hạ Tô Dạ, cũng đến Thánh sơn tìm kiếm Thánh tộc.”

Tử Kinh chần chờ một chút, gật gật đầu, dù sao tại địa phương quỷ dị này, nhiều người cùng đi với mình luôn hảo, vị thiếu niên kia có điểm kỳ quái cũng không thể xem nhẹ được .

Tử Kinh cùng vị thiếu niên tự xưng là Tô Dạ kia cùng nhau một đường bắt chuyện, dần dần hiểu biết nhau hơn. Tử Kinh lúc này mới hỏi hẳn nghi vấn cất chứa trong tâm.

“Tô công tử, vừa rồi thấy hồng thụ thảo giữa sườn núi, ngươi có cảm giác được dị thường gì không?”

“Hồng thụ thảo?”

Thiếu niên lắc lắc đầu

“Không có gì dị thường a, thụ thảo kia rất được, ta còn muốn nhìn thêm vài lần nữa nha.”

Tử Kinh cũng không tái truy vấn. Nghi hoặc trong lòng tăng thêm một tầng: thiếu niên này không nhớ rõ chuyện vừa xảy ra hồi này thì phải? Vậy hẳn làm sao có thể thoát khỏi hồng thụ thảo kia chứ?

Trong lúc nghỉ ngơi, Tô Dạ tháo cầm treo sau lưng xuống, nhẹ nhàng khảy cầm khúc, không nghĩ thoát nhìn Tô Dạ khí chất cao quý, ngạo nhiên, tiếng đàn lại ai oán, ưu thương như vậy. Tựa hồ đang ai thần tượng tư vô hạn. Tử Kinh nghe tiếng đàn, nhớ tới sự tình Vũ ca ca cùng mình cách xa nhau hai ngàn niên, nhất thời hốc mắt thấp nhiệt.

Cầm khúc chậm rãi quanh quẩn trong không trung, Tô Dạ cùng Tử Kinh song phương đều có vô hạn tâm sự.

Một khúc kết thúc, Tử Kinh mở lời:

“Tô công tử hảo cầm nghệ!”

“Ha ha, ta từ nhỏ đã khổ luyện cầm nghệ, cũng bắt quá là vì người nọ thích nghe. Nào biết....”

Tô Dạ ngập ngừng một chút, lại không tiếp tục nói thêm, đứng dậy treo cầm lên lưng, nhanh chóng cất bước về phía trước.

“Xem ra lại là một người khổ khổ vì tình.”

Tử Kinh lấy lại bình tĩnh, cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Dần dần, có thể thấy băng tuyết xuất hiện trên núi. Có dấu vết của băng tuyết có nghĩa là sắp lên đến đỉnh núi.

Tử Kinh cùng Tô Dạ lẫn nhau liếc mắt một cái. Trong mắt đều có thể thấy rõ ý tứ cẩn thận của đối phương. Hai người đều cảm giác được nơi nơi trên Thánh sơn đều lộ ra cổ quái.....

“Trước giờ chưa một ai có thể đến được nơi này.....”

Một người lặng yên bất động xuất hiện phía sau hai người, đột ngột lên tiếng.

Tử Kinh cùng Tô Dạ quay đầu nhìn lại, liền thấy người tới một thân bạch sa, khí chất bất phàm. Người nọ thấy Tử Kinh, nhất thời cực kỳ sửng sốt, mở miệng nói:

“Ma tộc Tử thị? Không nghĩ tới Ma tộc Tử thị còn có người sống sót. Ta còn nhớ Tử thị đã bị diệt tộc từ hai ngàn năm trước rồi a.”

“Ngươi sao biết ta là Tử thị tộc nhân?”

Tử Kinh chấn động, hai ngàn năm đã trôi qua, người chỉ dựa vào ấn ký trên trán mình liền nhận ra thân phận nàng có thể nói là “tuyệt vô cận hữu”.

(Quỳnh: tuyệt đối không có hàng hiếm đó mà....:”D)

“Đương nhiên là do ấn ký nhàm chán trên trán ngươi, ha ha ha....”

Bạch sa nam tử cuồng vọng tiếu âm:

“Ta ghét nhất chính là Ma tộc Tử thị các ngươi. Tiểu cô nương, hôm nay đến đây, đừng mong chạy thoát.....”

25. Chương 25

Nam tử bạch y vừa dứt lời, quanh thân liền phát ra hồng quang quỹ dị, quyen cùng một thân bạch y, nguyên bản từ một nam tử thần thái ngọc thụ lâm phong lại trở nên diêm dúa, lẳng lơ. Hồng quang trôi qua, tay phải của nam tử vừa chuyển. Một gốc hồng thụ thảo liền xuất hiện. Hồng thụ thảo kia diện mạo đồng nhất với hồng thụ thảo bên sườn núi. Nhưng nó lại càng thêm mê hoặc tâm trí người khác. Loại hồng sắc trong suốt tựa huyết dịch, lại tựa như tà dương mỹ lệ. Loại hồng sắc có tính xâm lược chỉ cần liếc nhìn một cái đều có thể khơi gợi hắc ám khát vọng chôn sâu trong nội tâm, vừa điên cuồng vừa thị huyết.....

Tử Kinh thấy hồng thụ thảo kia xuất hiện, sắc mặt liền thay đổi. Loại pháp khí này, oán linh như mình định trước là không thể chống lại. Hành trình lên Thánh sơn lần này có thể nói muốn tìm được phương pháp khôi phục trí nhớ cho vũ ca ca đã trở nên vô vọng. Không chỉ thế mà gây cả việc trở về cũng chỉ có thể nhờ thiên nhai phù hộ..... Thiếu niên Tô Dạ kia, lúc này cũng đang cắn chặt môi dưới, thế nhưng vẫn đứng trước mặt, ra sức bảo hộ nàng, mang theo vẻ mặt đầy cao ngạo bảo hộ Tử Kinh.....

Bạch y nam tử thấy hai người trước mắt hẳn vẫn chưa lộ ra thần thái sợ hãi trong tưởng tượng, hừ nhẹ một tiếng, đem hồng thụ thảo quỹ dị kia phiêu lãng trên không trung cao cao, miệng thì thầm chú ngữ, trong nháy mắt, vô số hồng thụ thảo từ bốn phương tám hướng lao về phía Tử Kinh cùng Tô Dạ. Tử Kinh triệu hồi oán linh khí căn bản không thể ngăn cản thế công hàn cốt, thể lương mà cười. Vũ ca ca, lần này thật sự không thể tái kiến.....

Nhắm mắt lại, đợi hồng thụ thảo trút xuống thân thể loại đau đớn cháy bỏng như bình thường, trong đầu Tử Kinh tất cả đều là ký ức về quãng thời gian mình kề bên Vũ ca ca.....

“Vũ ca ca....”

Nỉ non oán âm nho nhỏ khẽ vang....

Qua hồi lâu, nỗi đau đớn cháy bỏng dự đoán trước lại không có xuất hiện. Tử Kinh có chút kinh ngạc mở to song nhãn. Giờ phút này chỉ thấy một màn khiến kẻ khác phải khiếp sợ:

Quanh thân mình cùng Tô Dạ hiện lên lá chắn vô hình, đem tất cả hồng thụ thảo phân cách bên ngoài...

Thật là kết giới lợi hại!

Tử Kinh nhìn Tô Dạ, Tô Dạ lại nhìn Tử Kinh, song nhãn đều không hiểu kết giới lợi hại như vậy từ đâu mà đến. Bạch y nam tử thấy tình cảnh trước mắt cũng ngạc nhiên ra một lúc, khóe miệng hiện lên hàn tiếu.

“Cũng có chút ý tứ”

Vừa dứt lời, thế công của hồng thụ thảo càng thêm hung mãnh, điên cuồng đánh tới, kết giới tựa hồ sắp bị phá.....

“Bá” một tiếng, trong cơ thể Tô Dạ lao ra một đạo bích sắc quang mang, đánh thẳng về phía hồng thụ thảo đang huyền phù trên không trung.....

Nổ “oanh” một tiếng, bích quang cùng thụ thảo lẫn nhau va chạm, phát ra sấm thanh bình thường.... quanh quần đỉnh sơn trống trải, ngân dài không dứt..... Tô Dạ bị cổ cường đại năng lực bắn ngược đánh trúng, miệng phun trào huyết dịch, ngã xuống mặt đất....

Bạch sam nam tử thoát nhìn cũng không sống khá giả, lui về phía sau một khoản, huyết dịch cũng theo khóe miệng, tí tách rơi xuống....

Bị này cường đại nội khí rung động, tử kinh nhân cơ hội này, giúp đỡ Tô Dạ đang bị trọng thương ly khai chiến trường hỗn loạn này....

Thương thế của Tô Dạ so với tưởng tượng của Tử Kinh nghiêm trọng hơn rất nhiều. Từ chân núi Thánh sơn rời đi, hẳn đã bắt đầu hôn mê, miệng luôn mê loạn, không ngừng kêu

“Phụ hoàng.....”

Lòng Tử Kinh tựa như hỏa luyện. Nhưng khi nàng tìm tới đại phu trong dân gian thì những người này lại không chẩn ra được căn bệnh cổ quái của hắn. Không có biện pháp, Tử Kinh chỉ có thể ngày đêm hành tẩu,

đem Tô Dạ dần xếp nghỉ ngơi trong một khách *** ở kinh thành. Sau đó nàng lập tức vào hoàng cung yết kiến Dạ Minh Hiền, kể rõ tình huống, hy vọng thái y hoàng gia có thể cứu Tô Dạ kia một mạng...

Tuy rằng chuyện Tử Kinh về kể lại thực mạo hiểm, nhưng thiếu niên gọi là Tô Dạ kia thân phận thực khả nghi. Mà nam tử bạch sam thần bí cũng có không ít vấn đề. Có điều trong mắt Dạ Minh Hiền, việc này hoàn toàn kém pah62n quan trọng so với hài tử bảo bối đang nằm trong lòng mình, ngoan ngoãn nghe chuyện kể, biểu tình quá mức hấp dẫn nhân. Thật lâu không có chuyện tình gì có thể khiến hài tử này hứng thú nhiều như vậy. Theo lời Tử Kinh miêu tả, có thể thấy được biểu tình của Diên nhi khá ngưng trọng. Khi thì suy nghĩ sâu xa, lúc thì lại kinh ngạc. Song nhãn trong suốt, to tròn cũng có khi nheo lại, biểu hiện tựa như đang tự vấn bản thân, lai đôi lúc mở thật to, biểu hiện bản thân đang rất kinh ngạc... Về mặt đáng yêu làm Dạ Minh Hiền muốn cắn một cái, rồi lại không kèm chế được muốn cắn thêm nhiều cái nữa.

Tử kinh hiện tại thực buồn bực. Vị Hiền đế này trong mắt hiển nhiên chỉ hứng thú với Thất hoàng tử mà hần đang ôm trong lòng. Còn Thất hoàng tử lại tự a như tiểu hài tử hứng thú lắng nghe truyện cổ, tuy rằng kia biểu tình quá mứa đáng yêu, nhưng mà....

“Tử Kinh khẩn cầu bệ hạ cứu lấy Tô Dạ!”

Gặp Dạ Minh Hiền lại bắt đầu dùng ánh mắt “thăm dò” nhìn về phía Thất hoàng tử. Tử Kinh không còn nhận được dành lên tiếng nhắc nhở....

“Ân. Vậy để Trẫm phái người đem Tô Dạ tiếp vào hoàng cung. Truyền ngự y hảo hảo nhìn xem.”

Tựa như ý nghĩ của mình bị người nhìn thấu, Dạ Minh Hiền ra vẻ nghiêm túc trả lời.

—ó.ó—

Động phiêu linh trên Thánh sơn

Nam tử bạch sam đứng đó đã lâu, sau đó mở miệng gọi:

“Lục Tứ.”

Một đạo bóng đen tiến đến trước mặt hắn, quỳ xuống nói:

“Tộc trưởng có gì phân phó.”

“Điều tra thân phận hai người nam nữ ngày đó sấm đỉnh Thánh sơn.”

Thanh âm dừng một chút.

“Dựa vào ngọc cầm này để bắt đầu điều tra đi.”

“Tuân lệnh”

Dạ ảnh kia trả lời không một tia chần chờ, đảo mắt liền biến mất vô tung.

Nam tử bạch sam nhàn nhã ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ về, chơi đùa ngọc cầm Tô Dạ đánh rơi trên đỉnh núi ngày ấy.

“Ma tộc tử thị..... oán linh khí....Còn có năng lực bích quang cường đại..... rốt cuộc sau lưng có liên hệ gì với nhau đâu...”

—ò.ò—

Dưới sự dẫn dắt của Tử Kinh, Tô Dạ rất nhanh được người thích đáng đưa vào hoàng cung.

Ngự y trong Thái y viện đượ gọi vào không ít, vì để kiểm tra thân thể Tô Dạ đang hôn mê. Sau khi nhóm ngự y kiểm tra một lượt cùng nhất trí cho rằng trong thân thể thiếu niên có một cỗ nội khí kỳ quái chuyển động tán loạn làm cho thiếu niên lâm vào hôn mê. Do cỗ nội khí vận hành không có quy luật cho nên chỉ cần đợi cho nội khí cùng huyết mạch của thiếu niên hoàn toàn dung hợp, tự nhiên hắn sẽ thanh tỉnh....

Tử kinh nghe xong mới yên tâm, nếu Tô Dạ xảy ra vấn đề gì, tâm nàng sẽ rất áy náy a.....

26. Chương 26

Ngự thư phòng trong Kì quốc.

Dạ Minh Hiền im lặng phê duyệt tấu chương. Dạ Diên ngồi trên tiểu thư án bên cạnh sao chép bài tập thái phó giao cho. Không khí trong ngự thư phòng vốn nghiêm túc lúc này lại tràn ngập ầm áp.

“Khởi bẩm bệ hạ, Tô Dạ công tử đã tỉnh lại.”

Thanh âm của Vương công công truyền đến từ ngoại môn.

Dạ Minh Hiền còn chưa kịp tổ thái độ thì đã thấy hài tử bảo bối của mình vừa nghe xong tin tức, nâng tiểu não túi lên nhìn chính mình, mắt to hàm ý tràn ngập “Muốn đi xem”. Dạ Minh Hiền cảm thấy buồn cười. Hành trình lên Thánh sơn của Tử Kinh vẫn thủy chung khiến cho Dạ Minh Hiền phiền muộn không thôi, thế mà Diên nhi lại hiển nhiên đem lễ trình mạo hiểm ấy trở thành cố sự thú vị, tâm tràn ngập hiếu kỳ. Sự tình gì liên quan đến vị Tô Dạ kia cũng khiến hần sinh ra hứng thú nồng hậu. Cả ngày chỉ hy vọng Tô Dạ tỉnh lại.

Dạ Minh Hiền luôn sủng ái hài tử này đương nhiên “hữu cầu tất ứng”. Hần buông tấu chương, dẫn Dạ Diên đi đến phòng Tô Dạ đang ngủ.

Nhanh chóng đến nơi cần đến, một vị thái giám vội vàng tiến lại, thì thầm vài câu với Vương công công. Vương công công xoay người đem tin tức trình tấu lại cho Dạ Minh Hiền. Dạ Minh Hiền trầm tư một lát, sau đó nói với Dạ Diên đứng bên cạnh:

“Diên nhi, phụ hoàng còn có việc phải thu xếp. Người một mình đi nhìn vị Tô Dạ kia được không?”

“Hảo.”

Mặc dù có điểm mất hứng vì phụ hoàng không thể đi cùng mình, Dạ Diên vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Thực ngoan.”

Xoay người hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Diên, Dạ Minh Hiền mang theo nhân vội vàng rời đi.”

~Phòng nội, Tô Dạ vừa mới thanh tỉnh lại, một mình nằm trên giường, nhắm mắt lẳng lặng trầm tư.

“Chi dất” một tiếng, môn bị đẩy khai. Theo sau truyền đến một chuỗi bước chân rất khinh xảo, từ từ đi đến trước giường của hần. Tô Dạ tưởng là cung nữ tiến vào quét tước nên cũng không để ý tới, vẫn như cũ nhắm mắt dưỡng thần.

Có điều nhân lại không hề động thủ, chỉ một mực đứng trước giường lẳng lặng nhìn mình. Hần cảm thấy một đạo tầm mắt không ngừng quét khắp người mình. Tô Dạ không thể nhịn được nữa đành mở mắt. Hần kinh ngạc phát hiện người tới lại là một tiểu hài tử, ước chừng tám chín tuổi, bộ dạng thập phần tinh xảo, xiêm y trên người lại vô cùng đơn giản. Tô Dạ lại nhận ra tơ lụa kia được gọi là Dư la lụa được các tiểu quốc chuyên môn tiến cống cho Hoàng đế tam đại quốc. Mà càn khoa trường hơn nữa chính là tuyệt thế ngọc bội năm trước Thanh quốc hiến cho Kì quốc Hiền đế cứ như thế tùy ý treo bên hông vị tiểu hoàng tử kia.

Thấy vậy, Tô Dạ ảm đạm cười,:

“Xem ra trong thiên hạ, sự sủng ái của đế vương đều là giống nhau a. Người nói có phải hay không, Kì quốc tôn quý Thất hoàng tử?”

Ngữ khí thoảng chút châm chọc, rồi lại mang theo một tia đau thương vô ngôn.

“Người là Thanh quốc Tứ hoàng tử Tô Kì Chi.”

Không đáp lại vận đề mà Tô Dạ truy hỏi. Ngữ khí Dạ Diên chân thực khẳng định không chút phán đoán.

“Nga, người làm sao biết?”

Không có phủ nhận, Tô Dạ....cũng chính là Tô Kỳ Chi trực tiếp vào đề.

“Chúng ta từng gặp mặt nhau nha. Tuy rằng đã rất lâu, nhưng cảm giác không có biến hóa.”

Dạ Diên bài bản hẳn hoi cố ý “Lộng huyền thành hư” trả lời. Trong lòng lại có chút kỳ quái. Sao lần này nhìn thấy Tô Kỳ Chi, tiểu Linh lại bình tĩnh như vậy a. Lần trước gặp mặt rõ ràng khiến Dạ Diên cả đời khó quên nha.

“Lần trước gặp mặt, tiểu Diên mới có mấy tháng tuổi. Như thế nào có thể nhớ rõ ta a?”

Dạ Diên yên lặng nhìn Tô Kỳ Chi. Nhìn thật lâu sau mới lên tiếng trả lời:

“Chúng ta đều giống nhau, kí ức còn khắc sâu lưu lại.”

Tô Kỳ Chi trợn mắt, há hốc mồm, thanh âm run rẩy mở miệng.

“Ngươi là nói..... ngươi cũng là.....”

“Đúng vậy.”

Dạ Diên không chút do dự gật đầu.

“Chúng ta đều làm nuốt thần khí mới chuyển thể đầu thai.”

“Vậy Phụ hoàng ngươi biết chuyện của ngươi không?”

Tô Kỳ Chi vội vàng hỏi.

“Phụ hoàng ta đương nhiên biết.”

Nhắc tới Phụ hoàng yêu thích nhất, gương mặt nhỏ nhắn của Dạ Diên tràn ngập ý cười.

27. Chương 27

“Kia Hiên đế cửu.....”

Tô Kỳ Chi thật cẩn thận truy vấn.

“Hiên đế cửu có nói cái gì không? Chính là thời điểm biết ngươi chuyển kiếp, có gì thay đổi hay không.....?”

“Thay đổi? Không có thay đổi.”

Dạ Diên lắc lắc tiểu não tút, có điểm ngượng ngùng nhưng lại khẳng định nói.

“Phụ hoàng nói ta là bảo bối của hắn nữa đó nha.”

“Ha ha ~~”

Tô Kỳ Chi tự giễu cười cười, nhắm hai mắt lại, lâm vào suy nghĩ của chính mình.

Kiếp trước phụ mẫu của mình sớm thế. Chính mình cùng tỷ tỷ duy nhất sống nương tựa lẫn nhau, nhiều lần chịu đồng bạn khi dễ, cái loại cuộc sống thê thảm kia đến nay khi nhớ tới lòng vẫn không tránh khỏi chua xót.

Vì có thể dung nhập đồng bạn chung quanh nên mới tiến hành trận thi thố nhằm chán kia. Không ngờ cơ duyên xảo hợp đầu nhập Đế vương gia.

Khi nhập kiếp này chính mình vào lúc mở ra song nhãn, người đầu tiên thấy không phải là mẫu phi mà là phụ hoàng, người nam nhân kia nguyên bản phải đứng trên đỉnh cao vô tình giờ khắc ấy lại ôm chính mình, trên mặt dấu không được bi thương....loại này bi thương trực tiếp khắc vào tâm Tô Kỳ Chi.....

Mẫu phi sớm tạ thế, tại cung điện này mình lại vốn thân cô thế cô, nhưng vẫn có được toàn bộ sự chú ý của Phụ hoàng...

Thanh quốc cao thấp không người không biết, tối được sủng ái chính là Tứ Hoàng Tử, người từ nhỏ đã được Hoàng đế tự mình nuôi nấng bên người, dĩ thường ân sủng.....

Chính mình ở trong hoàng cung chậm rãi lớn dần, mỗi một bước đi đều có phụ hoàng làm bạn...

Dần dần ý lại ảm áp của Phụ hoàng, dần dần muốn biến loại ảm áp ấy chỉ thuộc về mình mình...

Hoàng cung trên dưới đều biết Tứ hoàng Tử luôn có độc chiếm dục đối Hoàng đế, liền ngay cả sủng phi ở Tứ Hoàng Tử trước mặt cũng không dám có bất cứ lời nói và hành động lời mật gì.

Bởi vì các nàng biết nếu chọc giận Tứ Hoàng Tử, có hại chỉ là bản thân các nàng.

Mà chỉ có bản thân hần mới hiểu được bên dưới loại độc chiếm dục này nhìn như tiểu hài tử đối phụ thân thực ra đang ẩn tàng tâm tư.....

Thế nhưng phụ hoàng lại dung túng hần nên thường thường đã khiến hần sinh ra ảo giác..... cho dù lúc hần thanh tỉnh bản thân cũng biết có được tất cả đều là vì mẫu phi chưa một lần gặp mặt kia.

Vị mẫu phi vừa sinh hạ mình thì đã tạ thế kia cũng thật là người khiến hần tối ghen tị nhất trên đời này....

Dùng hết dũng khí, hướng phụ hoàng thuyết minh thân thể chính mình, muốn cùng phụ hoàng chia sẻ bí mật cuối cùng thuộc về mình. Kết quả lại đối lấy lỗi ngạc dị thường cùng kia câu nói lạnh như băng kia:

” Nếu ngươi là hồn phách mang theo trí nhớ chuyển sang kiếp khác..... Vậy ngươi sẽ không là hoàng nhi của trẫm....”

“Hần không phải là hài tử của ta cùng Liễu nhi. Hần là một cô hồn chiếm đoạt thân thể của Hoàng nhi ta. Hần là yêu nghiệt!”

Tô Huyền “trảm đình triệt thiết*” nói với Dạ Minh Hiên đang ngồi trước mặt mình.

(Quỳnh: *cắt đình phá sắt -> chắc như đình đóng cột.....”D)

Có thể khiến Hiên để bụng buông tha việc bồi bảo bồi hài tử của mình, tất nhiên sẽ không là tiểu sự. Mà vừa rồi khi tiểu thái giám thông tri tin tức Thanh quốc Tô Huyền viếng thăm Hiên đế. Vô trọng đại sự thì một vị hoàng đế của quốc gia bình thường sẽ không bước chân đến một quốc gia khác. Cho nên Dạ Minh Hiên phải vội vàng tiếp kiến.....

Không nghĩ tới, lúc này Tô Huyền lại không phải vì quốc sự mà đến, mà là tìm kiếm hài tử của mình nên mới đến đây.....

Dạ Minh Hiên thế mới biết người thiếu niên tên Tô Dạ đúng là Tô Kỳ Chi. Điều do lúc ấy mình chỉ chú tâm nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Diên nhi nên đã xem nhẹ sự tình kia a.....

Trong lòng cảm thán sơ sẩy của bản thân, mặt ngoài vẫn cung kính thỉnh Tô Huyền nhìn Tô Kỳ Chi vừa mới thanh tỉnh.....

Không ngờ tới Tô Huyền lại do dự không đi.....

Dạ Minh Hiên buồn cười hỏi một câu:

“Huyền đế bụng hạ, sao lại sợ nhìn thấy hài tử của mình như thế chứ?”

Không nghĩ tới Tô Huyền lại do dự mở lời, miệng trương đóng, mở hợp mấy lần. Rồi sau đó lại bất ngờ nêu ra đáp án như thế.

Dạ Minh Hiên nghe từ Dạ Diên thuật lại nên đã sớm biết chuyện tình của Tô Kỳ Chi. Cho nên sẽ không ngạc nhiên đối với thân thể của Tô Kỳ Chi. Nhưng làm cho hần kinh ngạc thật ra lại là thái độ của Tô Huyền....

“Không nghĩ tới hài tử trẫm sủng nhiều như vậy năm, thế nhưng không phải là hoàng nhi của trẫm cùng Liễu nhi. Chỉ là một cô hồn mà thôi... thụ hưởng hết ân sủng của trẫm, thậm chí trẫm còn tính toán đem thái tử vị giao cho hần. Hần lại nói cho chuyện tình như vậy cho trẫm biết. Sủng ái suốt mười mấy năm qua trẫm đã ban cho sai lầm nhân rồi. Điều này làm cho trẫm lấy gì kham nổi a...”

Cẩu vĩ ba thảo: Ta ở viết cái gì a a a a.....*bạo phát*

28. Chương 28

Dạ Minh Hiền nhìn thấy Tô Huyền đang phần nộ không thôi, nhúu mày:

“Chính là thân thể Tô Kỳ Chi cũng là hoàng nhi của ngươi, hắc cũng được xem như là hài tử của ngươi.”

Tô Huyền trầm mặc vô ngôn, vương tay thưởng thức chén trà ngọc lưu ly, thật lâu sau mới mở miệng:

“Liễu nhi vì trẫm sinh hài tử. Đó là bảo vật tối trân quý nhất đời này của trẫm. Trẫm luôn cho hắc kẻ cận bên mình, tự thân nuôi nấng, mười mấy năm qua khuyh tận tâm lực. Nhưng mà hiện tại, trẫm cũng không biết chính mình đích tâm lực dùng ở nơi nào....”

“Huyền để cần gì phải chấp nhất chuyện hôn phách Kỳ Chi chuyển thể như vậy. Kỳ Chi là một vị hoàng tử thực vĩ đại, đại hoàng tử ở trên trời nhìn thấy cũng sẽ vui mừng a.”

“Quang trọng là hắc không phải hoàng nhi của trẫm cùng Liễu nhi...”

Thanh âm Tô Huyền phát ra cường điệu.

Dạ Minh Hiền ngáp ngừng, nhìn Tô Huyền:

“Chẳng lẽ Huyền để có thể gạt bỏ mười mấy năm ân tình các ngươi cùng bên nhau sao? Huyền để sủng ái Kỳ Chi ngay từ đầu là bởi vì Đại hoàng tử. Sau lại chủ yếu là bởi vì Kỳ Chi hơn người đi.”

Cho dù là hài tử của Đại hoàng tử, nếu Tô Kỳ là kẻ vô dụng. Tô Huyền có thể sủng ái hắc mười mấy năm sao?”

Tô Huyền lẳng lặng ngồi, vị Đế vương kiêu ngạo lâm vào trong mâu thuẫn. Cũng vô thố giống như người bình thường.

Lúc trước nghe chính Tô Kỳ Chi nói về chuyển bản thân hắc đầu thai chuyển kiếp. Đầu tiên trong lòng vô cùng khiếp sợ. Nguyên lai hài tử của mình lại có lai lịch như thế. Sau đó tâm thực chua xót, hắc2 phách hoàng nhi chân chính của mình hiện nơi đâu? Là nhập vào luân hồi chuyển thể hay vẫn phải chịu kiếp cô hồn, đã quỷ phiêu lãng ngoài kia? Tiếp đến chính là vô cùng phần nộ. Hoàng nhi của mình cùng Liễu nhi lại dễ dàng bị một hôn phách đã quỷ chiếm đi, còn hưởng hết sự sủng ái của mình. Tâm hắc sao có thể yên lòng thoải mái....

Có điều Dạ Minh Hiền nói rất đúng. Mặc kệ phần nộ cùng đau lòng sâu bao nhiêu, cũng không thể gạt bỏ những ký niệm mà mình cùng Tô Kỳ Chi bên nhau mười mấy năm qua. Những ngày ấy luôn ấm áp cùng khoái hoạt....

Cho nên, dù chính mình ngay tại đại điện thượng đầy uy nghiêm, băng lãnh nói với Tô Kỳ rằng:

[Ngươi không phải hoàng nhi của trẫm...]

Mặc dù khi biết được Tô Kỳ Chi đơn độc rời cung, nhẩn tâm không để ý tới....

Nhưng mà khi nghe thám tử Kỳ quốc bẩm báo Tô Kỳ Chi hôn mê bất tỉnh, bị một nữ tử mang về Hoàng cung Kỳ quốc, rốt cục vẫn nhìn không được, giống như bản năng bình thường, ném một đồng chính sự, tự mình tới Kỳ quốc Hoàng cung.....

Mà lúc sắp sửa gặp mặt, bản thân lại trừ trừ , mê mang , không biết nên đối mặt Tô Kỳ Chi như thế nào...

Là giống như trước cái gì cũng không biết, tiếp tục phụ từ tử hiếu?

Hay tiếp tục hàn lãnh tựa băng mà đối đãi Tô Kỳ Chi?

Sự việc vốn đơn giản giải quyết nhưng bản thân lại cảm thấy thực khó khăn...chính mình rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

~“Thời điểm ta học đi, không cẩn thận té ngã, suýt phá tất cái, phụ hoàng liền sai người đem toàn bộ tấm cung đều trải đầy mao thảm dày, phòng ngừa ta tái té ngã bị thương. Khi ta sáu tuổi, nói muốn làm sứ giả

đến Kì quốc tham gia lễ kỉ niệm mười năm đăng cơ của Phụ hoàng người, cả triều văn võ cùng hậu cung phi tần đều cực lực khuyên can, khả Phụ hoàng vẫn đem ta tới. Còn những khi trần dị bảo do ngoại quốc tiến cống, từ trước đến nay đều là ta trước chọn lựa rồi mới ban cho người khác. Phụ hoàng đối ta ôn nhu cùng sủng ái như vậy. Vậy mà khi biết được ta là hồn phách chuyển thế, lại vô tình nói với ta là ta không phải hoàng nhi của hắn. Tiểu Diên, từ xưa Đế vương đều vô tình, những thứ sủng ái kia đều tựa như mây khói thoáng qua. Hiện tại phụ hoàng người đối với người cứng chùi như trân bảo, có lẽ ngày nào đó hắn cũng sẽ khí người mà đi, không lưu tình chút nào.”

Tô Kì Chi bán nằm trên giường, chân thành nói với Dạ Diên đang ngồi bên cạnh hắn. Tô Kì cảm giác được Dạ Diên rất ỷ lại phụ hoàng hắn. Càng cảm thấy Dạ Diên tinh khiết, cô độc. Dạ Diên giống như là đệ đệ của mình. Chính mình thật sự là không nghĩ làm thương tổn bé tính thuần như vậy.

Dạ Diên đứng bên giường nhìn Tô Kì Chi. Hắn có thể cảm giác được Tô Kì Chi đối chính mình cũng không có ác ý. Nhưng mà cũng không đại biểu hắn đồng ý sẽ với những lời Tô Kì Chi nói.

“Phụ hoàng sẽ không rời đi ta. Chúng ta nhất định phải vĩnh viễn bên nhau.”

Dạ Diên chậm rãi nói, đồng âm trong trẻo quanh quẩn trong phòng. Nhưng lại hàm xúc vài phần ý tứ trang trọng.

“Vĩnh viễn? Ha hả....”

Tô Kì Chi bật cười.

“Tiểu Diên, ngươi biết cái gì là vĩnh viễn sao?”

“Không biết, nhưng ta tin tưởng phụ hoàng của ta.”

Uống tiểu ngực, Dạ Diên có chút kiêu ngạo mà trả lời, giống như tin tưởng lời phụ hoàng nói với hắn là nhất kiện chuyện tình đáng giá để hắn kiêu ngạo

29. Chương 29

Tô Kì Chi nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo Dạ Diên một lúc lâu, mới thấp giọng nói.

“Tiểu Diên, ngươi thật sự rất....may mắn.”

Trong mắt Tô Kì Chi trong mắt, tiểu Dạ diên có thể đơn thuần tín nhiệm Hiên đế bệ hạ như vậy xem như là rất may mắn. Đó là kết quả Hiên đế luôn cẩn thận quan tâm cùng sủng ái mang đến. Chính mình cũng đã từng như vậy, vô điều kiện tín nhiệm phụ hoàng, chính là hiện giờ lại.....

Ổn định một chút cảm xúc, Tô Kì Chi ngẩng đầu nói với Dạ Diên:

“Kia tiểu Diên kể cho ta nghe về việc đầu thai chuyển kiếp đi.”

Dạ Diên gật gật đầu. Vì thế Tô Kì Chi liền thấy Dạ Diên đứng ở trước giường, vừa nói vừa xoa tay múa chân, một người phân thành mấy vai giảng giải vở kịch nói về mối quan hệ bọn họ, thanh âm có khi biến thành Trang Duy cổ hủ, một hồi là Tử Kinh ôn nhu, rồi lại đến Dạ Minh Hiên đầy uy nghiêm..... Tô Kì Chi nhìn Dạ Diên ra sức “biểu diễn”, trên đầu lơ đãng toát ra vài giọt hàn hãn. Cho dù mình ốm đau trên giường, cũng không cần phải dùng loại phương thức kể chuyện giống như đang dự diễn tiểu hài tử thế này nha....

“Sau đó, ta nhìn thấy người...”

Tựa như hoàn thành xong một công trình trọng đại hạng nhất, Dạ Diên vọt tới trước mặt Tô Kì, chớp mắt to, ân cần hỏi han:

“Ngươi nghe hiểu chưa?”

(Quỳnh: chết tiệt...ta muốn cướp bé về nhà nuôi a...ô ô ô..)

“Hiểu được .”

Tô Kỳ Chi nhìn thấy song nhãn to tròn lóe sáng của Dạ Diên, hơi cứng ngắc trả lời.

“Vậy người muốn nhìn tiểu Linh không? Nó cùng Linh ngọc trong cơ thể người là bạn tốt ở nhà.”

T tròn song nhãn của Dạ Diên chớp a chớp, dùng bộ dáng hoàn toàn tựa như cục cưng ngoan ngoan vô pháp kháng cự để truy vấn.

“Àn.”

Lúc này Tô Kỳ Chi thật không có cái gì chần chờ, kia có thể nói là thượng cổ thần khí a, chính mình cũng muốn kiến thức một chút nha.

Tô Kỳ Chi thấy Dạ Diên ổn định tư thế, niệm động chú ngữ, một hồi liền xuất hiện một viên thất sắc viên châu ngoan ngoan nằm trong lòng bàn tay nhỏ bé của Dạ Diên.

“Thật sự là một viên châu xinh đẹp a!”

Tô Kỳ Chi thiết tình tán thưởng.

“Tiểu Linh, ta gọi là Tô Kỳ Chi, là Thanh quốc.....”

“A

~~”

Tiểu Linh bay vòng quanh Tô Kỳ Chi, đột nhiên quát to một tiếng, đánh gãy lời giới thiệu vô cùng lễ phép của Tô Kỳ Chi.

“Tên xấu xa nhà người, đem linh ngọc trả lại cho bổn đại gia a.....”

Tô Kỳ Chi có điểm quần bách mở miệng.

“Nhưng mà, Linh ngọc đang ở trong cơ thể ta nha. Ta không biết làm sao để nó huyền hóa thật thể, hiện ra đây a....”

“Hừ.”

Tiểu Linh nặng nề hừ một tiếng

“Ai bắt người huyền hóa ra chứ. Tên xấu xa nhà người! Linh ngọc ở người trong cơ thể đã muốn nát, nát bét a! Xong rồi, Linh ngọc nát bét rồi....Nhìn bộ dạng của người là biết không giống người tốt. Nói đi, người làm cái gì, làm sao lại khiến cho Linh ngọc nát bét trong cơ thể người thế kia a....Xong rồi.... Linh ngọc bể nát..... Những ngày tháng hoàng kim cùng hữu nghị của bổn đại gia rốt cuộc trở về không được....”

Càng nói càng thương tâm, Tiểu Linh bắt đầu gào khóc lên.

Tô Kỳ Chi ngốc lăng ngồi trên giường, đầu óc tràn ngập đều là tiếng khóc kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu của Tiểu Linh, một tiếng lại một tiếng

“Nát rồi, Linh ngọc nát bét rồi”

Khóc thực to nha.

Như thế nào lại bể nát a? Tô Kỳ Chi bắt đầu cẩn thận hồi tưởng hành vi của bản thân, lại nhớ tới khi ở trên đỉnh Thánh sơn. Kết giới lợi hại không biết từ đâu xuất hiện cùng bích quang mang đánh trả sát chiêu của hồng thụ thảo kia chẳng lẽ là Linh ngọc phát ra để bảo hộ mình? Tiếp tục liên tưởng đến lời lão thái y nói trong thân thể mình có một cỗ dòng khí kỳ quái di động, khiến mình hôn mê, đợi đến khi dòng khí cùng huyết mạch của mình hoàn toàn dung hợp, tự nhiên lập tức thanh tỉnh... Vậy dòng khí kỳ quái kia chính là Linh ngọc bị thoát phá sao? Kia Linh ngọc là cùng huyết mạch của chính mình hoàn toàn dung hợp?

“Có thể nào hòa quang xanh bích bảo hộ ta khi ở trên đỉnh Thánh sơn...cùng với cỗ dòng khí kỳ quái dung hợp trong huyết mạch của ta.....”

Tô Kỳ Chi mở miệng thì thào.

“Linh ngọc đã không còn nhiều linh lực. Vậy mà ra sức bảo hộ người! Còn cùng huyết mạch của người dung hợp? Người lớn lên khó coi như vậy! Còn dám cùng Linh ngọc dung hợp!”

Tiểu Linh vừa khóc vừa hô to.

Tô Kỳ Chi sắc mặt lúc hồng lúc bạch.

“Tiểu Linh, ta cảm thấy được Tô Kỳ trưởng thành tốt lắm xem nha.”

Dạ Diên đứng bên cạnh có điểm thật cẩn thận nói, dù sao Tiểu Linh đang nổi nóng, nên không tốt nhạ cho lắm nha.

“Cái gì đẹp mắt a! Vừa thấy liền biết là xú nhân.....Linh ngọc của ta a...Người như thế nào liền như vậy bị.... bị xú nhân này thật sự chiếm tiện nghi a...”

Tiểu Linh tình tục gào khóc trước mặt Tô Kỳ Chi.

“Ta đâu có muốn cùng nó dung hợp đâu! Chuyện này cùng ta có cái gì quan hệ!”

Tô Kỳ Chi rốt cục cũng thiếu kiên nhẫn, nói lời phản bác.

Dạ Diên nghe lời Tô Kỳ Chi nói, vội vàng tìm vị trí an toàn trốn sang một bên. Làm ơn đi nha, đó là Tiểu Linh đang nổi điên ở nha....

Quả nhiên, Tiểu Linh vừa nghe lời Tô Kỳ Chi nói, lập tức bay thẳng đến trước mặt Tô Kỳ Chi;

“Người có biết hay không sau khi cùng Linh ngọc dung hợp. Huyết của người có bao nhiêu trân quý a.... Được đến linh lực của Linh ngọc không nói gì, còn có thể giải bách độc nha...Người ;à người quái dị vong ân phụ nghĩa.....”

Tiểu Linh của chúng ta không ngừng rống giận, không chút lưu tình giáng vài đạo thủy trụ thẳng hướng Tô Kỳ Chi đang nằm trên giường

Trong nháy mắt, hoàng tử cao quý, tào nhĩ của Thanh quốc liền biến thành hoa lệ ướt sũng....

“Hừ, bốn đại gia phải nhĩ hảo xem...”

Tiểu Linh phiêu ở không trung bay tới bay lui, mở miệng cuồng vọng nói.....

30. Chương 30

“Xong rồi!”

Thấy tư thế của Tiểu Linh, Dạ Diên đứng ở bên cạnh trong đầu nhất thời hiện lên song tự to đùng này.

Quả nhiên, Tiểu Linh không cô phụ kỳ vọng của Dạ Diên, mấy cột nước bắn qua, tiếp đến là hỏa long hoa hoa lệ lệ. Tô Kỳ Chi là hàng tử được sủng ái nhất ở hoàng cung Thanh quốc trong hoàng cung luôn luôn tùy tính, khi thấy Tiểu Linh kiêu ngạo như vậy cũng chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn mà quên cả trốn đi hay né. Giờ khắc này chỉ thấy hỏa long sẽ lao trực diện vào Tô Kỳ Chi.....

“Bang” một tiếng..... Ngay sau đó là một trận đồ sứ rầm rầm đánh nát.....

Cung nữ cùng thái giám đứng ở ngoài phòng nghe thanh âm oanh tạc như thế, tập thể đều run lên....

Dạ Diên ngăn cản ánh lửa kia nên mới phóng thích quang nguyên tố cộng với lực lượng Linh Ngọc bảo hộ Tô Kỳ Chi đối kháng hòa nguyên tố Tiểu Linh công Tô Kỳ Chi.....ba cổ lực lượng ở không trung giao nhau.....hiệu quả tất nhiên tương đương kinh người a....

Nguyên bản là phòng thích hợp người bệnh tu dưỡng, sau một tiếng nổ chỉ còn là một đồng hỗn độn....

Tiểu Llinh thấy công kích thất bại, tiếp tục điên cuồng hét lên:

“Người cư nhiên dám dùng lực lượng của Linh Ngọc công kích bốn đại gia, người này người quái dị.....”

(Quỳnh: 0-0 tự kỉ gúm...)

Dạ Diên vừa chú ý Tiểu Linh, sợ nó còn làm ra hành động nổi điên nào khác nữa, vừa khuyên nhủ:

“Tiểu Linh, người phải bình tĩnh....”

Tô Kỳ Chi vẫn như cũ không hợp hình tượng thì thảo tự nói.

“Ta.....Tiểu Linh.....Linh Ngọc.....”

Phòng trong, Tiểu Linh đang rít gào...Dạ Diên khuyên can...còn Tô Kỳ Chi thì lại ngẩn người....

Ngoài phòng, đáng thương thị nữ cùng thái giám tiếp tục run rẩy....

Vì thế, vừa mới ném Tô Huyền không ngừng rối rắm, Dạ Minh Hiền tự thân tới đón hải tử bảo bối của mình, một bước tiến này tiểu viện, chợt nghe tạp âm không ngừng oanh tạc....

Dạ Minh Hiền nghe thanh âm hỗn tạp này không khỏi nhú mày..... không cho người thông báo, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào....

Ai có thể nói cho Hiền để bệ hạ vĩ đại, đây là tình huống gì a?

Tiểu Linh ở không trung giương nanh múa vuốt, miệng còn gọi rầm rĩ

“Vốn là đồng “lô” (Quỳnh: chế tạo cùng 1 lúc) sinh, dù phân chia tiên lực..... người này người quá dị, thế nhưng dùng lực lượng của Linh Ngọc đánh trả bốn đại gia.....có bản lĩnh, người sao không tự thân vận động a.....”

Vị Hoàng tử Thanh quốc Tô Kỳ Chi nào đó luôn luôn cao nhã, hiện giờ cả người ướt đầm, trên đầu tích thủy tí tách rơi, không chỉ có thế, trên đầu có vài đoạn tóc lưu lại vết tích bị đốt trụi thực rõ ràng..... xiêm y trên người lung tung khoác. Ân, nhìn kỹ, cái kia quần áo còn giống như sắp tuột nha.....

Nhìn nhìn lại hải tử bảo bối của chính mình, cũng là một thân chật vật, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là tức giận quá mức hay vẫn là một quá độ, trở nên đỏ bừng...căng thẳng kêu.

“Tiểu Linh, Tiểu Linh a....”

Không trung, bạch quang, xích quang, hồng quang.....

Trên mặt đất, mảnh nhỏ gia cụ cùng bài sức.....

(Quỳnh: =]]...)

Nhìn thấy trận “hỗn chiến” này, diện mục Dạ Minh Hiền nhăn càng sâu .

“Các người đang làm cái gì?”

Ngữ điệu nghiêm túc, là thuộc loại khí thế áp bách để vương độc nhất...

Tiểu Linh thấy Dạ Minh Hiền xuất hiện, thu hồi khí thế kiêu ngạo vừa rồi, bay đến bên cạnh Dạ Diên, cố gắng làm ra bộ dáng cực kì nhu thuận. Tiểu Linh chuyên bắt nạt kẻ yếu đương nhiên sẽ không sợ tiểu chủ nhân Dạ Diên của mình, nhưng không hiểu như thế nào, đối Phụ hoàng khí thế cường đại của tiểu chủ nhân này có sâu nhất tầng kính sợ.....

Tô Kỳ Chi phục hồi tinh thần lại, ý thức được bộ dạng chính mình chật vật, khó có được mặt đỏ, mở miệng:

“Hiền để cữu.”

Dạ Diên thấy Dạ Minh Hiền liền vội vàng bổ nhào vào lòng ngực của phụ hoàng mình, hơi ủy khuất gọi:

“Phụ hoàng.....”

Dạ Minh Hiền lời kéo Dạ Diên cẩn thận xem xét, xác định bảo bối của mình bảo bối không có bị thương, sau đó mới mở miệng nói:

“Ai có thể nói cho Trẫm biết đây là có chuyện gì?”

Dưới khí thế cường đại của Dạ Minh Hiền, Tiểu Linh khó có được tỏ ra thẹn thùng.

“Người ta không dám nói...”

Tô Kỳ Chi đứng ở một bên cũng không nói gì, người luôn luôn cao ngạo như hần, bất cứ giá nào cũng không dám mở miệng nói mình bị một viên châu khiến cho chật vật như vậy....Liên tưởng thêm một chút bộ dáng hiện tại của chính mình, Tô Kỳ Chi lại càng thà chết không nói....

Mà Dạ Diên, từ khi thấy Dạ Minh Hiên cũng bắt đầu trầm tĩnh lại, một hồi công phu ngắn ngủn như vậy, giờ chỉ ghé vào lòng ngực quen thuộc kia mà...ngủ.....

Nhìn thấy Diên nhi đáng yêu ngủ say trong lòng mình cũng không quên nắm chặt lấy vạt áo của hần. Dạ Minh Hiên vốn lửa giận vô vượng cũng lập tức biến mất vô tung vô ảnh, bất đắc dĩ dích thở dài. Quên đi, vẫn là ngày mai hỏi lại Diên nhi là được.....Ôm lấy Dạ Diên đang say sưa ngủ, Dạ Minh Hiên tính toán quay về Dạ Long điện. Trước khi đi, đối với Tô Kỳ Chi nói một câu.

“Phụ hoàng người tới đón người. Đại khái ngày mai là người có thể nhìn thấy hần.”

Nhìn thân thể Tô Kỳ Chi bởi vì câu này mà nháy mắt cứng còng, Dạ Minh Hiên thần nhiên bỏ thêm một câu.

“Phụ hoàng người thực ra rất quan tâm người.”

Im lặng đi trên tiểu lộ, Dạ Minh Hiên ôm Dạ Diên chậm rãi hỏi Dạ Long điện... Bộ dáng cẩn thận ô lấy kia tựa như ôm bảo vật tối quý trọng....

Vì thế, trong yên dạ thâm tàng, ai cũng không có chú ý tới, bóng đen nào đó chợt lóe rồi biến mất.....

###—©—###

Phiêu phiêu trong động cấm địa Thánh tộc. Vốn hần là băng thanh ngọc khiết phiêu phiêu động, hiện tại bên trong xuất hiện một mảnh quỷ dị hồng sắc. Bạch sam nam tử đi đến bên cạnh thạch bàn, cất vớ cổ tay mình, đem máu tươi tích lặc rơi xuống thạch bát đặt trên bàn. Nhìn kỹ, cổ tay nam tử kia vốn bóng loáng như ngọc, hiện tại lại có hơn rất nhiều vết sẹo xấu xí.....Mà nhập trong bát chứa đầy huyết dịch của nam tử kia chính là một viên hồng thụ thảo quỷ dị....

Đột nhiên, không khí truyền đến một ít dao động có thể dễ dàng phát hiện. Một đạo bóng đen từ trong động trống rỗng xuất hiện.

“Tộc trưởng.”

Bóng đen quỳ một gối xuống, cung kính nói.

“Thuộc hạ đem tin tức tra được đến.”

Bạch sam nam tử cảm tin tức thuộc hạ vừa dâng lên, nhìn lướt qua. Tay thế nhưng vì kích động mà run lên.....

Thật lâu sau, trong động vang lên một tiếng thở dài.....

“Ta rốt cục cũng tìm được tung tích của Linh Châu...”

31. Chương 31

Trong hoàng cung, Dạ Minh Hiên ôm Dạ Diên ngủ thực mơ mơ màng màng, bên nguyệt*, chậm rì rì quay trở về Dạ Long điện.....

(Quỳnh: *đạp lên ánh trăng mà đi...ý nói là dánh đi lã lướt, thoát tục...>.<) nhìn=“” bảo=“” bồi=“” nằm=“” trong=“” lòng=“” đang=“” nắm=“” chặt=“” lấy=“” vạt=“” áo=“” mình=“” không=“” buông=“” dạ=“” minh=“” hiên=“” phát=“” tay=“” ý=“” bảo=“” các=“” cung=“” nữ=“” lui=“” ra=“” tự=“” thân=“” ôm=“” dạ=“” diên=“” đi=“” vào=“” ôn=“” tuyền=“” hậu=“” diện=“” dạ=“” long=“” điện.....=“” dạ=“” diên=“” nghe=“” khí=“” tức=“” mình=“” thập=“” phần=“” quen=“” thuộc=“” biết=“” phụ=“” hoàng=“” đang=“” ôm=“” chính=“” mình=“” cũng=“” rất=“” thích=“” ý=“” nhắm=“” mắt=“” lại=“” vù=“” vù=“” say=“” ngủ.=“” một=“” trận=“” hỗn=“” chiến=“” vừa=“” rồi=“” thật=“” sự=“” khiến=“”

mình=" " tiêu=" " hao=" " không=" " ít=" " thể=" " lực....=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " nhanh=" " chóng=" " cỏi=" " y=" " phục=" " của=" " hai=" " người=" " ôm=" " lấy=" " dạ=" " diên=" " chậm=" " rãi=" " đi=" " vào=" " đại=" " bề...cảm=" " giác=" " tiếp=" " xúc=" " ôn=" " thủy=" " nhất=" " khắc=" " thân=" " thể=" " bé=" " con=" " trong=" " lòng=" " chán=" " động=" " song=" " chương=" " đang=" " ôn=" " lấy=" " mình=" " cũng=" " buộc=" " chặt=" " một=" " ít=" " khéo=" " môi=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " không=" " kèm=" " được=" " mà=" " loan=" " loan....=" " (quỳnh=" " tay=" " đang=" " ẩm=" " thì=" " sao=" " cỏi=" " đồ=" " nhi...=" " à=" " loan=" " loan=" " cười" cười..)=" " ôn=" " tuyên=" " hậu=" " diên=" " dạ=" " long=" " diên=" " chỉ=" " có=" " kì=" " quốc=" " lịch=" " đại=" " để=" " vương=" " mới=" " chuyên=" " dụng=" " thủy=" " trong=" " ôn=" " tuyên=" " này=" " được=" " đưa=" " tới=" " bằng=" " thủy=" " đạo=" " độc=" " nhất=" " trên=" " thượng=" " sơn=" " ly=" " kinh=" " thành=" " vài=" " trăm=" " dặm=" " một=" " năm=" " bốn=" " mùa=" " vẫn=" " duy=" " trì=" " nhiệt=" " độ=" " ổn=" " định=" " cang=" " tinh=" " diệu=" " chính=" " là=" " thủy=" " trong=" " ôn=" " tuyên=" " còn=" " có=" " thể=" " giúp=" " ứ=" " huyết=" " lưu=" " thông=" " tiêu=" " trừ=" " mệt=" " nhọc=" " vách=" " tường=" " của=" " bề=" " xây=" " từ=" " bạch=" " ngọc=" " trên=" " thánh=" " sơn=" " chung=" " quanh=" " tròng=" " vô=" " số=" " kỳ=" " hoa=" " dị=" " thảo=" " trên=" " tường=" " được=" " khảm=" " rất=" " nhiều=" " dạ=" " minh=" " châu=" " lấp=" " lòe=" " sáng=" " rọi=" " lấp=" " lánh=" " hào=" " quang=" " tựa=" " như=" " ngập=" " thiên=" " lưu=" " tinh=" " soi=" " sáng=" " cả=" " phòng=" " tắm=" " nhưng=" " không=" " mất=" " phần=" " ẩm=" " áp=" " hơn=" " nữa=" " thủy=" " vụ=" " lượn=" " lơ=" " bạc=" " yên=" " phiêu=" " đăng....=" " tôn=" " thêm=" " mỹ=" " cảnh=" " mộng=" " ảo=" " xung=" " quanh....=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " nhìn=" " hài=" " từ=" " bảo=" " bối=" " nhu=" " thuận=" " ghé=" " vào=" " ngực=" " mình=" " gương=" " mặt=" " nhỏ=" " nhắn=" " của=" " diên=" " nhi=" " bị=" " hơi=" " nước=" " huân=" " thành=" " hồng=" " hồng=" " trường=" " mi=" " theo=" " hô=" " hấp=" " run=" " run=" " làm=" " tâm=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " cũng=" " theo=" " đó=" " mà=" " dương=" " dương=" " lướt=" " dọc=" " xuống=" " phía=" " dưới=" " nhìn=" " đến=" " cánh=" " môi=" " nhỏ=" " nhắn=" " anh=" " hồng=" " xương=" " quai=" " xanh=" " tinh=" " xảo=" " song=" " khóa=" " đậu=" " đỗ=" " khéo=" " léo=" " mê=" " người=" " phạm=" " tội...=" " xuống=" " chút=" " nữa,dưới=" " nước=" " kia...kia=" " tinh=" " xảo...=" " (quỳnh=" " sắc=" " lang...=" "3=") nhìn=" " chỉ=" " như=" " vậy=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " đột=" " nhiên=" " cảm=" " thấy=" " mình=" " có=" " điểm=" " miệng=" " khô=" " lưỡi=" " khô=" " hô=" " hấp=" " cũng=" " dồn=" " dập=" " lên...=" " "bình=" " tĩnh=" " bình=" " tĩnh=" " ...=" " diên=" " nhi=" " còn=" " nhỏ=" " nha...=" " về=" " sau=" " cũng=" " không=" " muộn...=" " sau=" " này=" " còn=" " có=" " cơ=" " hội...=" " nhìn=" " quen=" " đại=" " trường=" " hợp=" " hiên=" " để=" " bệ=" " hạ=" " thập=" " phần=" " hiểu=" " được=" " suy=" " nghĩ=" " sâu=" " xa=" " viễn=" " lự=" " nội=" " tâm=" " yên=" " lặng=" " niệm=" " mấy=" " lần=" " thanh=" " tâm=" " chú=" " cường=" " ngạnh=" " áp=" " chế=" " cổ=" " dục=" " niệm=" " kia....=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " hồi=" " phục=" " thanh=" " minh=" " lại=" " nhìn=" " đến=" " tiểu=" " diên=" " của=" " diên=" " nhân=" " thâm=" " tâm=" " liên=" " nhện=" " không=" " được=" " ý=" " niệm=" " trong=" " đầu=" " dâng=" " lên=" " khát=" " khao=" " muốn=" " đùa=" " giỡn=" " hài=" " tử.....=" " "diên=" " nhi=" " tiến=" " đến=" " bến=" " cạnh=" " tiểu=" " lỗ=" " tai=" " của=" " dạ=" " diên=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " không=" " thêm=" " đề=" " thấp=" " thanh=" " âm=" " còn=" " mang=" " theo=" " điểm=" " ý=" " tứ=" " khiêu=" " khích=" " hàm=" " xúc=" " nói=" " "hôm=" " nay=" " diên=" " nhi=" " lại=" " cùng=" " tiểu=" " linh=" " gặp=" " rắc=" " rối?=" " phụ=" " hoàng=" " xem=" " căn=" " phòng=" " kia=" " đều=" " bị=" " các=" " người=" " phá=" " hủy=" " a...=" " "ân...ân..=" " ngấm=" " đến=" " thực=" " thoải=" " mái=" " dạ=" " diên=" " căn=" " bản=" " không=" " có=" " nghe=" " lời=" " truy=" " vấn=" " của=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " miệng=" " chỉ=" " vô=" " ý=" " thức=" " phát=" " ra=" " âm=" " thanh=" " đối=" " đáp=" " "kia=" " phụ=" " hoàng=" " có=" " phải=" " hay=" " không=" " nên=" " tròng=" " phạt=" " diên=" " nhi=" " đâu?"=" " "hừ...=" " tiếp=" " tục=" " vô=" " ý=" " thức=" " trả=" " lời=" " "kia=" " phụ=" " hoàng=" " liên=" " đánh=" " tiểu=" " mông=" " của=" " diên=" " nhi=" " ha=" " nếu=" " diên=" " nhi=" " cầu=" " phụ=" " hoàng=" " tha=" " thứ=" " phụ=" " hoàng=" " sẽ=" " điểm=" " nhẹ=" " lực=" " lại=" " thể=" " nào?"=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " cười=" " đến=" " dị=" " thường=" " vui=" " vẻ=" " nhớ=" " tới=" " tiểu=" " bộ=" " đáng=" " diên=" " nhi=" " làm=" " nũng=" " thực=" " quá=" " là=" " cao=" " hứng=" " a=" " "ân..=" " xoay=" " đầu=" " chuyển=" " hướng=" " bên=" " kia=" " dạ=" " diên=" " tiếp=" " tục=" " vù=" " vù=" " ngủ=" " (quỳnh=" "=-=!!!)." nhìn=" " thấy=" " động=" " tác=" " của=" " dạ=" " diên=" " dạ=" " minh=" " hiên=" " nháy=" " mắt=" " có=" " chút=" " ngạc=" " nhiên=" " quá=" " một=" " hồi=" " tiếp=" " tục=" " không=" " ngừng=" " cổ=" " găng=" " nói=" " bên=" " tai=" " dạ=" " diên=" " "diên=" " nhi=" " phụ=" " hoàng=" " thật=" " sự=" " đánh=" " đó=" " nha."=" " thủ=" " còn=" " phối=" " hợp=" " giờ=" " lên=" " cao=" " lúc=" " này=" " dạ=" " diên=" " ngay=" " cả=" " vô=" " ý=" " thức=" " trả=" " lời=" "

đều=" không=" có=" .=" tự=" đạo=" tự=" diễn=" nửa=" ngày,=" dạ=" minh=" hiên=" bắt=" đắc=" dĩ=" thu=" hồi=" cánh=" tay,=" thuận=" tiện=" ôm=" chặt=" bé=" con=" ngủ=" đến=" thiên=" hôn=" địa=" ám,=" trong=" lòng=" nghĩ=" "quên=" đi,=" bình=" thường=" chính=" mình=" đã=" muốn=" thập=" phần=" nghiêm=" khác=" lần=" này=" bỏ=" qua=" cho=" diên=" nhi=" một=" hồi=" đi,=" bình=" thường=" mình=" cũng=" đã=" thật=" thập=" phần=" nghiêm=" khác=" a!=" sáng=" sớm=" hôm=" sau=" ôm=" hài=" tử=" bảo=" bối=" suốt=" một=" đêm=" hảo=" miên,=" dạ=" minh=" hiên=" sớm=" liên=" mở=" mắt,=" chuẩn=" bị=" đứng=" dậy=" vào=" triều=" sớm,=" lại=" kinh=" ngạc=" phát=" hiện=" bé=" vốn=" hẩn=" là=" ngủ=" yên=" cũng=" đã=" muốn=" tỉnh,=" đang=" ngồi=" ở=" bên=" cạnh=" nhìn=" mình.= một=" bộ=" dáng=" tức=" giận,=" trong=" mắt=" còn=" mang=" theo=" một=" tia=" ủy=" khuất=" "diên=" nhi=" làm=" sao=" vậy?"=" dạ=" minh=" hiên=" mở=" miệng=" ôn=" nhu=" hỏi=" "phụ=" hoàng,=" người=" đêm=" qua=" có=" phải=" hay=" không=" đánh=" diên=" nhi?"=" dạ=" diên=" tức=" giận=" mở=" miệng=" chát=" vắn.= "nào=" có,=" phụ=" hoàng=" như=" thể=" nào=" có=" thể=" đánh=" diên=" nhi=" nha..."=" dạ=" minh=" hiên=" cười=" gượng.= "nhưng=" mà=" thời=" điểm=" ta=" ngủ=" mơ=" hồ=" giống=" như=" nghe=" thấy=" phụ=" hoàng=" nói=" muốn=" đánh=" diên=" nhi=" mà.= "ha=" hử..."=" dạ=" minh=" hiên=" tiếp=" tục=" cười=" gượng,=" nhìn=" song=" nhân=" to=" tròn=" của=" hài=" tử=" mình=" không=" khỏi=" có=" chút=" chột=" dạ.= "hử,=" kia=" vì=" sao=" trên=" người=" diên=" nhi=" toàn=" là=" hồng=" ngân=" a=" giống=" như=" nói=" không=" thì=" không=" có=" một=" tí=" phục=" lực(=" quỳnh:= lực=" thuyết=" phục)= nào,=" dạ=" diên=" cõi=" xuống=" nội=" y=" tưng=" tưng=" suy=" sụp=" trên=" người,=" lộ=" ra=" bả=" vai=" trắng=" nõn,=" chỉ=" vào=" mặt=" trên=" án=" kí=" hồng=" sắc=" rãi=" rác=" chiếm=" hơn=" phân=" nửa=" làn=" da,=" để=" cho=" dạ=" minh=" hiên=" nhìn.= (quỳnh:= *xịt=" máu=" mũi*...)= dạ=" minh=" hiên=" cũng=" khó=" dùng=" lời=" để=" nói.= như=" thể=" nào=" cũng=" không=" có=" thể=" nói=" cho=" diên=" nhi=" biết=" đây=" là=" kiệt=" tác=" của=" phụ=" hoàng=" bé=" tới=" hôm=" qua=" nha...hơn=" nửa=" này=" chỉ=" là=" một=" phần=" dự=" chi...= (quỳnh:= một=" phần=" nào=" đó=" thôi)= "khụ...=" diên=" nhi=" không=" cần=" nào=" loạn=" phụ=" hoàng=" phải=" đi=" lâm=" triều.= "xấu=" hổ,=" dạ=" minh=" hiên=" trưng=" ra=" gượng=" mặt=" nghiêm=" tức=" nói=" với=" dạ=" diên.= (quỳnh:= chính=" văn=" là=" bưng=" diện...=]])" nghe=" thấy=" lời=" dạ=" minh=" hiên=" nói,=" dạ=" diên=" nặng=" nề=" lăn=" trở=" lại=" trên=" giường.= "toàn=" thân=" nhanh=" chóng=" khóa=" trong=" chặn,=" đưa=" lưng=" về=" phía=" dạ=" minh=" hiên=" không=" nói=" lời=" nào.= nhìn=" thấy=" bảo=" bối=" một=" bô=" hờn=" dỗi=" hành=" động,=" dạ=" minh=" hiên=" nghĩ.= "mình=" thật=" là=" rất=" nghiêm=" khác,=" rất=" nghiêm=" khác=" đến=" mức=" hài=" tử=" trưởng=" thành=" cũng=" không=" kính=" nể=" a....=" nghĩ=" nghĩ,=" dạ=" minh=" hiên=" phóng=" nhu=" ngữ=" khí=" nói.= "diên=" nhi=" đùng=" nóng=" giận.= "nếu=" không=" chờ=" phụ=" hoàng=" hạ=" triều=" sẽ=" cùng=" diên=" nhi=" đạo=" chơi=" ngự=" hoa=" viên=" nha?"=" bọc=" chắn=" không=" nhúc=" nhích.= "nếu=" không=" đi=" hoàng=" gia=" bảo=" khó=" tìm=" xem=" có=" gì=" hảo=" ngoạn=" không=" ha?"=" bọc=" chắn=" vẫn=" như=" cũ=" không=" nhúc=" nhích.= "nếu=" không=" phụ=" hoàng=" cùng=" người=" ra=" cung=" đạo=" một=" vòng?"=" bọc=" chắn=" lúc=" này=" mới=" hồi=" chuyển,=" gật=" gật=" tiểu=" nảo=" túi=" đáp=" lời=" dạ=" minh=" hiên.= vì=" thể,=" dùng=" mỗi=" câu=" xuất=" cung=" đi=" đạo,=" dạ=" diên=" đáng=" thương=" liên=" như=" vậy=" bị=" phụ=" hoàng=" hẩn=" dỗi=" đi=" lực=" chú=" ">

32. Chương 32

Sự thật chứng minh, Dạ Minh Hiên là một luôn luôn hành sự mạnh mẽ, vang dội, dứt khoát.

Sáng mới vừa hứa hẹn, giữa trưa liền dẫn hải tử bảo bối đứng ở ngã tư đường tối phồn hoa của Kỳ quốc.

Đương nhiên, cần phải xem nhẹ tiếng gầm giận dữ của Tả thừa tướng Lý Cách vang vọng khắp Ngự thư phòng sáng hôm nay:

“Thiên.... nhiều như vậy..... tấu chương a.....”

Không cần để ý đến ánh mắt u oán của quan thị vệ phụ trách bảo vệ kia.... cùng với phốt lờ luôn cả Thực quý phi thần tình xanh xao muốn yết kiến bệ hạ. Cho nên đây là nhất kiện cỡ nào hoàn mỹ chuyện tình nha....

Dạ Diên hưng phấn dị thường muốn tìm những người khác cùng hấn ra cung chơi đùa. Nhưng mà trong hoàng cung bằng hữu cùng hấn tốt ngoạn thật sự quá ít. Hấn đi tìm Nhị hoàng huynh Dạ Văn Thừa thì cung nữ trong cung điện của Dạ Văn Thừa nói Nhị hoàng tử cùng Lí Khê công tử gần đây luôn thần thần bí bí, không biết đang làm sự tình gì, hôm nay chẳng biết chạy đến đâu nữa. Mặt khác hoàng tử, hoàng nữ, Dạ Diên căn bản là không quen biết. Về phần con một sách Trang Duy kia thì.... Nhà của hấn vốn ngay tại ngoài cung, đi dạo phố đối với Trang Duy căn bản là không có tí lực hấp dẫn nào....

Dạ Diên chạy đi tìm Tô Kỳ Chi, kết quả đến trước cửa chợt nghe Tô Kỳ Chi cùng Huyền đế đang cãi nhau.

“Cái gì?Thánh sơn.....Cầm của ngươi..... đã đánh mất?”

“Phụ hoàng..... không phải a.....”

“Ngươi thật sự khiến ta quá..... thất vọng.....”

Dạ Diên ở ngoài cửa đứng một hồi, nghe thấy bên kia cửa đôi phụ tử đang trong khí thế hành quân giương cung bạt kiếm, cũng chỉ có thể lắc đầu ly khai.

Cuối cùng, tại thời điểm Dạ Diên cùng Dạ Minh Hiên phải xuất phát, nhìn thấy Tử Kinh. Tử Kinh nghe được hai chữ “đạo phố”, hưng trí vô cùng cao. Có điều cho dù Tử Kinh tâm tính vẫn là nữ tử khờ dại, nhưng vừa thấy sắc mặt của Dạ Minh Hiên đứng sau Dạ Diên, Tử Kinh vội vàng cuối người nói có việc đành cự tuyệt.

Cũng đừng trách Dạ Minh Hiên bày ra sắc mặt hù dọa Tử Kinh nha. Dù sao đây là lần đầu tiên mình dẫn Diên nhi xuất cung, Dạ Minh Hiên tất nhiên không muốn tạp nhân theo sau quấy rầy....

Cho dù việc tìm người cùng ngoạn đã bị thất bại thảm hại, Dạ Diên cũng không đánh mất cảm giác tân kỳ lần đầu xuất cung... lôi kéo tay Dạ Minh Hiên ngay tại trên đường bắt đầu tả chạy hữu ngoá hăng say....

Bị Dạ Minh Hiên dùng cấm y ngọc thực nuôi lớn, Dạ Diên thấy những ngoạn ý được người bày bán trên đường không khỏi thập phần tò mò, đông sờ sờ, tây nhìn nhìn, vẻ mặt hưng phấn.... thượng vàng hạ cám gì đó mua được một đồng....

Nghiêm khắc nói tiếp, mặc kệ là Lạc Tước hay là Dạ Diên, đều không có cơ hội tiếp xúc đến cuộc sống này đó của người bình dân nơi phố phường....

Dạ Minh Hiên tùy ý để Dạ Diên lôi kéo hấn đi khắp nơi trên đường, thường thường còn phải đảm đương vai diễn hà bao (Quỳnh: túi tiền) hoạt động...

Cho dù trước khi xuất cung phụ tử đều trải qua dịch dung, không có chân diện mục kì nhân, cũng đã thay một thân xiêm y có điều so sánh thu liễm. Nhưng trong mắt Dạ Minh Hiên bọn họ những thứ xiêm y có điều so sánh thu liễm này trong mắt bình thường thị dân lại là trân quý khó gặp. Huống chi, loại quý khí trên người hai người làm sao chắn cũng như ngăn được ánh nhìn.... Mà khi nghe một chút lời Dạ Diên hỏi tiểu thương quả thực khiến cho người ta cười khổ không thôi. Còn nhìn tư thế Dạ Minh Hiên vung bạc tiêu xài, tiểu thương nhóm ở Hoàng thành vốn đã lẫn lộn thành tinh, tự nhiên hiểu được hai vị này nhất định là chủ nhân tôn quý, đều là cá lớn nha....

Vì thế, Dạ Minh Hiên cùng Dạ Diên một đường mua sắm, bị hồ mà vẫn vui tươi hớn hởi....

(Quỳnh...=|||||)

Dạ Minh Hiền nhìn hài tử phía trước ngoạn đặc bất diệc nhạc hồ, đang cùng lão bản trao đổi, nhìn nhìn lại chung quanh, mặc kệ là lão nhân, tiểu hài tử, vẫn là thanh niên nam nữ, tất cả đều cảm có biểu tình mỹ mãn bình thản.... Quốc thổ dưới sự thống trị của mình được an cư lạc nghiệp. Cùng với mình có được người tối bảo bối nhất, giờ khắc này, trong lòng Dạ Minh Hiền chỉ còn lại sự thỏa mãn sâu sắc....

Chạng vạng thời gian, Dạ Minh Hiền dẫn Dạ Diên chơi đùa đã mệt đi vào tửu lâu lớn nhất kinh thành dùng văn thiện... Tiểu nhị tửu lâu thấy khí thế hai vị quý nhân này lập tức liền đem bọn họ mang vào dãy bàn tối tinh xảo nhất lầu hai....

Đem đồ vật hỗn tạp mới mua chất đầy trên bàn, Dạ Diên bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm ngày hôm nay một cách nghiêm túc: hoa quế cao hai bao nà, mứt quả ba xâu nha, búp bê sứ có bốn, kẹo đường mấy bao, hộp gỗ thủ công có mấy.....

Dạ Minh Hiền thấy một hộp son được giấu bên trong, không khỏi kinh hãi, vội vàng hỏi bảo bối của mình mua làm gì. Dạ Diên chân thực trả lời:

“Thấy nương cùng mẫu phi dùng qua nên liền mua đến ngoạn ngoạn a. Nếu Phụ hoàng thích vậy đưa phụ hoàng cũng tốt.”

Dạ Minh Hiền nhìn thấy vẻ mặt Dạ Diên nhin đau bỏ qua những thứ yêu thích của mình như vậy, nhất thời vô ngôn.....

33. Chương 33

Thấy phụ hoàng không trả lời mình, Dạ Diên không ngừng cố gắng.

“Phụ hoàng thật sự muốn sao?”

Tay nhỏ bé gắt gao nắm hộp son, vẻ mặt Dạ Diên biểu tình tiết nuối. Nhưng vẫn đem hộp son kia đưa đến trước mắt Dạ Minh Hiền.

Nhìn thấy hài tử bảo bối bộ dáng thế kia, tâm Dạ Minh Hiền quả thực vừa yêu vừa cảm động. A, Diên nhi của mình thế nào lại thật đáng yêu như vậy a....

“Diên nhi thực thích cái này sao?”

Dạ Minh Hiền không trả lời vấn đề của Dạ Diên, trái lại đặt câu hỏi cho Dạ Diên.

“Ân, này rất tốt xem mà.”

Dạ Diên không chút do dự trả lời.

“Nếu Diên nhi thích như vậy. Sao còn muốn cho Phụ hoàng?”

“Bởi vì Phụ hoàng thích a. Hơn nữa Diên nhi muốn chia sẻ với Phụ hoàng thứ mình thích nữa nha.”

“Phụ hoàng thích Diên nhi sẽ đưa sao? Chẳng ngại đó là thứ Diên nhi cũng thích?”

“Ân, trừ bỏ hoa quế cao nha.”

Trả lời không cần nghĩ ngợi, phản ứng này làm cho Dạ Diên cảm thấy được lời vừa nãy cùng lời nói mới rồi có điểm mâu thuẫn, vội vàng bổ sung thêm:

“Hoa quế cao kia nha rất ngọt a, Phụ hoàng không thích, cho nên sẽ không đưa cho Phụ hoàng đâu.”

Như là tỏ rõ quyết tâm, tay nhỏ bé vội vàng đem một đồng ngoạn ý của tiểu hài tử đẩy lên trước mặt Dạ Minh Hiền.

“Ha hả.”

Dạ Minh Hiền cười mà không nói, đem Dạ Diên ôm vào trong ngực, tiểu dung thực thoải mái.

“Có điều Phụ hoàng thích nhất chính là Diên nhi nha.”

“Kia Diên nhi là của Phụ hoàng ha!”

Vỗ vỗ tiểu ngực, Dạ Diên hào khí hiên ngang bảo chứng .

Dạ Minh Hiên ý cười thêm sâu, bất đồng dáng tươi cười lạnh lùng dùng để đối phó đám đại thần không hay ho kia, cũng không giống ý cười ôn nhu xa cách khi đối mặt hậu cung tần phi kia. Đây là nụ cười Dạ Minh Hiên chân thực phát ra từ nội tâm, là loại hạnh phúc, cùng thỏa mãn mới có thể phát ra sâu trong tâm linh.

Ôm chặt Dạ Diên, Dạ Minh Hiên thì thảo tự nói:

“Diên nhi, đem người về Dạ Long điện là quyết định tối chính xác nhất của Phụ hoàng.....”

Tay nhỏ bé lay lay Dạ Minh Hiên đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, Dạ Diên nhỏ giọng nói:

“Phụ hoàng, Diên nhân đối bụng a.....”

Dạ Minh Hiên cười ha hả đồng thời đem Dạ Diên ôm đến trên đùi, hai người ngọt ngào mật mật bắt đầu dùng cơm.

Tiểu nhị tiến vào thêm trà thấy hình ảnh hài hòa này, không ý thức được mà ngẩn ngơ, trong lòng thầm nhớ tới :

“Nương ta a, cặp phụ tử này cảm tình sao tốt đến thế a... Lão tử làm tiểu nhị trong tửu lâu này nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy qua phụ tử nào có cảm tình tốt như vậy nha.....”

Nhớ tới phụ thân cứ say rượu là quyền đâm cước đá kia của chính mình, bước ra cửa, tiểu nhị nước mắt thiếu chút nữa ào ào tuôn rơi.

Lão bản thấy *** tiểu nhị nhịn khóc thành cái kia bộ dáng, chậm trễ làm việc, rống giận hân:

“Người nhàn hạ cái gì đó. Lục Tư thiếu gia đến đây, còn không mau hầu hạ.”

Nghe được Lục Tư thiếu gia đến đây, tiểu nhị lập tức thu hồi tình tự lo lắng kia, khẩn cấp tiến đến bàn của Lục Tư thiếu gia.

Mặt khác tiểu nhị thấy một màn này, nghị luận thanh nổi lên bốn phía....

“Lão bản thực bất công a, lại sai hân đi hầu hạ Lục Tư thiếu gia...”

“Ai chẳng biết Lục Tư thiếu gia ra tay luôn hào phóng....”

“Tiểu tử kia, có cái gì vận may....”

Thu thập hảo cảm xúc, tiểu nhị đi lướt qua bàn của Dạ Minh Hiên, trong miệng liên tục lầm bầm:

“Lục Tư thiếu gia hảo. Lục Tư thiếu gia đã lâu không có tới a....”

Vừa nói vừa cúi đầu, xem ra, Lục Tư thiếu gia này thật đúng là khách quý.

“Như thế nào ánh mắt hồng hồng vậy, vừa rồi đã khóc sao?”

Một đạo ôn nhuận thanh âm ở trong phòng vang lên. Nghe qua khiến cho nhân cảm thấy được dị thường thoải mái, muốn đắm chìm trong thanh âm ôn nhu. Mà chủ nhân thanh âm này, chính là khách quý tiểu nhị cùng lão bản vừa nói – Lục Tư. Thiếu gia Lục Tư này mấy tháng trước xuất hiện ở Kinh thành lập tức lấy tư thái khiêm khiêm quân tử cùng ra tay hào phóng, hơn nữa khuôn mặt tuấn lãng này đã nhanh chóng trở thành quý công tử chạm vào là nóng phỏng tay.

(Quỳnh: ý là so hót ấy...=||)

Sự quan tâm vị Lục Tư công tử kia lập tức khiến cho lòng tiểu nhị dậy sóng ba đào. Đầu năm nay, cuộc sống của tiểu nhị cũng không dễ dàng, gặp được quý công tử như vậy hiểu ý, thiện nhân, tiểu nhị quả thực tôn vị Lục Tư thiếu gia này như thần.

“Lục Tư thiếu gia, tiểu nhân không có việc gì. Không biết Lục Tư thiếu gia hôm nay muốn ăn món gì? Giang ngư hôm nay vừa mới bắt lên, còn rất tươi a.”

Lục Tư ngẩng đầu, thanh âm thủy chung như một xuân phong.

“Vậy chọn vài món làm từ gang ngư đi, còn lại dựa theo bình thường xử lý là được.”

Tiểu nhị lĩnh mệnh, đồ ăn Lục Tư công tử rất nhanh được dọn lên.

Điểm tiểu nhị thừa dịp dọn đồ ăn, nhìn lướt qua bàn vài lần. Liếc mắt sơ cũng thấy được, ngồi trên vị trí chủ tọa cũng là khách quen của tử lâu – Phụ thân Thục quý phi, Lại bộ thượng thư đương triều Lâm Ngang – Lâm đại nhân, bên cạnh có vài vị được tiếp đãi, cũng đều là những người giữ chức vị quan trọng trong triều, tầm tấc, bối phận của Lục Tư thiếu gia thật đúng là cường ngạnh a.

Vụ Lục Tư thiếu gia này đối mặt với nhiều quan to quyền trọng trong triều đình như vậy vẫn tự nhiên hào phóng như cũ. Giơ lên chén rượu, dâng ta tửu cùng Lâm thượng thư :

“Lâm đại nhân, chuyện lần này. Lục mỗ tạ ơn Lâm đại nhân đã tương trợ .”

“Làm sao, làm sao, chúng ta đều có lợi mà. Bất quá lão phu cả gan muốn hỏi, không biết Lục Tư công tử hỏi thăm Thất hoàng tử có gì dụng ý gì a?”

“Chuyện này, xin thứ cho Lục Tư không thể bẩm báo .”

“Ha hả, lão phu nói thật cho Lục Tư công tử biết Thất hoàng tử thâm chịu sủng ái của Đường Kim bộ hạ, lại rất ít lộ diện trước công chúng. Cho nên ngay cả nữ nhân của lão phu ta đây ở trong hoàng cung không có nhiều tin tức về Thất hoàng tử. Yêu cầu của Lục Tư thiếu gia chỉ sợ rất có khó khăn thực hiện...”

Nhìn tên cao già kia cổ lộng huyền hư , gian trá, Lục Tư ảm đạm cười. Hắn lấy ngân phiếu trong tay áo ra, đặt trước mặt Lâm Ngang. Lâm Ngang nhìn đến con số ghi trên mặt ngân phiếu, dù kiến thức rộng rãi cách mấy cũng phải mở to hai mắt. Bất động thanh sắc đem ngân phiếu thu hồi, Lâm Ngang nâng chén khách sáo nói.

“Lục Tư công tử ra tay quả nhiên bất phàm. Hôm nay xem như lão phu đã được kiến thức. Thịnh công tử yên tâm, lão phu nhất định dùng ngắn nhất thời gian giúp công tử tìm hiểu tin tức chính xác, tỉ mỉ nhất của Thất hoàng tử.”

“Ha hả. “

Lục Tư thấy vậy, tiếp tục lấy một hộp gấm trong tay áo đưa đến trước mặt Lâm Ngang trước mặt

“Điểm ấy hảo ý là quà gặp mặt kính dâng Thục quý phi nương nương.”

Lâm Ngang cười ha hả tiếp nhận hộp gấm. Vừa mở ra liền thấy một hồng ngọc trâm được chế tạo dị thường tinh xảo. Phần đầu hồng ngọc trâm được tạo hình tựa như một loại thụ thảo, dưới ánh mặt trời, lóng lánh vừa diễm dúa vừa lãng lờ.....

34. Chương 34

Đàm thoại sự tình, nhóm người trong bàn Lục Tư công tử bắt đầu ăn uống linh đình. Trong lúc nhất thời khách chủ cùng vui, những lần nâng ly mời thực đều che dấu một bụng âm mưu cùng tính kế. Chỉ cách bọn họ một mảnh tường, nhóm người Dạ Diên rõ ràng im lặng hơn rất nhiều, nhưng không khí lại càng thêm hoà thuận vui vẻ.....

Nơi được xưng là đệ nhất tử lâu của kinh thành quả nhiên là không giống bình thường, cho dù khẩu vị của Dạ Diên luôn được ngư trù phòng dưỡng lâu năm cũng ăn đến bất diệc nhạc hồ, tay nhỏ bé càng không ngừng ngón đồ ăn, thường thường còn muốn ứng phó những món Dạ Minh Hiên gấp tới trước mắt. Chỉ chốc lát, bụng nhỏ liền ăn đến căng tròn. Dạ Diên lười biếng một đầu ngã quỵ trên người Dạ Minh Hiên, thích ý híp mắt, miệng còn lẩm bầm:

“Phụ hoàng, Diên nhi ăn hảo no...???”

Thân thủ nhu nhu bụng Diên nhi, Dạ Minh Hiên trên ghẹo:

“Diên nhi của Phụ hoàng như thế nào lại biến thành tiểu trư?”

“Diên nhi mới không phải tiểu trư!”

Dạ Diên trịnh trọng tuyên bố phản bác.

“Ha hả, bầu trời tối đen , Diên nhi muốn đi về ngủ hay là muốn chơi thêm chút nữa?”

“Diên nhi mệt mỏi, muốn trở về ngủ a.”

Phối hợp hành động là tiểu ngáp, Dạ Diên càng thêm tiến sát ngực Phụ hoàng.

Có chút bất đắc dĩ cảm lấy một bao đồ hỗn tạp không chút nào tương xứng với hình tượng bản thân, tay phải ôm lấy bé đang có chút buồn ngủ mông lung, hai người bắt đầu chậm rãi hồi hoàng cung.

Đạo chơi nữa đường bỏ cuộc, tiểu Dạ Diên giờ ngoan ngoãn mặc cho Phụ hoàng ôm, trong đầu mơ mơ hồ hồ nghĩ:

[Những món Trang Duy kể hôm nay đều mua đủ hết rồi. Chỉ có Ý Hồng lâu mà Nhị hoàng huynh nói là chưa đi thôi. Để lần sau ra cung cùng Phụ hoàng đi đến đó ngoạn ngoạn tốt lắm...]

Trở lại Dạ Long điện, Dạ Minh Hiên lập tức tiêu sái đem một bao bảo bối ném cho Vương công công rồi xoay người ầm hải tử bảo bối tiến nhập phòng tắm... Dọc theo đường đi mang theo một cái bao đồ hỗn tạp như vậy thật sự không chút phù hợp nguyên tắc thẩm mỹ nhất quán đó giờ của chính mình....

Vương công công tận trung làm hết phận sự thật cẩn thận cầm lấy bao đồ, trong lòng có chút tiểu đắc ý. Có thể nói những thứ được Bệ hạ nhìn trúng gì đó không nhiều lắm đâu. Huống chi là thứ được Bệ hạ đem về từ ngoài cung. Đừng nhìn bao đồ như thế này không có gì thu hút. Bên trong khẳng định là bao bối gì đó khó cầu lắm nha. Bệ hạ cứ thế phiêu phiêu đem bao đồ ném cho mình. Có thể thuyết minh điều này là cái gì a? Tất nhiên thuyết minh bệ hạ tính nhiệm mình so với biển còn rộng hơn, so với không trung còn muốn xa xôi. Loại tín nhiệm này....

Nhưng nhớ những món đồ chơi bảo bối của mình, Dạ Diên vừa tắm xong liền chạy ra, lúc này thấy lại thấy vẻ mặt Vương công công đang say mê cầm bao đồ kia...

“Vương công công.”

Một tiếng quát to trong trẻo đem Vương công công từ trường thiên tình trữ của bản thân lôi ra. Vương công công vừa hồi thần nhìn thấy Thất hoàng tử đứng trước mặt, mắt to nhìn chăm chăm bao đồ trong lòng mình, bèn khuyên thân làm hết phận sự, mở miệng khuyên nhủ:

“Thất điện hạ, bao đồ này là vật phẩm quý trọng bệ hạ phó thác. Phó thác như vậy biểu hiện....”

Từ nhỏ Dạ Diên vốn được Vương công công chiếu cố đến lớn cho nên thập phần hiểu được năng lực thuyết giáo của vị Vương công công này, vội vàng thân thủ đoạt lấy bao đồ mở ra, ý đồ ngăn cản vị nhân gia nào đó thao thao bất tuyệt không biết khi nào đình. Khi bao đồ mở ra trong nháy mắt, Dạ Diên phát hiện sắc mặt Vương công công trở nên có điểm khó coi, ngay cả khóe miệng cũng đều run rẩy mấy cái lặn nha...

“Thất điện hạ, đây là?”

Ngay cả thanh âm đều run rẩy ha.

“Phụ hoàng cho ta mua đó nha.”

Đùa nghịch búp bê sứ tinh xảo, khéo léo, Dạ Diên rất nhanh trả lời.

“Bệ hạ? Mua đồ?”

Khóe miệng Vương công công tiếp tục run rẩy.

[Ai có thể tưởng tượng vị Hoàng đế anh minh vĩ đại độc nhất vô nhị bệ hạ vĩ đại của chúng ta lại trộn lẫn ở trong đám đông đi mua loại tiểu ngoạn ý chỉ có vài đồng này chứ a? Hồng rồi, Thất hoàng tử thật sự cũng bị bệ hạ làm hư mất rồi...]

Lần chịu đả kích này, Vương công công chỉ có thể lắc đầu thở dài rời đi....

Dạ Minh Hiên từ phòng tắm đi ra, chậm rãi bước đi thông thả đến phía sau Dạ Diên, ôm sát lấy thân thể hương hươu, mềm mềm của hải tử bảo bối. Dạ Minh Hiên thấp giọng dụ dỗ nói:

“Diên nhi nên ngủ đi thôi. Người không phải nói mình mệt mỗi sao?”

Có chút khó chịu xê dịch thân thể, Dạ Diên mở miệng nói.

“Diên nhân muốn chơi thêm tí nữa mà.”

Nhìn thấy hài tử bảo bối toàn lực chú ý đều tập trung nơi đồng tiểu ngoạn ý, mà không giống bình thường quay người bỏ nhào vào lòng mình, tâm Dạ Minh Hiên có chút bất bình.

Đột nhiên một phen ôm lấy bé yêu trước mặt, Dạ Minh Hiên đi nhanh đến Long sàng rộng thùng thình.

“Phụ hoàng...phụ hoàng....”

Trong không trung Dạ Diên không ngừng giãy dụa thân mình. Ánh mắt còn không ngừng liếc về phía cái bàn, một bộ dáng đầy lưu luyến.

Nhìn thất động tác cùng vẻ mặt của Dạ Diên, bất bình trong lòng Dạ Minh Hiên càng sâu, đem bé kia đang đau khổ, giãy dụa đặt lên giường. Bản thân cũng nhanh chóng leo lên theo, đem tiểu nảo túi đang muốn nâng lên kia áp sát vào ngực mình, động tác hoàn toàn hành văn liền mạch, lưu loát, như mây bay nước chảy đầy sinh động.

Rất cuộc do dạo chơi suốt một ngày mệt muốn chết rồi, cho nên Dạ Diên phản đối vài cái không có kết quả liền an ổn nằm trong lòng Phụ hoàng, không lâu sau thì say ngủ.

Dạ Minh Hiên nhìn ngủ ngoan của bảo bối một hồi, xoay người xuống giường, Lấy hộp sơn trộn lẫn trong đồng hồ hỗn tạp trên bàn kia, có chút bất đắc dĩ lặn qua lộn lại nhìn một hồi lâu, vẫn là trịnh trọng đem hộp ấy cất trong ngăn kéo, đặt cùng những món đồ quý báu trước kia của bảo bối.

Mặc kệ nói như thế nào, coi như đây là lễ vật đầu tiên Diên nhi tặng cho mình đi. Cho dù lễ vật này cùng hình tượng bản thân thập phần đối chọi nhau...

Một đêm say ngủ, Dạ Diên ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy Phụ hoàng ngồi ở đầu giường cười tủm tỉm nhìn mình.

Thấy Diên nhi tỉnh, Dạ Minh Hiên liền nói:

“Diên nhi nhanh lên nào. Hôm nay Tô Kỳ Chi sẽ hồi quốc. Diên nhi cùng Phụ hoàng đi xem hán.”

Nghe xong lời Dạ Minh Hiên nói, Dạ Diên không kịp vì chuyện tối hôm qua mà ảo não, vội vàng đứng dậy rửa mặt chải đầu, tùy tiện ăn chút điểm tâm, rồi lôi kéo Dạ Minh Hiên chạy tới phòng Tô Kỳ Chi.

Đại khái vì Huyền đế đã đến cho Tô Kỳ Chi uống an thần dược. Cho nên sắc mặt Tô Kỳ Chi so với lần trước Dạ Diên gặp thì rõ ràng hồng nhuận hơn nhiều. Nhưng mà không biết vì sao, tu dưỡng đã lâu như vậy mà Tô Kỳ Chi vẫn tà tỵ vào đầu giường như cũ. Ngay cả dưới thân mao thảm đều lột tẩy lên hơn.

Nhìn thấy Dạ Diên bọn họ vào cửa, diên mục Tô Kỳ Chi vốn không chút thay đổi lại nhoẻn miệng cười. Tiểu ý trong lúc đó có phần hương vị lơ đãng, quyến rũ hơn một chút. Dạ Minh Hiên nhìn thấy cổ Tô Kỳ Chi như ẩn như hiện thản nhiên hồng ngân, liền lộ ra một tia nghiền ngẫm tươi cười.

“Hiên đế cữu, tiểu Diên.”

Tô Kỳ Chi chào hỏi.

“Nhi thân ái kiến phụ hoàng.”

Một đạo thanh âm hùng hậu cũng tùy theo vang lên. Dạ Diên lúc này mới phát hiện nguyên lai Ngũ hoàng huy Dạ Văn Chiếu của mình đã ở trong phòng.

“Ân, đều là người trong nhà, không cần giữ lễ tiết.”

Dạ Minh Hiên khoát tay, thập phần tùy ý lôi kéo Dạ Diên an vị ngồi trên ghế.

“Kỳ Chi sao nhanh như vậy muốn rời đi. Không ở lại chơi thêm vài ngày nữa à?”

Sau khi an tọa, Dạ Minh Hiên mở miệng hỏi.

“Không được, Phụ hoàng rời đi Thanh quốc đã nhiều ngày. Vẫn là sớm một chút trở về mới hảo.”

“Nga, hôm nay vì sao không thấy Phụ hoàng người?”

“Trước khi đi Phụ hoàng muốn đi xem cung điện của mẫu phi.”

Nghe được Tô Kì Chi trả lời. Không biết vì có gì Dạ Minh hiên bỗng trầm mặc.

Mà ngay cả bản thân Tô Kì Chi sau khi trả lời hoàn vấn đề cũng khôi phục gương mặt không chút thay đổi. Trong phòng nhất thời vô cùng yên tĩnh.

“Phụ hoàng..”

Đột ngột thanh âm vang lên, là Ngũ hoàng tử Dạ Văn Chiếu. Thấy hần đột nhiên quỳ trên mặt đất, vô cùng thành khẩn nói.

“Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng ân chuẩn cho nhi thần hộ tống Huyền đế bệ hạ cùng Tứ hoàng Tử hồi quốc. Hơn nữa... hơn nữa đảm đương Kì quốc đại... đại sứ Thanh quốc thường trú”

Một câu nói xong, Dạ Văn Chiếu đã muốn khẩn trương, mồ hôi ướt đầm.

Nhìn quỳ Dạ Văn Chiếu quỳ trên mặt đất, Dạ Minh Hiên trong lòng thập phần cảm khái, mẫu phi của Ngũ hoàng nhi địa vị trong cung không cao làm Ngũ hoàng tử cũng không được người coi trọng. Nhưng từ nhỏ hài tử này tâm tư phóng khoáng, học tập cũng cần cù và thật thà, thành khẩn, chịu cung nhân kính yêu, ngay cả thái phó cũng nhiều lần khích lệ, khen ngợi Ngũ hoàng tử cố gắng thế nào trước mặt mình. Hài tử này luôn kính sợ mình. Thế mà hôm nay lại đường đột đưa ra loại yêu cầu này. Hoàng tử đảm nhiệm đại sứ nhất quốc, cũng không phải không có tiền lệ. Chính là hoàng tử sống ở ngoại quốc, sẽ không có cơ hội ở bốn quốc thành lập thế lực cho mình. Như vậy bình thường là có nghĩa rời xa cạnh tranh ngôi vị thái tử. Một khi có chiến tranh, xung đột, Hoàng tử sinh sống ở ngoại quốc lại là người đầu tiên bị địch nhân xem là mục tiêu sát hại đầu tiên. Những hoàng tử khác né tránh việc này còn không kịp, Văn Chiếu thế nhưng lại chủ động yêu cầu.....

“Văn Chiếu, cùng Phụ hoàng đến ngự thư phòng hảo hảo nói chuyện đi.”

Dạ Minh Hiên căn chưa đáp ứng, ngược lại nói một câu như thế với Dạ Văn Chiếu rồi sau đó xoay người vỗ vỗ tiểu diện của Dạ Diên, nói:

“Diên nhi, ở đây chờ Phụ hoàng. Phụ hoàng một hồi sẽ tới đây đón người.”

“Hảo.”

Biết Phụ hoàng cùng Ngũ hoàng huynh có việc phải thương lượng, Dạ Diên liền ngoan ngoãn gật đầu.

Dạ Minh Hiên cùng Dạ Văn Chiếu rời đi. Trong phòng vẫn trầm mặc.

Có Dạ Minh Hiên ở, cho dù toàn phòng có trầm mặc thế nào đi nữa, Dạ Diên cũng không cảm thấy nhàm chán. Thế nhưng Dạ Minh Hiên vừa đi, Dạ Diên lập tức cảm thấy rất là nhàm chán. Đi đến trước mặt Tô Kì Chi, tả nhìn hữu khán, Dạ Diên thận trọng cho ra một kết luận:

“Người bộ dạng thực sự tốt lắm xem, Tiểu Linh không có mắt nhìn nha....”

“Ha ha.”

Tô Kì Chi nhin không được cười ra tiếng. Nhìn thấy bộ dạng thiên chân khả ái của Dạ Diên, mở miệng nói:

“Tiểu Diên. Ta cảm thấy được ta cũng thực may mắn.”

“A?”

Một câu đột ngột này làm cho Dạ Diên mờ không được ý nghĩ. Quan sát tiếp Tô Kì Chi thì thấy hần đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Lưu lại Dạ Diên tại chỗ buồn bực phi thường.

Sau giờ ngọ, Tô Huyền cùng Tô Kì Chi chính thức khởi hành hồi quốc.

Không biết Dạ Minh Hiên cùng Dạ Văn Chiếu nói chuyện gì. Dạ Minh Hiên thế nhưng lại đồng ý yêu cầu của Dạ Văn Chiếu. Lúc này Dạ Văn Chiếu cười đại mã, đi trong trung gian của đội ngũ, có vẻ thập phần cao hứng.

Tô Kỳ Chi ngồi ở trong xe ngựa, nhìn Phụ hoàng đang chớp mắt ly mình rất xa. Trong lòng nháy mắt dâng trào tất cả tư vị.

Chính mình không có cố lộng huyền hư với tiểu Diên, chính mình thật sự cho rằng tiểu Diên thực may mắn, có thể gặp gỡ Phụ hoàng yêu thương hẳn như vậy, còn có được lực lượng cường đại thế kia.

Mà chính mình trước kia cho rằng bản thân gặp được Phụ hoàng cũng là may mắn. Cho dù hiện tại bị Phụ hoàng thương tổn nhưng mười mấy năm chung sống cũng không thể dễ dàng gạt bỏ. Chìm trong hết thảy sướng ái cùng ấm áp kia đã khiến tâm sớm mọc rễ nảy mầm, trưởng thành đại thụ. Đại thụ có tên ái tình.

Bởi vì tình yêu, mặc kệ phía trước là hoa đào như trước hay là cảnh còn người mất, mình đều muốn kề cận bên Phụ hoàng.

Nhưng mà, chưa từng nghĩ đến, tình yêu đôi khi là điểm dương cao chiếu, đôi khi cũng gió thảm mưa sầu....

Hiện tại bản thân mình cũng không biết, đại thụ mang tên tình yêu kia số thể xanh tốt vô suy, hay vẫn bị bạo phong nhỏ tận gốc.

Có lẽ đến cuối cùng, chính mình không thể giống tiểu Diên, một tiểu miêu cường đại nhưng đơn thuần lại có thể làm một con phượng hoàng trong dực hỏa niết bàn a....

35. Chương 35

“Ba”

tiếng tát tai thanh thúy vang lên trong tấm cung Thục quý phi.

“Đồ thấp hèn. “

Một thân đồ thảm xiêm y, cách ăn mặc dị thường xinh đẹp, Thục quý phi lạnh lạnh mắng:

“Một tên nô tỳ bản thủ cũng dám chạm vào đồ của bản cung? Người tới, đem tay của tên nô tỳ này chặt đứt.”

Quỳ trên mặt đất, tiểu cung nữ lạnh run liên tục dập đầu.

“Nương nương, tha cho nô tỳ đi.... nương nương.... nô tỳ không cố ý a....”

“Ba.”

Tiểu cung nữ vừa dứt lời, bên mặt còn lại cũng trúng một cái tát mạnh mẽ.

“Còn dám nói dối? Bản cung cho người lăm miệng... cho người nói xạo...”

Nhỏ cây trâm trên đầu xuống, Thục quý phi dùng sức xé rách mặt tiểu cung nữ. Một nhát một nhát, vừa ngoan vừa dứt khoát. Gương mặt của tiểu cung nữ rất nhanh đỏ máu không ngừng. Nhiệt lệ tích lặc tích lặc không ngừng rơi. Nhưng cung nữ chịu giáo huấn chỉ có thể cắn răng chịu đựng, không dám lên tiếng nói thêm lời nào.

Thẳng đến mặt tiểu cung nữ không còn một tấc da hoàn hảo, Thục quý phi mới dừng tay, mở miệng phân phó:

“Người tới, đem tên nô tỳ này lôi xuống hảo hảo giáo huấn.”

Tiểu cung nữ thê thảm bị hai tên thị vệ vừa đáp lời vừa lôi ra ngoại môn. Một lát sau, chợt nghe tiếng thét thê lương của tiểu cung nữ từ bên ngoài truyền đến:

“A... a.....nương nương.....tha nô tỳ đi”

“Hừ.”

Nghे được tiếng cung nữ tê tâm liệt phế kêu gào, Thục quý phi mạnh hừ lạnh một tiếng, ôn nhu vuốt ve trâm hồng ngọc vừa rồi dùng làm công cụ trừng phạt, thì thào nói giống như đang cùng truyện trò với tình nhân:

“Thứ xinh đẹp, sạch sẽ như vậy, bản cung sao có thể để cho người khác chạm vào?”

Giống như có thể nghe hiểu lời Thục quý phi nói, hồng ngọc trâm càng phát ra quang mang quỷ dị .

Những thái giám, cung nữ bên trong cung điện vờ như không nhìn thấy cảnh tượng khi nấy, đều cầm đầu cổ găng quét tước, dọn dẹp. Nhưng mà, mỗi người đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, toàn thân phát run. Trước kia Thục quý phi tính tình tuy rằng không tốt, thì cũng chỉ có chút mãnh liệt, thị sủng mà kiêu một chút, đối xử với hạ nhân kỳ thật cũng không quá tàn nhẫn. Có điều gần đây, tính tình Thục quý phi trở nên táo bạo, ngoan tâm. Đánh chửi hạ nhân như cơm bữa, còn động bất động sẽ xuất hiện sự kiện đổ máu. Không khí cả cung điện đều trở nên không ngừng áp lực đè nặng. Mỗi người đều thật cẩn thận, sợ sẽ làm sai chuyện.

Những cung nữ cẩn thận phát hiện, tính tình Thục quý phi thay đổi chính là từ khi hồng ngọc trâm được tặng đếm. Mà những người sợ ý dụng đến cây trâm này, cũng bị trừng phạt tối nghiêm khắc, tối huyết tính.

“Mẫu phi.....An nhi đói bụng.”

Bát hoàng tử Dạ Văn An đứng bên cạnh Thục quý phi sợ hãi gọi. Cảnh huyết tính vừa rồi thực khiến hắn sợ hãi.

“Đồ vô dụng. Vừa không biết khiến Bệ hạ vui lòng lại còn nhát gan như vậy. Trách không được không giống Thất hoàng tử được sủng ái như vậy.”

Không quen nhìn bộ dáng con mình sợ hãi thế kia, Thục quý phi hung ác mở miệng khiển trách.

Bất quá răn dạy thì có răn dạy, Thục quý phi vẫn dẫn Dạ Văn An vào nhà ăn điểm tâm.

Trên bàn cơm, Thục quý phi dĩ thường ôn nhu mở miệng.

“An nhân a, hôm nay mẫu phi dẫn ngươi đi tìm Thất hoàng huynh chơi đùa, được không?”

“Chính là An nhân cùng Thất hoàng huynh không quen nhau a.”

Dạ Văn An ngẩng đầu nghi hoặc đáp.

“Ai, hiện tại không quen, nhiều chơi đùa cùng nhau vài lần khẳng định liền quen thuộc thôi. Nói như thế nào đi nữa, ngươi cùng bảy hoàng tử đều là hoàng tử đồng tuổi trong cung a.”

“Chính là, mẫu phi? ? ? ? ?”

Không phải chán ghét Thất hoàng huynh, không cho ta cùng hắn chơi đùa đó sao.

“Không chính là gì nữa hết. Nhanh ăn cơm đi. Cơm nước xong rồi chúng ta sẽ đi!”

Không kiên nhẫn, Thục quý phi đánh gãy lời Dạ Văn An nói, giải quyết dứt khoát.

Trong Dạ Long điện, Vương công công đang ngồi ngủ gật trên hành lang, thổi tiểu phong*, vội vàng tranh thủ hưởng tụ chút ít thời gian lạc thú.

(Quỳnh: * là cảnh ngủ gật mà mũi hiện ra bong bóng khí trong mấy bộ truyện tranh ấy ...)

“Vương công công.”

Một tiếng tiếp đón sợ tới mức Vương công công lập tức thanh tỉnh, mở to mắt liền thấy, nguyên lai là Thục quý phi, người khó hầu hạ nhất trong cung dẫn Bát hoàng tử đến đây.

“Thục quý phi nương nương, bệ hạ đang ở ngự thư phòng nghị sự, phải đợi một hồi mới trở về, không bằng ngài trước chờ một chút.”

Vương công công đứng dậy cung kính trả lời.

“Bản cung hôm nay không phải đến vấn an Bệ hạ. Là An nhi muốn tới thăm Thất hoàng huynh của hần. Hai huynh đệ này cảm tình rất hảo.”

Thục quý phi cười trả lời.

“Ha hã, Thất hoàng tử ở tiểu hoa viên hậu điện. Thục quý phi nương nương cùng Bát hoàng tử thỉnh đi bên này.”

Vương công công chỉ có thể cười gượng vài tiếng, thuận tiện trong lòng khinh bỉ một chút. Lời nói của Thục quý phi thật sự rất là buồn cười. Trong hoàng cung ai chẳng biết Thục quý phi đối Thất điện hạ hận đến mức nghiền răng a....

Hoa viên nhỏ sau hậu điện Dạ Long điện, Dạ Diên đang ở luyện tập năng lực chế ngự nguyên tố của mình.

Một cái chén rồng đặt trên mặt bàn, Dạ Diên điều động thủy nguyên tố đem bên trong đổ đầy thủy, rồi niệm chú ngữ làm thủy biến thành băng, khối băng chậm rãi bay vào không trung, kế tiếp điều động quang nguyên tố đem khối băng cắt nát. Mảnh vỡ của hối băng rơi xuống nằm ngổn ngang trên mặt đất, cuối cùng dùng hỏa nguyên tố đun nóng mảnh vỡ làm băng một lần nữa hóa thủy. Đông tác tuần hoàn nhàm chán như thế, Dạ Diên lại đùa vui đến không biết mệt.

“Thất điện hạ.”

Thanh âm Vương công công truyền đến hoa viên.

“Thục quý phi nương nương cùng Bát hoàng tử đến thăm ngài.”

[Thục quý phi? Bát hoàng tử?]

Dạ Diên cảm thấy rất kỳ quái, vội vàng thu hồi năng lực, đi đến cửa hoa viên.

Thục quý phi vừa thấy Dạ Diên, lập tức liền đem Dạ Văn An túm đến trước mặt Dạ Diên.

“Chúng ta An nhân mỗi ngày đều nhớ thương Thất hoàng huynh của hần nha.”

Dạ Văn An cũng phối hợp ngoan ngoãn kêu một tiếng

“Thất hoàng huynh.”

“An.”

Dạ Diên đáp lời, sau đó không nói gì thêm.

Không khí nhất thời lâm vào trường hợp xấu hổ.

Thục quý phi cười gượng hai tiếng, phụ giúp Dạ Diên cùng Dạ Văn An tiến nhập tiểu hoa viên, một bên đẩy một bên nói:

“Vương công công, để hai huynh đệ bọn họ cùng nhau chơi đi. Chúng ta quấy rầy.”

Vương công công bắt đắc dĩ cũng chỉ đắc xoay người cùng Thục quý phi rời đi.

Dạ Diên tìm một cái ghế dựa trong tiểu hoa viên ngồi xuống. Dạ Văn An cũng tùy tiện ngồi xuống bên cạnh. Hai bé cứ như vậy ngồi, ai cũng không mở miệng.

Dạ Diên thực chán ghét Thục quý phi. Nữ nhân kia luôn quấy rầy mình cùng phụ hoàng, còn muốn đem mình tách khỏi Phụ hoàng. Vạ lây, Dạ Diên cũng không thích Dạ Văn An.

Dạ Văn An đối thất hoàng huynh được sủng ái thâm trọng này của mình luôn tồn một tia kính sợ. Bởi vì Thất hoàng huynh từ trước đến nay vẫn cùng ở với phụ hoàng, hẳn là người rất lợi hại ha.

Lặng im thật lâu, Dạ Văn An càng ngày càng hoảng hốt, chỉ có thể thì thào mở miệng.

“Thất hoàng huynh.. ta...chúng ta.....”

“Người tìm ta làm cái gì?”

Không để ý đến lời Dạ Văn An nói, Dạ Diên khốc khốc mở miệng truy vấn.

“Mẫu phi bảo ta tới tìm người chơi đùa. Mẫu phi nói ta đem điểm tâm cho người nữa nà.”

Từ trong lòng xuất ra một bao thật tốt hoa quế cao, Dạ Văn An thật cẩn thận đưa tới trước mặt Dạ Diên.

Dạ Diên vốn muốn cự tuyệt nhưng nhìn thấy hoa quế cao mình thích nằm trong bao kia, lập tức cải biến chủ ý.

“Ta nếm thử chút nha.”

Cầm lấy một khối điểm tâm, bắt đầu ăn như lang thôn hổ yết.

Dạ Văn An trợn mắt há hốc nhìn Thất hoàng huynh ăn, cảm thấy ấn tượng về Thất hoàng huynh có điểm phá vỡ. Nhịn cười, chính mình cũng cầm lấy một khối bắt đầu ăn.

Một bao hoa quế cao rất nhanh liền tiến nhập vào bụng hai bé.

Nhưng mà, hai người trước mắt tự dừng tới sầm, lặng yên vô thanh ngã trên mặt đất.

Vương công công cùng Thục quý phi ngồi trong phòng tiếp khách, nhàm chán phẩm trà, trong lòng hy vọng vị Tôn Đại Phật này nhanh nhanh rời đi....

Nào ngờ, Thục quý phi đứng lên, thì thào tự nói:

“Nhiệm vụ hoàn thành...”

Một phen nhỏ cây trâm trên đầu xuống, đâm vào ngực mình... huyết châu nhất thời phun trào....

36. Chương 36

Vương công công vốn không yên lòng cùng Thục quý phi uống trà, hiện giờ lại thấy tình cảnh trước mắt, một miệng trà phun sạch sẽ... Hắn là thái giám tổng quản luôn theo hầu bên cạnh Dạ Minh Hiền, gặp qua vô số trường hợp huyết tinh, cũng chưa từng thấy qua chuyện quý dị như vậy.... Một người đang êm đẹp tự đứng đâm chính mình như vậy..... xuống tay lại chuẩn, ngoan, độc.....

Cuống quít đỡ lấy Thục quý phi sắp ngã xuống đất, Vương công công rống to gọi các cung nữ đang đứng chung quanh:

“Còn ngây ngốc làm gì ở đó, không mau đi gọi ngự y!!! Mau lên.....”

Phòng trong, chúng cung nữ đồng dạng kinh ngạc đến ngây người lập tức phục hồi tinh thần, lao ra cửa kêu ngự y, chạy đi lấy khăn tay dính, gấp gấp đun nước ấm, tuy rằng bối rối, nhưng vẫn coi như gọn gàng, ngăn nắp....

Vương công công nhìn động tác đã được huấn luyện của các cung nữ, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ thầm rằng ta làm tổng quản thật đúng là không tồi a, gặp chuyện xảy ra có thể xử lý nhanh chóng, hợp lý như vậy nha.....

(Quỳnh: 0-0 áng mạng xảy ra mà bác còn ngồi đó tự sướng là sao?)

Trong lòng thậm chí có điểm tiểu đắc ý, Vương công công làm sao dự đoán được, kinh hách lớn hơn nữa sắp ập tới.

Một trưởng thị vệ ôm Bát hoàng tử hoang mang, rối loạn, dùng dùng chạy vào, nhìn thấy Vương công công cũng không kịp hành lễ, liền hô

“Vương công công, Bát hoàng tử té xỉu ở hậu viện tiểu hoa viên.”

“Cái gì?”

Vương công công kinh hô, nhớ đến Thất hoàng tử cùng Bát hoàng tử chơi đùa trong tiểu hoa viên, tâm lộ bộp một chút, vội vàng truy vấn:

“Vậy Thất hoàng tử đâu?”

“Thất hoàng tử? Thời điểm thuộc hạ mang theo thị vệ tuần tra đến tiểu hoa viên, chỉ nhìn thấy Bát hoàng tử không có phát hiện... Thất... Thất..hoàng tử...”

Nhìn thấy sắc diện Vương công càng ngày càng tái nhợt, trưởng thị vệ khẩn trương đến mức ngay cả nói cũng nói không rõ ràng.

“Bang”

Một tiếng vang lên, Vương công đã bị quá độ kinh hách tùy tay liền đem Thục quý phi vừa được đỡ kịp thời, hiện đang hôn mê ném sang một bên... va chạm mạnh mẽ làm ngực Thục quý phi đáng thương lưu huyết càng nhiều.....

Làm sao còn dư tinh lực mà đi quan tâm vị Thục quý phi đang hôn mê kia, Vương công công toàn bộ đầu óc đều là

[Thất hoàng tử không thấy, không thấy Thất hoàng tử a ... Thất hoàng tử không thấy !!!]

“Xong rồi, lúc này thật sự xong rồi...”

Luôn luôn chú ý giữ hình tượng, Vương công công chúng ta giờ phút này ôm đầu, ngồi xổm trên mặt đất lớn tiếng kêu rên:

“Còn không mau đi tìm a, đem hoàng cung lục tung lên cũng phải cho ta tìm được... Thất hoàng tử nếu xảy ra chuyện, bệ hạ khẳng định đem chúng ta chém.... toàn bộ chém hết...”

Thị vệ trưởng một thân mồ hôi lạnh cuống quýt lĩnh mệnh. Làm quan trong Dạ Long điện đã lâu , đương nhiên hiểu được Thất hoàng tử được Bệ hạ coi trọng. Nếu tìm không thấy....thị vệ nghĩ đến hậu quả kia, không khỏi rùng mình một cái....

Sau khi thị vệ trưởng đi thật lâu Vương công công, vẫn duy trì tư thế ôm đầu ngồi chồm hổm như cũ, liên tục kêu rên:

“Nên như thế nào công đạo với bệ hạ a? Như thế nào công đạo đây a?”

Toàn bộ thị vệ hoàng cung đều xuất động đi tìm tung tích Dạ Diên. Sắc diện từng thị vệ đều trắng bệch như nhau, trong lòng không ngừng khóc:

“Thất hoàng tử ngài rốt cuộc ở đâu a?”

← →

Ngủ thực ngon giấc, Dạ Diên chậm rãi mở to mắt, nâng lên tay nhỏ bé muốn nhu dụi song nhãn. Nhớ tới phụ hoàng từng dặn dò thói quen như vậy là không tốt, thủ cũng ngoan ngoãn buông xuống, nhìn thấy bài trí cùng sa màn quen thuộc, đều là nội thất trong Dạ Long điện, xem ra là Phụ hoàng ôm mình trở về nhà...

Dạ Diên mới vừa tỉnh, Dạ Minh Hiền liền đẩy cửa đi vào. Nhìn Dạ Diên ngồi trên giường lấp tức nói:

“Diên nhi tỉnh?”

“Phụ hoàng.”

Vừa tỉnh dậy có thể thấy phụ hoàng, tâm tình Dạ Diên rất hảo, mở miệng ngọt ngào gọi một tiếng. Một đường nhào vào ngực Dạ Minh Hiền. Dạ Minh Hiền vội vàng phản thủ ôm lấy Dạ Diên, lưỡng phụ tử thân mật nửa ngày, Dạ Diên mới nhớ tới Bát hoàng tử cùng mình chơi ở tiểu hoa viên.

“Bát hoàng đệ đâu?”

Tựa đầu thật sâu mai nhập trong lòng Phụ hoàng, Dạ Diên mở miệng hỏi.

“Cùng Thục quý phi bị nhốt trong đại lao .”

Vuốt ve tóc Dạ Diên, Dạ Minh Hiền thần nhiên mở miệng.

“Vì cái gì?”

Dạ Diên thực kinh ngạc.

“Hoa quế cao bọn họ đưa cho Diên nhi bên trong hạ được. Diên nhi vì vậy mới té xỉu trong tiểu hoa viên. Nếu phụ hoàng không đúng lúc đuổi tới, Diên nhi đã có thể gặp nguy hiểm.”

Phối hợp lời nói, vòng tay Dạ Minh Hiên ôm Dạ Diên cũng thuận thế buộc chặt một ít.

“Cái gì được? Vì cái gì một chút cảm giác Diên nhi cũng không cảm nhận a?”

“Chỉ là một chút mê được thôi, bất quá bọn họ mê vững Diên nhi, khẳng định có ý đồ khác. phụ hoàng không tha thứ cho bọn họ, nhốt vào đại lao xem như là còn nhẹ a. Như vậy đi, phụ hoàng đem mẫu tử Thực quý phi mẫu tử đến trước mặt người, tùy người xử trí thế nào?”

“Nhưng Diên nhi sẽ không xử trí.”

“Diên nhi có thể kêu Linh châu hỗ trợ a. Lực lượng của Linh châu cường đại như vậy, khẳng định có biện pháp vì Diên nhi trút giận.”

Dạ Diên nghe vậy liền rời khỏi vòng tay ôm ấp của Dạ Minh Hiên, nhảy xuống trên mặt đất, đi đến địa phương ly xa Dạ Minh Hiên, mắt to nhìn thẳng hắn, mở miệng chất vấn:

“Người là ai?”

“Diên nhi ngủ đến hồ đồ sao? Như thế nào ngay cả Phụ hoàng cũng không nhận thức ?”

Dạ Minh Hiên nhướn mi cười khế.

“Người không phải Phụ hoàng! Ta ngay từ đầu đã phát hiện !”

“Diên nhi đừng hồ nháo !”

“Hương vị trên người Phụ hoàng không phải như vậy! Hơn nữa cũng sẽ không nói chuyện như vậy cùng ta.”

Hương vị trên người Phụ hoàng nghe được hơn nha. Hơn nữa phụ hoàng gọi tên Tiểu Linh chứ sẽ không gọi là Linh châu. Còn để mặc mình xử trí Thực quý phi cùng Bát hoàng đệ. Chuyện xấu xa như vậy Phụ hoàng sẽ không cho mình tiếp xúc. Quan trọng nhất là ... mỗi lần thấy mình tỉnh lại, phụ hoàng sẽ hôn nhẹ mình nha. Đương nhiên, lý do cuối cùng này, Dạ Diên không tính toán nói cho giả phụ hoàng biết đâu.

“Diên nhi đừng nghịch ngợm nữa .”

Giả dạng Dạ Minh Hiên còn cố kiên trì, cười mở miệng nói.

Kỳ thật tình báo Lâm Thượng thư cung cấp về Dạ Diên đều thực chuẩn xác. Dạ Diên thích ăn cái gì, mặc cái gì, thói quen làm cái gì, thời điểm nào, ngay cả bố cục nội thất trong Dạ Long điện, cũng là do bỏ một số tiền lớn hối lộ cung nữ, thái giám mới biết. Bất quá Lâm Thượng thư bổn sự có lớn thế nào đi nữa cũng không có thể biết thói quen bí mật khi Dạ Diên ở cùng Dạ Minh Hiên. Bọn họ cũng xem nhẹ tình cảm của đôi phụ tử này. Cho nên, này giả dạng mới lập tức bị Dạ Diên nhận ra.

Nhìn thấy người xa lạ mang diện mục của Phụ hoàng, đứng trước mặt mình, còn cười như vậy. Dạ Diên liền sinh khí, đồng dạng gương mặt, phụ hoàng cười tốt xem như vậy, người này cười lại ghê tởm như thế a. Tưởng tượng thêm vừa rồi mình vì xác nhận phán đoán phải ghé vào lòng người nọ người lâu thật lâu liền càng cảm thấy không thoải mái. Dạ Diên thâm nghĩ hảo hảo giáo huấn hắn một chút, bình phục lửa giận trong lòng mình.

Điều động thủy nguyên tố ném về phía người nọ. Trong nháy mắt, Dạ Minh Hiên giả trực tiếp biến thành băng côn, không thể động đậy đứng một chỗ, thoát nhìn đặc biệt buồn cười.

Giáo huấn nhân, tối cần chính là khí thế. Chung quan h thân Dạ Diên, tối có khí thế tất nhiên phải tính đến Dạ Minh Hiên. Lấy kinh nghiệm Dạ Diên nhiều lần trong ngự thư phòng nhìn lên Dạ Minh Hiên giáo huấn chúng đến xem, chỉ cần Phụ hoàng mình không nói lời nào, nhìn chăm chăm mấy vị đại thần này một hồi. Mấy vị đại thần đáng thương cơ bản sẽ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, càng không ngừng nhận sai, hoặc là lĩnh mệnh đi xuống dốc sức làm việc thực cực nhọc.

Dạ Diên cố gắng trưng ra bộ mặt nghiêm túc, mắt to trừng trừng nhìn chăm chăm “Băng côn trước mắt. Cố gắng bày ra bộ dáng uy nghiêm. Chính là khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu lại ra vẻ thực nghiêm túc thế kia thì.. chỉ có thể làm cho gương mặt nhỏ nhắn càng thêm..... đáng yêu.

Kiên trì một hồi, chính bản thân Dạ Diên đều cảm thấy được không có một chút khí thế gì. Nhưng lại một chết đi được. Cho nên chỉ có thể lắc đầu buông tha.

Người thứ hai kề cận Dạ Diên có khí thế chính là Tiểu Linh nha. Hạt châu kia một khi nổi bão thì ngay cả Tô Kỳ Chi cũng đều có thể bị hù dọa đó a.

Hồi tưởng khí thế Tiểu Linh mắng chửi người, Dạ Diên mở miệng:

“Người mà cũng dám... giả mạo....phụ hoàng ..của ..bản... đại... gia....”

Một câu nói đại khái là nói lấp a, cho nên ngay cách xưng hô đầy khí thế “Bổn đại gia” đều nói tựa như c1 xu thế làm nũng. Xem ra năng lực bắt chước của Dạ Diên chỉ có thể dùng để kể chuyện xưa, giáo huấn nhân phẩm chừng chỉ thất bại mà thôi.

Thất bại địa thở dài, đêm diên bước đi thông thả đến kia bằng côn trước mặt, chậm rãi mở miệng, “Người vừa rồi nhắc nhở ta, tiểu linh như vậy lợi hại, ta khiến cho tiểu linh giáo huấn người đi.”

Lần trước cùng Tô Kỳ Chi một hồi hỗn chiến, Tiểu Linh bị Dạ Minh Hiên giáo huấn một chút. Cho nên đã thật lâu không được đi ra thông khí. Lần này có thể đi ra, tự nhiên phải trước tiên bay lượn chung quanh phòng vài vòng, triển lãm một chút về “Xinh đẹp” của chính mình.

Dạ Diên chỉ vào bằng côn nói với Tiểu Linh:

“Hắn giả mạo Phụ hoàng ta, Tiểu Linh, tiến lên!”

Nhận được lệnh Tiểu Linh lập tức vọt tới trước mặt Dạ Minh Hiên giả. Thanh âm bén nhọn liên tiếp vang lên:

“Người đứng là to gan lớn mật dám giả mạo Phụ hoàng tối thân ái nhất của tiểu chủ nhân nhà ta”

Hạt châu tựa cuồng phong quét quanh:

“Xem ta giáo huấn tên cuồn đồ lớn mật nhà người như thế nào....(tĩnh lược một ngàn tự, thở hết nổi luôn).... xem bổn đại gia ta như thế nào giáo huấn người!....”

Gầm lên giận dữ, vừa mắng vừa kích động, Tiểu Linh vung kiếm quang xuống, bằng côn kia liền hoa lệ lệ nát nát, những mảnh nhỏ tán loạn rơi trên mặt đất nhảy mắt biến thành sắc đỏ quỷ dị.

Từ khi những mảnh nhỏ rơi rụng, cả không gian cũng tùy theo đó nho nhỏ lóe chớp. Bài trí quen thuộc chung quanh biến mất không thấy. Dạ Diên cùng Tiểu Linh kinh ngạc phát hiện, bọn họ đang ở một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Một bạch y nam tử ngồi nơi ghế phía trước, trên mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ.

Dạ Diên vừa thấy kia nam tử liền sững sờ tại chỗ.

Dù như thế nào đi nữa Dạ Diên cũng không nghĩ tới lại có thể ở chỗ này gặp được phụ thân kiếp trước của mình..... Lạc Phong.

37. Chương 37

Lạc Phong- vị phụ thân kiếp trước từng gây cho Dạ Diên những hồi ức bất hảo cho tới bây giờ vẫn không quên nhớ lại.

Ngay từ đầu đã lãnh đạm đối đãi, sau đó là mắt tích vô ảnh, cuối cùng dùng một chương trí mạng, đem hết thảy khát khao, ý lại của Dạ Diên đối với Lạc Phong hoàn toàn tan thành mây khói.

Sau khi trọng sinh gặp được Phụ hoàng, được Phụ hoàng sủng ái mà lớn dần. Những thứ liên quan đến kiếp trước, Dạ Diên hiện tại rất ít nhớ tới. Nhưng không thể đại biểu những kí ức ấy đã bị quên lãng.

Giờ xuất hiện tình huống không lường trước này, nhìn thấy Lạc Phong, những kí ức về kiếp trước giống như vỡ òa trào dâng.

Trong nháy mắt, Dạ Diên cảm thấy mình như trở lại thành Lạc Tuyết cô đơn đứng nơi vách núi hắc ám ngày nào.

Có điều hiện giờ mình, không bao giờ... nữa giống như trước đây bất lực, mê mang như vậy. Chính mình đã có lực lượng cường đại. Mà trọng yếu hơn là Phụ hoàng nhất định đang chờ mình trở về.

Nghĩ đến Phụ hoàng đang lo lắng chờ đợi mình. Trong lòng Dạ Diên càng thêm kiên định:

[Lúc này đây tôi thiếu phải toàn thân thoát ra, hảo hảo trở về gặp Phụ hoàng.]

Tiểu Linh luôn luôn kiêu ngạo cũng cảm nhận được dao động trong cảm xúc của tiểu chủ nhân, khó có được ngoan ngoãn nằm chờ trong tay Dạ diên.

Gắt gao cầm lấy Tiểu Linh, Dạ Diên không chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn Lạc Phong.

Tâm tư Dạ Diên trăm chuyển ngàn quay. Lạc Phong ngồi trên ghế cũng đồng dạng như thế.

Vừa rồi sự tình diễn ra trong ảo cảnh Lạc Phong ở ảo cảnh ngoại xem rành mạch toàn bộ. Bởi vì ảo cảnh kia là do Lạc Phong sáng tạo, dùng để lừa Linh châu xuất hiện. Chính là không nghĩ tới, ảo cảnh ấy nhanh như vậy đã bị Dạ Diên phá giải.

Lạc Phong dùng huyết dịch của chính mình cung cấp, nuôi dưỡng hồng thụ thảo đã nhiều năm. Sau đó còn chiếm đoạt vô số thần thức của những người xâm nhập Thánh sơn, mới khiến cho hồng thụ thảo phát huy năng lực lớn nhất....Trừ bỏ công kích bình thường còn có thể khống chế tâm trí, sáng tạo ảo cảnh.

Một đoạn thời gian rất dài tới nay, không một người nào xâm nhập Thánh sơn có thể may mắn thoát khỏi. Họ đều bị hồng thụ thảo mê hoặc, thần thức bị hấp sạch sẽ biến thành ngu dại.

Mà ngày đó, lại xuất hiện sự kiện ngoài ý muốn, một nam một nữ thế nhưng có thể đột phá mê vọng của hồng thụ thảo, đi tới được đỉnh núi.

Lạc Phong vì tò mò nên tiến đến xem xét, kinh ngạc phát hiện nữ nhân kia cư nhiên là hậu nhân Ma tộc Tử Thị.

Ma tộc Tử Thị...Ma tộc Tử Thị...

Lạc Phong tối oán hận, tối nghĩ muốn đuổi tận giết tuyệt chính là Ma tộc Tử Thị. Nếu không phải do Ma tộc Tử Thị, hiện tại Thánh tộc đã sớm xưng bá cả Vãn Sơ đại lục chứ không phải giống như hiện tại tiếp tục ẩn cư trên đỉnh Thánh sơn, nhận sự kính ngưỡng, sùng bái của nhân tộc ngu ngốc không biết thực hư.

Thánh tộc như vậy đích thực sự cao ngạo vô thực nhân gian khói lửa. Nhưng loại cao ngạo như có như không này sao so được với khí phách ngạo thị thiên hạ?

(Quỳnh: tham lam...=3=)

Lạc Phong đối mặt với hậu nhân Tử Thị, sát khí lập tức xuất hiện....Vốn là vạn vô nhất thất hạ sát chiêu, nào ngờ lại bị thiếu niên hiện hữu tại nơi đó phản kích....

Bích quang kỳ quái kia cùng hồng thụ thảo va chạm vào nhau, Lạc Phong cùng thiếu niên kia đều bị thương nặng....

Bọn họ trọng thương dốc sức rời đi, ngọc cầm đeo trên lưng thiếu niên bị rơi lại trên đỉnh Thánh sơn.

Cầm kia chính là thiên hạ danh cầm đứng đầu được gọi là Ái Quang, lấy Ái Quang làm manh mối, hảo hảo tra được thân phận của bọn họ.... Thanh quốc Tứ hoàng tử Tô Kỳ Chi cùng thị nữ Kỳ quốc Thất hoàng tử Tử Kinh. Không đợi Lạc Phong thực hiện bước tiếp, Lục Tư liền mang đến tin tức tốt cùng rung động. Linh châu xuất hiện bên cạnh Kỳ quốc Thất hoàng tử.

Linh châu...Linh châu.....thanh âm vừa thốt ra khiến Lạc Phong cảm thấy từ này thực tuyệt vời.....Chỉ có Lạc Phong biết, chính mình cỡ nào khát vọng có được Linh châu.

Chỉ khi có được Linh châu, Di Truy (Tác giả: chính là vị thanh niên đáng thương nằm trên sàn thủy tinh) mới có thể tỉnh lại.....Sau đó, Thánh tộc mới có thể một lần nữa đạt được cơ hội xưng bá Văn Sơ đại lục .

Lạc Phong phân phó Lục Tư thiết kế bố cục bảy rạp, rất nhanh liền thông qua Thực quý phi đem người bắt lại đây....

Hiện tại, hài tử trước mắt này là Thất hoàng tử Dạ Diên, người tối được sủng ái nhất Kỳ quốc....

Một vị Hoàng tử xinh đẹp, được nuông chiều mà vẫn giữ được nét đơn thuần. Rất khó tưởng tượng hài tử trường thành trong Hoàng cung sẽ có ánh mắt trong suốt như vậy. Xem ra Hiên đế đích xác tựa như lời đồn đãi rất là sủng ái hần a...

Nhìn thấy Dạ Diên lúc đầu từ kinh ngạc, kích động, đến hồ hững, cuối cùng ánh mắt chuyển thành kiên định....Lạc Phong mở miệng hỏi:

“Ta nên gọi người cái gì đây? Là Thất hoàng tử tôn quý của Kỳ quốc hay vẫn là Lạc Tước- kẻ kiếp trước là hài tử của ta?”

“Ta gọi là Dạ Diên, không phải là Lạc Tước gì hết.”

Lạc Tước của kiếp trước đã tiêu thất. Hiện tại mình chính là Diên nhi của Phụ hoàng mà thôi.

“Về điểm ấy, chúng ta sẽ không tốn thời gian để cãi cọ thêm. Nếu người không phải Lạc Tước, sao lại có Linh châu? Nhìn biểu tình của người cho thấy kí ức của kiếp trước còn không có vong đi. Ha hử, kỳ thật ta không quan tâm người là ai, Lạc Tước cũng tốt, Dạ Diên cũng vậy, chỉ cần người đem Linh châu giao ra đây. Như vậy người vẫn có thể tiếp tục làm hoàng tử của người. Ta sẽ không quấy rầy cuộc sống của người làm gì, thế nào?”

Lạc Phong chậm rãi đưa ra điều kiện.

“Ta sẽ không đem Tiểu Linh đưa cho người”

Dạ Diên kiên định địa nói.

“Tiểu linh? Gọi nghe cũng thật thân thiết.... Vừa rồi nhìn qua lực lượng của Linh châu dường như đã thức tỉnh một phần rồi đi. Bất quá, người cảm thấy được dựa vào điểm ấy năng lực các người có thể ngăn cản ta ngay trong địa bàn của ta sao?”

“Ta sẽ không đem Tiểu Linh đưa cho người.”

Dạ Diên lại cường điệu, ánh mắt nhìn Lạc Phong cũng tràn ngập kiên định.

“Ha hử, thật sự là một hài tử đáng yêu. Đáng yêu giống như kiếp trước của người vậy. Thời điểm ấy, người mỗi ngày đều đi theo sau ta gọi phụ thân, thật sự là một oa nhi phần nộn a.”

Dạ Diên đứng trên mặt đất cắn môi, không nói một tiếng.

“Nếu không giao ra.Vậy cũng đừng trách ta không khách khí .”

Lạc Phong đột nhiên lớn tiếng nói, triệu ra hồng thụ thảo, khởi xướng công kích mãnh liệt. Hồng thụ thảo tựa như lợi kiếm, phô thiên cái địa ném về phía Dạ Diên. Nếu như bị trúng chiêu, thế nào cũng sẽ biến thành con nhím mất.

Tâm vừa quyết buông tha quá khứ, Dạ Diên thực trấn định, không chút hoang mang triệu ra hỏa nguyên tố. Song hỏa long gào thét bay về phía hồng thụ thảo...

“Vù vù...”

Trong không khí nhất thời che kín mùi vị khốc quỷ của hồng thụ thảo bị thiêu đốt.

Lạc Phong thấy vậy cười lạnh một tiếng, lập tức niệm chú ngữ khác, phát động công kích tiếp theo.

Chỉ thấy hồng thụ thảo điên cuồng từ hư vô khắp nơi xuất hiện. Có đôi khi là một gốc cây một mình xuất động, có đôi khi là quần tam tụ ngũ, có đôi khi là thành quần kết đội. Trên đồi, trên đầu, trên mặt, hồng thụ thảo theo các phương vị bất kỳ bất ý tập kích, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Cho dù Dạ Diên đem hảo nguyên tố bao phủ toàn thân vẫn có vài con cá lọt lưới đâm trúng người. Chỉ cần là địa phương bị hồng thụ thảo đâm trúng liền cảm giác nóng rực khó nhin, khó chịu dị thường, hồng ngân xuất hiện trên làn da trắng nõn của Dạ Diên, càng có vẻ chói mắt phi thường.

Tiểu Linh cũng sát hồng nhân, ngay cả mở miệng mắng Lạc Phong cũng đều cố sức cho nên chỉ có thể liêu mạng đánh trả... Một đoàn lại một đoàn hỏa nguyên tố không ngừng phóng thích ra bên ngoài.

Nhất nhân nhất châu thể lực dần dần chống đỡ hết nổi. Còn Lạc Phong thể công lại càng thêm hàn thấu cốt...Những phương thức hồng thụ thảo tập kích càng thêm quỷ dị hơn.

Phóng xuất ra một hỏa long siêu đại, Dạ Diên dùng một tia khí lực cuối bày một quang chi kết giới, đem Tiểu Linh hóa nhập vào cơ thể. Sau đó bởi vì thể lực cạn kiệt mà ngất đi.

Thấy Dạ Diên té trên mặt đất, Lạc Phong huy phát tay, triệt diệu công kích, đi đến trước mặt Dạ Diên. Sức chiến đấu của bé so với tướng tượng của mình cao hơn một bậc.

Quang chi kết giới, Lạc Phong muốn phá giải cũng không khó khăn. Chỉ cần công kích tăng thêm mấy lần nữa tổng có thể phá tan. Nhưng như thế nào mới đem Tiểu Linh thực thể huyền hóa ra. Đó thực sự rất là khó khăn... Lạc Phong nghĩ ngợi, tính toán dùng một loại năng lực khác của hồng thụ thảo.... không chế thần thức, làm cho Dạ Diên tự thân đem Linh Châu giao ra.

□□□□□

Trong mộng lung, Dạ Diên cảm thấy mình đang ở Hoàng gia học viện. Hắn muốn cùng bên Trang Duy bên cạnh nói chuyện. Kết quả Trang Duy băng lãnh nói:

“Thiết, nếu không phải vì Linh châu, ai thèm cùng người chơi đùa chứ.”

Liền ngay cả nhị hoàng huynh vẫn thích mình cũng ở bên cạnh phe phẩy cây quạt, một đôi hòa đào nhân xinh đẹp lạnh như băng nhìn mình, miệng nói:

“Mỹ nhân Thất đệ, đem Tiểu Linh đưa cho Nhị hoàng huynh. Nhị hoàng huynh lập tức đem đưa ra ngoài chơi đùa, thế nào? ”

“Không....”

Dạ Diên thì thảo cự tuyệt. Xoay người rời khỏi địa phương này.

“Diên nhi, Diên nhi...”

Một giọng nữ ôn nhu gọi tên mình. Dạ Diên nhìn lại, là mẫu phi!

“Mẫu phi...”

cảm thấy có chút ủy khuất, Dạ Diên chạy tới, muốn bổ nhào vào lòng Đường quý phi. Ngờ đâu Đường quý phi né sang một bên, ôn nhu nói:

“Diên nhi, người hiện tại không chạm được vào mẫu phi đâu. Chỉ cần người đem Tiểu Linh đưa cho mẫu phi. Mẫu phi sẽ trở lại bên cạnh người, chăm sóc người thực tốt?”

“Không...”

Theo bản năng kháng cự, Dạ Diên chạy đến Dạ Long điện, muốn đi tìm Phụ hoàng.

Thế nhưng mới vừa đẩy cửa Dạ Long điện ra. Dạ Diên liền thấy Phụ hoàng ôm Bát hoàng tử Dạ Văn An cùng Thục quý phi đang rúc vào lòng người. Một nhà ba người tạo thành cảnh tượng hoà thuận, vui vẻ.

Dạ Diên đã đến cũng không khiến Dạ Minh Hiên có một chút tình tự gì biến hóa.

“Phụ hoàng.”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Dạ Diên có điểm hoảng hốt không thốt nên lời. Phụ hoàng vì cái gì cũng không ngẩng đầu nhìn mình?

“Nói nhỏ một chút, đừng làm ồn ảnh hưởng đến Bát hoàng đệ đang ngủ của người. Ai cho người không quy củ như vậy.”

Ngữ khí Dạ Minh Hiên lạnh như băng.

Phụ hoàng chưa từng nặng lời như vậy với mình. Cảm thấy thực ủy khuất, mũi Dạ Diên đầy chua xót, nước mắt sẽ ngừng tích lạc rơi.

“Người cảm thấy thực ủy khuất sao? Bình thường một chút cũng không giống Văn An khiến nhân yêu thích như vậy. Ngay cả khi sinh ra cũng không có điềm tốt xuất hiện...”

Thấy nước mắt của Dạ Diên, ngữ khí của Dạ Minh Hiên càng hàn băng .

“Phụ hoàng chẳng lẽ không thích diên nhân sao?”

Dạ Diên thật cẩn thận hỏi.

“Trầm vì cái gì phải thích người. Một hoàng tử ngay cả tên cũng không được trọn vẹn..... Bất quá, chỉ cần Diên nhi đưa Tiểu Linh cho Phụ hoàng. Phụ hoàng sẽ thương người nha.”

Tiếp sau đó, ngữ khí của Dạ Minh Hiên càng thêm ôn nhu.

“Ngoan, đưa Tiểu Tinh cho Phụ hoàng đi.”

“Chỉ cần đem Tiểu Linh đưa cho Phụ hoàng thì tốt rồi?”

“Đúng vậy, đưa Tiểu Linh cho Phụ hoàng đi. Nhanh lên lấy ra nào. Phụ hoàng nhất định sẽ hảo hảo thương người a.”

Nghe được lời cam đoan của Dạ Minh Hiên. Dạ Diên chuẩn bị lập tức triệu hồi Tiểu Linh. Phụ hoàng như vậy thực quá xa lạ. Xa lạ đến mức làm cho Dạ Diên trở nên sợ hãi. Nếu giao ra Tiểu Linh mà có thể đổi lấy sủng ái của Phụ hoàng, vậy đưa cho Phụ hoàng là tất rồi .

Chính là, trong đầu dường như có thanh âm người nào đó đang không ngừng cảnh báo cho mình:

[Đừng tin tưởng hắn. Đừng nghe lời hắn. Phụ hoàng sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy đâu... Không thể giao Tiểu Linh ra a.... không thể đem tiểu linh giao ra nha...]

Trong đầu song phương ý nghĩ kịch liệt va chạm, mâu thuẫn lẫn nhau khiến Dạ Diên đầu đầu đến sắp nứt ra....

[Chỉ cần đem tiểu linh giao ra, không cần quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa là tốt rồi...]

[Kia không phải thật sự là Phụ hoàng...]

[Diên nhi không cần Phụ hoàng bị cướp đi...]

[Ai cướp đi Phụ hoàng. Diên nhi nhất định không tha cho hắn]

[Phụ hoàng.... Phụ hoàng....]

ⓇⓇⓇⓇⓇ

Lạc Phong đứng một bên nhìn không chuyển mắt biến hóa của Dạ Diên. Ngay từ đầu Dạ Diên thì thào tự nói “Không...”. Tiếp đó sắc mặt bắt đầu tái nhợt, ngón từ trở nên mê sảng, miệng càng không ngừng hô “Phụ hoàng...Phụ hoàng...”. Có vài lần thủ thế triệu hồi Tiểu Linh nhưng rồi lại bật người buông tha.

Dần dần, hàn hân trên đầu Dạ Diên tuôn ra càng nhiều, ngôn ngữ cũng bắt đầu càng ngày càng hỗn loạn, xem ra sắp kiên trì không được....

Lạc Phong cao hứng, phấn chấn đứng ở bên cạnh Dạ Diên, chờ Linh Châu vừa ra là lập tức tiếp nhận...

Nào ngờ, xuất hiện không phải là Linh Châu mà là một loại nguyên tố khác được cất chứa trong thân Tiểu Linh – Hắc ám.

Tầng lớn hắc ám nguyên tố theo cơ thể Dạ Diên không ngừng trào ra. Những nơi nó đi qua, hết thấy đều bị cắn nuốt.

Lạc Phong đứng bên cạnh Dạ Diên không chút phòng bị, ngoài ý muốn chịu trọng thương...

“Đứa bé này so với mình nghĩ còn cứng cỏi hơn..”

Lạc Phong oán hận lướt nhìn Dạ Diên thêm vài lần... Vết thương trên người mình đau đớn khó nhin, chỉ có thể cắn răng buông tha cho cơ hội tuyệt hảo này. Xoay người rời đi.

Ngay từ đầu Lạc Phong thiết tưởng muốn lợi dụng Dạ Minh Hiên trong ảo giác lạnh lùng bức bách Dạ Diên giao ra Linh châu. Mà phương pháp này quả thật dùng được. Quan ái của Dạ Minh Hiên đủ khiến cho Dạ Diên nguyện ý dùng mọi thứ để đổi lấy. Chính là Lạc Phong đã quên, đối với thứ mình quý trọng gì đó, mỗi người đều có dự vọng muốn độc chiếm. Một khi loại độc chiếm này bị uy hiếp. Mọi người sẽ tranh thủ đoạt lấy, làm ra một ít sự tình mà trong mắt ngoại nhân xem ra có điều so sánh xấu xa.

Đối với Dạ Diên mà nói, sủng ái của Phụ hoàng là tối không thể mất đi được. Cho dù thiện lương thế nào đi nữa. Đối với kẻ muốn cướp đi Phụ hoàng, Dạ Diên sẽ không buông tha cho bọn họ. Bởi vậy, cơ duyên xảo hợp, Dạ Diên nhanh chóng triệu hồi một loại nguyên tố khác tồn tại trong Tiểu Linh – Hắc ám.

38. Chương 38

Bên trong Dạ Long điện

Tĩnh...thực tĩnh.... phi thường tĩnh.....quỷ dị tĩnh lặng....

Dạ Minh Hiên ngồi trên ngôi cao, mặt không chút thay đổi, nhưng có loại áp lực cường đại phát ra trên người hắn đã khiến cho mọi người kinh hãi. Một đám người im lặng quỳ bệnh dưới, không ai dám phát ra một chút thanh âm. Người nhất gan toàn thân đã đầy hàn hãn, sắc mặt tái nhợt. Người lá gan lớn một chút cũng thần tình nghiêm túc, đại khí không dám suyễn một tiếng.

Nhiều thái giám, cung nữ còn có thị vệ như vậy, mỗi người đều đang cầu nguyện mình có thể còn sống rời đi đại sảnh này là tốt rồi, mặt khác sẽ không dám xa cầu. Hiên đế bệ hạ hiện tại quả thực là rất khủng bố....

“Nói như vậy, Thất hoàng tử cứ như vậy biến mất vô tung ?”

Giống như tùy ý đàm luận thời tiết bình thường, Dạ Minh Hiên thậm chí dùng ngón tay ma sát mặt bàn một cách vô quy luật. Nhưng trong giọng nói đầy âm trầm, khiến cho những người im lặng quỳ bên dưới nhất tề rung mình một cái.

“Khởi bẩm bệ hạ, thuộc hạ đã dẫn dắt Ngự lâm quân cẩn thận điều tra toàn bộ Hoàng cung. Không có phát hiện thân ảnh nào của Thất hoàng tử.”

Dưới tình huống như vậy còn có thể đem ngôn từ nói ra một cách sạch sẽ lưu loát, quả không hổ danh là Thị vệ tổng quản Hoàng cung luôn luôn bình tĩnh, danh bất hư truyền.

“Hài tử bảo bối của Trẫm cứ như vậy tiêu thất trong Hoàng cung. Trẫm còn cần loại Thị vệ tổng quản như người làm gì a?”

Dạ Minh Hiên khinh phiêu nói ra những lời này.

Hoàng cung Thị vệ tổng quản nghe vậy cả người chấn động, gương mặt vừa rồi còn trấn định hiện tại quả là hoảng sợ vạn phần. Tuyệt vọng nhắm lại mắt, Thị vệ tổng quản đã chuẩn bị tốt tinh thần đối mặt tử vong.

Không ai biết Hiên đế động thủ như thế nào. Thanh âm vừa phát ra, Thị vệ tổng quản đã bắt đầu thất khiếu đổ máu, huyết không ngừng phun ra thành dòng, tựa như không đem máu toàn thân phun sạch thề không bỏ qua. Thị vệ tổng quản có thể cảm giác được nhiệt độ trong cơ thể dần dần tuột thấp, còn có thể nghe được thanh âm “phốc phốc” của đại lượng huyết trào ra bên ngoài cơ thể. Từ từ, thân thể Thị vệ tổng quản chậm rãi biến lạnh, cho đến khi cứng ngắc.

Huyết lưu từ trong người vị tổng quản kia rơi dọc thân thể xuống mặt đất hình thành vũng huyết, sau đó chậm rãi lan tràn ra ngoài, nhiễm bẩn váy áo mấy vị cung nữ. Hồng váy của cung nữ dính sắc đỏ của huyết tạo thành hoa văn giống như cố ý nhuộm màu một cách bất quy tắc, bày ra một hình thái tràn đầy quỷ.

Không khí toàn bộ tràn ngập một cổ huyết nhân hương nồng đậm. Có một vị cung nữ trong đó vì không chịu nổi loại áp lực này, hai mắt trợn trắng, hôn mê bất tỉnh. Cung nữ té xỉu trên mặt đất, phát ra thanh âm vang dội, “Bùm” một tiếng tựa hồ cũng nện trúng tâm mọi người.

Dạ Minh Hiền nhìn cảnh tượng huyết tinh trước mắt, diện mục bất di bất dịch. Ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn. Dạ Minh Hiền thản nhiên mở miệng:

“Trẫm cảm thấy các người tốt nhất nên cầu nguyện Thất hoàng tử vô sự, mau chóng bình an trở về. Nếu không trẫm cũng không dám cam đoan sẽ phát sinh cái gì. Đến lúc đó sẽ không giống hôm nay bình thản như vậy.”

Dừng một chút, Dạ Minh Hiền nói tiếp:

“Vương công công, đem Thục quý phi cùng Bát hoàng tử dẫn lên đi.”

Vương công công gian nan mở miệng nói:

“Bệ hạ, Thục quý phi tự sát không thành hiện còn đang hôn mê.”

“Hôn mê? Vương tổng quản còn muốn Trẫm giáo thụ cho người biết cách làm thế nào khiến người khác thanh tỉnh sao?”

Dạ Minh Hiền nhướn mi cười khê, lời nói mềm nhẹ dừng trong tai mọi người lại tựa như sấm sét oanh tạc.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ lập tức dẫn người đến.”

Vương công công kinh sợ hành lễ, mang theo vài hạ nhân đi đến tẩm cung Thục quý phi.

Không thể không nói hiệu suất làm việc của Vương công công quả là không tệ lắm. Chỉ trong chốc lát Thục quý phi cùng Bát hoàng tử đã bị dẫn tiến vào. Bát hoàng tử vẻ mặt kinh hoảng, còn Thục quý phi thoát nhìn vô cùng suy yếu, trên mặt mất đi vẻ hồng nhuận tự nhiên, rất dễ nhận thấy vừa rồi Vương công công vì làm Thục quý phi thanh tỉnh đã sử dụng rất nhiều “phi thường” thủ đoạn.

“Nô tì tham kiến bệ hạ.”

Giọng nói của Thục quý phi có chút khàn khàn vì suy yếu, mang theo ý vị của yếu nhược mỹ nhân. Bất quá tại hoàn cảnh này đây, không ai thường thức nổi.

“Nhi thần bái kiến Phụ hoàng.”

Trình ra vẻ mặt đầy kinh hoảng, Bát hoàng tử Dạ Văn An cũng quỳ xuống hành lễ.

Phất phất tay làm cho chúng hạ nhân đang quỳ rập dưới đất lui ra ngoài, Dạ Minh Hiền nhìn Thục quý phi cùng Bát hoàng tử nhưng không có một chút ý niệm gì về bọn họ trong đầu.

“Thục quý phi cũng biết Trẫm tìm người vì chuyện gì phải không?”

“Nô tì không biết.”

“Kia Thục quý phi chắc biết Thất hoàng nhi của Trẫm hiện tại đang ở nơi nào đúng không?”

“Nô tì không biết.”

“Hảo một lời không biết, Diên nhi tại cùng Văn An ăn hoa quả cao của người. Một người mất tích, một người hôn mê. Thục quý phi có thể giải thích một chút cho Trẫm biết vì sao không?”

“Nô tì quả thật không biết sao lại phát sinh thế này. Thật sự nô tì cái gì cũng không biết a.”

Thục quý phi lo lắng vội vàng biện giải. Khóe miệng vì kích động mà thấm ra một tia máu tươi.

“Hừ, đem nhân dẫn lên.”

Dạ Minh Hiền hừ lạnh một cái, lớn tiếng phân phó.

Một tiểu cung nữ bị dẫn tiến vào. Chính là vị tiểu cung nữ ngày đó do đụng đến hồng ngọc trân mà bị Thục quý phi xử phạt. Hiện tại trên mặt của tiểu cung nữ vẫn đang lưu lại rất nhiều hoa ngân, thoát nhìn cũng biết dung mạo của tiểu cung nữ này đã bị hủy.

Thấy hình dạng của Thục quý phi, thâm tâm tiểu cung nữ dạt dào vui vẻ. Sau đó rất nhanh đi đến trước mặt Bệ hạ, cung kính hành lễ nói:

“Tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ. Đem hết thấy những gì người biết đều nói hết ra đi.”

Đối với vị tiểu cung nữ bất hạnh này, ngữ khí của Dạ Minh Hiền không mãnh liệt như vừa rồi.

“Dạ, Bệ hạ. Nô tỳ từng nhìn thấy Thục quý phi nương nương ở trong cung dùng rất nhiều tiền thu mua thái giám, cung nữ, tìm hiểu tin tức về Thất hoàng tử. Sau đó đem tin tức truyền lại cho Lâm Thượng thư đại nhân. Nô tỳ còn bắt gặp Lâm thượng thư đưa cho Thục quý phi nương nương một cây ngọc trám. Lâm Thượng thư nói cây trám đó là do một người tên là quạ gặp mặt của Lục Tư công tử tặng cho Thục quý phi nương nương. Lâm Thượng thư còn nói có thể nương nhờ Lục Tư công tử một tay, giúp diệt trừ Thất hoàng tử. Từ khi nương nương có được ngọc trám, tính tình liền đại biến. hững vết thương trên mặt nô tỳ là vì sơ ý chạm vào cây trám kia cho nên mới bị nương nương trừng phạt. Bệ hạ, nô tỳ nói đều là sự thực a.”

Hoài tâm oán hận Thục quý phi, tiểu cung nữ đem hết thấy những tin tức từ vô tình đạt được cho tới cổ ý truy tìm đều nhất nhất nói ra, không có một tia giấu diếm.

Tiểu cung nữ nói một câu, tâm Thục quý phi càng thêm run rẩy. Tiểu cung nữ nói toàn là sự thật. Ngày đó, phụ thân vội vàng tiến cung, mang tin tức đến:

[Quý công tử nổi tiếng trong Kinh thành Lục Tư thiếu gia tặng một số tiền lớn nhờ phụ thân tìm hiểu tin tức về Thất hoàng tử đích tin tức. Phụ thân cùng mình đã cẩn thận phân tích tình huống trước mặt. Nghe ngữ khí của Lục Tư công tử thì việc hẳn muốn tìm hiểu tin tức về Thất hoàng tử hẳn là không phải hảo sự. Phụ thân quyết định toàn lực hỗ trợ Lục Tư công tử. Vào thời điểm tất yếu có thể trợ giúp thể nhân cơ hội nương nhờ tay Lục Tư công tử để diệt trừ Thất hoàng tử, vì hoàng nhi của mình tạo cơ hội. Còn nếu như Lục Tư thất bại, trách nhiệm cũng dễ dàng đổ dồn về cho vị Lục Tư công tử kia. Cùng lắm thì đến lúc đó để phụ thân xuống tay trước, diệt trừ Lục Tư công tử, tạo một cái tử vô đối chứng.

Trao đổi xong sau, Thục quý phi cao hứng phần chần nhận lấy quà tặng mà của Lục Tư công tử được phụ thân mang đến- Hồng ngọc trám. Cây ngọc trám kia từ khối hồng ngọc hoàn chỉnh điêu khắc mà thành, thập phần tinh xảo, Thục quý phi yêu thích không buông tay, cơ hồ mỗi ngày đều đeo trên tóc, nghiêm khắc cấm hạ nhân đụng chạm. Những hạ nhân trong lúc vô tình đụng vào đều bị nghiêm khắc trừng phạt. Khi đó Thục quý phi giống như không thể khống chế được tâm tình của mình, thậm chí phải càng nghiêm khắc hơn, máu phải đổ nhiều hơn nữa.

Khi trừng phạt cung nữ, Thục quý phi đều nhớ rõ. Chính là càng về sau có rất nhiều sự tình, Thục quý phi quả thật không còn nhớ rõ nữa. Vừa mới bị Vương công công cường chế cứu tính, mới biết được nguyên lai chính mình tự sát....

“Bệ hạ, nô tì thật sự cái gì cũng không biết a. Nô tì chắc chắn bị khống chế. Nhất định là do Hồng ngọc trám ảnh hưởng, cho nên, kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này hẳn là Lục Tư công tử... Hết thấy đều nên trách tội Lục Tư công tử. Nô tì thật sự oan uổng...”

Không hổ là người lặn lội, hoành hành trong hậu cung nhiều năm, Thục quý phi nhanh chóng trấn tĩnh, xoay chuyển càn khôn, giả bộ điềm đạm, đáng yêu, khóc khàn cả giọng, cần xin Dạ Minh Hiền.

“Cho dù Thục quý phi thật sự bị hồng ngọc trám mê hoặc. Kia cũng là do người tâm thuật bất chính trước. Người dám nói mình chưa từng có ý đồ với Diên nhi không?”

“Nô tì biết sai rồi. Thỉnh bệ hạ vì An nhi mà tha thứ cho nô tì lần này đi. An nhi còn nhỏ, không thể không có mẫu phi a...”

Biết lần này lửa giận của Bệ hạ không dễ dàng bình ổn. Thục quý phi ôm cổ Dạ Văn An đang ngồi lẳng quỳ bên cạnh, tiếp tục khóc sụt sùi, cầu xin.

“Thục quý phi yên tâm, Trẫm nhất định sẽ phái Phi tử khác hảo hảo chiếu cố Bát hoàng nhi.”

Dạ Minh Hiên nói xong, dùng ánh mắt ra hiệu cho Vương công công ngầm hiểu, tiến lên đem Dạ Văn An mang đi.

Theo trong hôn mê thanh tỉnh lại, Dạ Văn An mặc danh kỳ diệu bị mang lên đây. Rồi lại thấy mẫu phi mình vô cùng chật vật, nghe qua những việc xấu xa mẫu phi ngầm làm. Dù sao cũng là một tiểu hài tử. Toàn bộ quá trình, Dạ Văn An cảm thấy kinh hoàng vô thố, khiếp sợ không thôi. Cuối cùng nghe tới việc mình sắp sửa bị đưa đến cho một vị phi tử khác nuôi nấng. Trong lòng càng thêm bối rối phi thường. Một hoàng tử không có mẫu phi thì cuộc sống trong cung phải trải qua như thế nào, Dạ Văn An rất rõ ràng, hung hăng trừng mắt nhìn Thục quý phi, Dạ Văn An xoay người rời đi.

(Quỳnh: chỗ này cảm thấy tiểu An không đến nỗi ngốc...=))

Một tiểu hoàng tử đơn thuần nhanh chóng trở thành vật hy sinh trong cung đình đấu tranh.

Nhìn Thục quý phi lưu luyến bóng dáng Dạ Văn An, Dạ Minh Hiên nói:

“Thục quý phi thật sự là hảo mẫu thân. Đáng tiếc chính là hôm nay lại làm cho hài tử của mình thấy được tâm địa ác độc của người.”

“Bệ hạ, hết thảy mọi tội lỗi đều do nô tì. Vì sao còn muốn làm cho An nhi nhìn đến mọi chuyện...”

Thấy được ánh mắt oán hận của hài tử, thực sự khiến Thục quý phi tan nát cõi lòng.

“Vì cái gì? Tồi thiểu người còn có thể biết bảo bối của người bảo bối ở nơi nào. Còn Trầm thì lại không biết hài tử bảo bối của Trầm giờ đang nơi đâu. Không làm cái gì, tâm trầm thật sự bất bình. Nói sau, Văn An cũng không có nhìn thấy thảm trạng người tử, không phải sao?”

Nhớ tới Diên nhi có thể ở địa phương nào đó mình không biết gánh chịu ủy khuất, ánh mắt Dạ Minh Hiên nhìn Thục quý phi liền tràn ngập sát khí. Sát khí không một chút che giấu kia làm cho Thục quý phi hoàn toàn hồng mắt, cả người ngã rạp trên đất, suy yếu thành một đoàn.

“Trước hết từ hai gò má trân quý của Thục quý phi mà bắt đầu đi.”

Giống như lời nỉ non giữa tình nhân thân mật, thanh âm Dạ Minh Hiên vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng. Nhưng trong ánh mắt tất cả đều chỉ có thị huyết quang mang.

Thục quý phi cảm thấy trên mặt hơi hơi đau đớn, vươn tay sờ lên, phát hiện trên mặt có thêm một hoa ngân rất nhỏ. Sau đó đau đớn tăng dần, tựa như có một cây bút nào đó vô hình không ngừng vẽ loạn trên mặt Thục quý phi. Gương mặt xinh đẹp kia trong chốc lát liền che kín rất nhiều vết sẹo, tơ máu tích tụ, ngưng kết thành huyết châu dính chặt trên mặt làm khuôn mặt nhìn chung có vẻ dị thường khủng bố.

Trên mặt thật sự không còn một chỗ nào hoàn hảo, hoa ngân bắt đầu chậm rãi di chuyển xuống, từ trên cổ đến dưới cổ, trên tay, cánh tay..... chậm rãi che kín toàn thân, loại hoa ngân này tuy rằng rất đau, nhưng không phải khó có thể chịu được. Nhưng với loại trình độ đau đớn thể kia, thậm chí có thể bảo trì thanh tỉnh, khiến Thục quý phi trước khi tắt thở một khắc còn có thể tỉnh táo cảm giác được xúc cảm của hoa ngân trên người. Đó là loại uy hiếp bị tra tấn sinh ra trong tâm người gánh chịu, bất cứ hình phạt nào khác đều không sánh bằng. Cũng có thể nói Thục quý phi rất có khả năng là tử vong do bị dọa chết.

Nhìn Thục quý phi tắt thở ngã xuống đất, diện mục Dạ Minh Hiên không chút thay đổi phân phó thị vệ đem nhân mang đi. Đi tới Ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, lúc này đã có rất nhiều đại thần sớm quỳ chờ đợi. Dạ Minh Hiên vừa tiến đến, liền tuyên bố tin tức cho các đại thần:

[Thục quý phi bởi vì phạm trọng tội, bị biếm vào lãnh cung. Bởi vì chịu không nổi đã kích nên đã tự sát!

Các vị đại thần bị tin tức này kinh động, nghĩ những lời này có thể đại biểu cho1 nghĩa chính trị. Mọi người rất ăn ý không mở miệng. Chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Bệ hạ.

Từ trong đồng tấu chương rút ra một quyển, Dạ Minh Hiên mở miệng nói:

“Đây là tấu chương mấy ngày trước Vương ái khanh trình lên, mọi người xem một chút.”

Các vị đại thần thay phiên nhau lật xem một phen. Tấu chương này viết chính là việc phụ thân Thục quý phi tham ô hối lộ.

“Vương ái khanh có dũng cảm tố giác với Trẫm. Ưu quốc ưu dân (Quỳnh: ưu= lo lắng), Kì quốc là cần nhân tài như vậy.”

Dạ Minh Hiền chậm rãi nói với chúng đại thần:

“Vừa vắn Hình bộ thượng thư chức vị bỏ trống, Vương ái khanh hôm nay đi nhận chức nhiệm đi.”

Đây là một lần thăng trực tiếp ba cấp a, quan viên họ Vương được nhắc đến bật người cuối đầu tạ ơn, kích động không thôi.

Trong lúc nhất thời, chúng đại thần đều hiểu được tâm tư Bệ hạ. Thục quý phi tử vong, quan viên tố giác Lâm thượng thư được thăng chức. Đây là tín hiệu Bệ hạ muốn dồn Lâm gia vào đường cùng.

Mấy ngày kế tiếp, những tấu chương liên tục tố giác Lâm thượng thư không ngừng gia tăng. Truy tìm tội chứng của Lâm Thượng thư trở thành một loại sở thích mới của các đại thần. Sau đó, Long nhan phần nộ, Lâm gia cao thấp hoặc sung quân, hoặc trảm thủ, hoặc lưu đầy, hoàn toàn thuận lý thành chương.

Trong ngự thư phòng, đuổi đi hết các đại thần, Dạ Minh Hiền thở dài nhẹ nhõm một hơi, tựa lưng vào ghế ngồi, cảm giác được thập phần mệt mỏi. Tiểu thư án của Diên nhi vẫn được đặt bên dưới, vừa ngước đầu, liền như có thể thấy thân ảnh nhỏ xinh kia đang ngồi đó đọc sách. Hồi Dạ Long điện, giống như có thể nghe thấy thanh âm ngọt ngào gọi Phụ hoàng. Chung quanh hết thấy đều tràn đầy tất cả là thân ảnh Diên nhi. Khi bắt đầu một hồi thần, lại phát hiện Diên nhi không còn kề bên người mình.

Sự kiện mất tích lần này hoàn toàn làm cho Dạ Minh Hiền hiểu được dấu vết của Diên nhi rút cuộc đã khắc sâu vào sinh mệnh của mình như thế nào. Thực sâu đậm, xâm nhập tận cốt tủy, rót ngập linh hồn..

Rõ ràng hình bộ có vô số phương pháp giáo huấn nhân, nhưng mà Dạ Minh Hiền vẫn là lựa chọn tự mình động thủ, dùng tới lực lượng độc nhất của đế vương Kì quốc – Huyết Hiện, trừng trị Thục quý phi. Không thân thủ giải quyết ả, thật sự khó có thể bình ổn tức giận trong lòng mình.

“Bệ hạ, thị vệ giám thị biệt viện của Lục Tư công tử trở về có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Thanh âm Vương công công từ bên ngoài truyền.

“Ân, cho hắn tiến vào.”

Bởi vì ở không biết vị trí xác thực của Diên nhi, Dạ Minh Hiền không dám mạo hiểm, chỉ phái người giám thị biệt viện sản nghiệp của Lục Tư, mà không có trực tiếp tiến vào cứu người.

“Bệ hạ, biệt viện của Lục Tư công tử vừa rồi đột nhiên tràn ra một đạo hồng quang. Sau đó liền toát ra đại lượng hắc vụ. Cả tòa biệt viện liền bị hắc vụ kia cắn nuốt sạch. Thuộc hạ không dám mạo muội tiến vào xem xét. Thỉnh bệ hạ phân phó.”

[Chuyện kỳ quái như vậy, là Diên nhi sao?]

Nghĩ như vậy, Dạ Minh Hiền lập tức mở miệng phân phó:

“Trẫm muốn đích thân đi thăm dò một phen.”

39. Chương 39

Dạ Minh Hiền dẫn theo một nhóm thị vệ đuổi tới biệt viện của Lục Tư công tử là lúc nơi đó đã bị Ngự lâm quân vây trụ. Toàn bộ đều lâm vào giới nghiêm. Vô số dân chúng tò mò đứng ngoài vòng vây, đối với việc biệt viện kia phát sinh kỳ dị sự kiện mà không ngừng chỉ trỏ.

“Tắm tặc, một tòa nhà xinh đẹp như vậy sao có thể nói lập tức phá hủy là bị phá hủy a.”

“Đúng vậy, Lục Tư công tử kia chắc là đắc tội đại nhân vật nào đó đi?”

“Ai, ta xem việc này có điểm kỳ hoặc nha. Hay là có chuyện quỷ quái xảy ra.”

Một đường đi tới, nghe thấy vô số lời dân chúng nghị luận, Dạ Minh Hiên hơi hơi nhú mồm.

Tìm được Đầu mục Ngự Lâm quân trong coi hiện trường, Dạ Minh Hiên trực tiếp truy vấn:

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Đầu mục Ngự Lâm quân cung kính trả lời:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tòa nhà tại địa phương này bên trong đột nhiên xuất hiện từng đợt hắc vụ không ngừng khuếch tán ra bên ngoài. Sau khi hắc vụ biến mất liền biến thành cái dạng này. Việc này thập phần bất ngờ. Thuộc hạ đành phải người trước hướng Hoàng thượng bẩm báo chờ ngài định đoạt.

“Àn, người trước đi xuống đi.”

Dạ Minh Hiên phát tay ý bảo tiểu Đầu mục đi xuống, chính mình tiến lên phía trước tra xét.

Một tòa nhà chiếm diện tích khá lớn, hiện tại chỉ còn là một mảnh hoang vắng, nơi chốn lộ ra nhiều điểm quỷ dị.

Đầu tiên, tường đá hình thái bên ngoài thập phần cổ quái. Biệt viện của Lục Tư công tử nằm trong dãy biệt viện cao cấp trong Kinh thành cho nên ngay cả tường đá bao bọc bên ngoài cũng đều là tốt nhất, vừa cao lại vừa dày. Thế mà hiện giờ cao lớn vách tường lại vặn vẹo tê toái, có địa phương còn trở nên mục nát, có địa phương hầu như trống rỗng. Những mảnh tường đá vỡ vụn nơi mép cắt lại thập phần trơn nhẵn, không giống như bị lợi khí đập nát hoặc thuốc nổ oanh tạc, dường như là bị cái gì đó ăn mòn.

Nhìn xuyên thấu qua lỗ hổng tường đá, bên trong tất cả mọi thứ cơ hồ đều biến mất vô tung, chỉ để lại mấy tảng đá to cùng một ít tường nát. Toàn diện không khí trầm lắng, lộ ra một cỗ tĩnh lặng quái dị.

Dạ Minh Hiên nhìn tòa nhà cổ quái này, trong lòng càng khẳng định việc này cùng Diên nhi có quan hệ. Vừa lo lắng Dạ Minh Hiên vừa tùy tiện chọn lựa vài tên Ngự lâm quân. Sau đó tính toán mang theo bọn họ tự thân đi vào xem xét.

Tòa nhà này trở nên trống trơn như thế xem như cũng rất tốt để điều tra đi. Ở tận cùng bên trong tòa biệt viện đổ nát, Dạ Minh Hiên liếc mắt một cái liền thấy hài tử bảo bối đang hôn mê nằm trên mặt đất.

Chỉ một cái liếc mắt cũng đủ khiến Dạ Minh Hiên khó nhịn đau lòng:

Dạ Diên chật vật nằm úp trên mặt đất, quần áo rách mướp khoác trên người, dưới lớp quần áo bị thoát phá là từng đạo hồng ngân, thoát nhìn chói mắt phi thường, môi khô nứt, vừa thấy có thể biết bé đã mất nước rất lâu, mồm gât gao nhú, trên mặt đỏ ửng bất thường, sờ lên trán, quả nhiên bị sốt mả. Hình ảnh của Dạ Diên hiện giờ không hề giống một vị hoàng tử tôn quý mà tựa như tiểu khất cái chân chính bị vứt bên lề đường.

Thật cẩn thận ôm lấy Dạ Diên, Dạ Minh Hiên dẫn Ngự lâm quân rất nhanh hồi cung.

Ngự lâm quân là lực lượng trọng yếu bảo vệ Hoàng cung, mỗi lần xuất động đều là đại sự, dân chúng không rõ có sự nhìn thấy biệt viện của Lục Tư công tử đột nhiên biến thành tử trạch (Quỳnh: biệt thự hoang), còn nhìn thấy rất nhiều Ngự lâm quân vội vàng tiến đến, lại vội vàng rời đi, nghị luận nổi lên không ngừng. Sự tình quỷ dị này trong dân gian nhanh chóng truyền lưu, suy diễn ra vô số nội dung.

Dạ Minh Hiên vốn nghĩ việc nhìn thấy hình dạng Diên nhi lúc đó đã là chuyện khiến mình đau lòng nhất rồi. Nhưng không ngờ quá trình trị liệu mới thực sự là dày vò.

Huyết lưu trên người Dạ Diên đã khô cạn, rất nhiều địa phương cùng quần áo dính vào cùng nhau, nếu muốn tẩy trừ miệng vết thương, nhất định phải cởi quần áo, Dạ Diên da thịt tề nộn ném qua loại đau khổ này, trong lúc hôn mê càng không ngừng hô:

“Đau a.... Phụ hoàng...”

Dạ Minh Hiên ngồi bên cạnh gắt gao cầm tay Dạ Diên, ánh mắt nhìn chăm chăm động tác của lão thái y. Lão thái y động một chút, Dạ Minh Hiên lập tức cảm thấy được tâm liên bị cắt một chút. Trong vô thức Dạ Diên gọi Phụ hoàng một tiếng, Dạ Minh Hiên ngay bên cạnh ôn nhu an ủi một lần:

“Diên nhi ngoan, Phụ hoàng ở đây.”

Lão thái y thật cẩn thận vì Dạ Diên xử lý hảo tất cả vết thương là lúc đêm đã về khuya. Lão thái y mới nói cho Dạ Minh Hiên, Thất hoàng tử chỉ bị thương ngoài da, hảo hảo tu dưỡng là được.

Dạ Minh Hiên xoay người nằm xuống long sán, đem Dạ Diên cẩn thận ôm vào ngực, cảm nhận được ôn độ của bào bối trong lòng, tâm Dạ Minh Hiên bất an đã lâu cuối cùng mới vững vàng lại. Nhẹ nhàng hôn lên trán Dạ Diên, nhìn ngắm Diên nhi bởi vì động tác của mình mà đỏ đỏ miệng, sau đó liền đáng yêu chui rúc sâu vào lòng mình, không khỏi yếu ớt cười nhẹ, nhắm mắt lại, Dạ Minh Hiên mệt nhọc nặng nề ngủ.

Ba ngày sau, Dạ Diên rốt cục tỉnh lại sau đoạn thời gian dài mê man.

Dạ Diên mở to song nhãn, nhìn thấy đầu tiên chính là Phụ hoàng đang canh giữ bên cạnh. Phụ hoàng thấy mình tỉnh lại, liền tửm tửm nhìn mình cười.

Cảm giác trải qua một giấc ngủ say, Dạ Diên rất có tinh thần lập tức bổ nhào vào người Dạ Minh Hiên, giống cún con không ngừng cọ đến cọ đi, không những vậy mà còn hít sâu một hơi mùi hương trên người Phụ hoàng, sung sướng nói:

“Phụ hoàng hương vị, lần này đúng là Phụ hoàng nha.”

“Ha ha.”

Cười vuốt ve mái tóc bảo bối, Dạ Minh Hiên ôn nhu nói:

“Diên nhi mê man đã nhiều ngày, Phụ hoàng ôm người đi ăn chút gì đi.”

Dạ Minh Hiên nói xong tính cúi người ôm lấy Diên nhi, không nghĩ tới bé lại không phối hợp, cố chấp ngồi trên giường, mắt to lấp lóe nhìn chăm chăm Dạ Minh Hiên.

“Diên nhi làm sao vậy?”

Dạ Minh Hiên có chút khó hiểu, mê man lâu như vậy, chẳng lẽ Diên nhi không cảm thấy đói sao.

“Diên nhi mê man bao nhiêu ngày a?”

“Àn, hồi cung liền mê man ba ngày, đều làm Phụ hoàng lo lắng gần chết.”

“Vậy chẳng phải rất nhiều ngày Phụ hoàng chưa hôn Diên nhi sao. Phụ hoàng phải đem hôn phần mấy ngày nay đền bù hết, Diên nhi mới đi ăn cơm đó nha.”

Dạ Diên ngây thơ mở miệng yêu cầu, tay nhỏ bé còn chỉ chỉ nộn má của mình.

Dạ Minh Hiên miệng tràn tiểu ý cúi người hôn lên địa phương Dạ Diên chỉ rồi lại tiếp tục hôn địa phương khác mà tay bé nhỏ của Diên nhi chỉ. Dạ Diên thì nhắm mắt lại, thư thư phục phục hưởng thụ.

Cảm thấy hưởng thụ đủ những nụ hôn của Phụ hoàng, Dạ Diên mới ngoan ngoãn để Dạ Minh Hiên ôm đến thiện phòng.

Vương công công đứng bên ngoài hầu hạ thấy Dạ Diên tỉnh lại, hốc mắt lập tức đỏ, thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt.... Đối với Dạ Diên từ nhỏ được mình chiếu cố đến lớn, Vương công công là thật tình yêu thương a. Có lẽ chính là vì chút tình nghĩa ấy nên lửa giận của Dạ Minh Hiên mới không trút về phía Vương công công.

Cơm ăn no say, Dạ Diên nằm trên người Dạ Minh Hiên, hai người cùng nhau phơi nắng ngoài đình viện.

Dạ Minh Hiên hỏi:

“Diên nhi, có thể kể lại sự tình đã phát sinh cho Phụ hoàng nghe một chút không?”

Cho dù Thục quý phi đã nhận tội, sự tình cũng đã được xử trí. Nhưng có rất nhiều chi tiết, Dạ Minh Hiên còn không rõ ràng, hỏi Dạ Diên đương nhiên là phương pháp trực tiếp nhất. Có điều Dạ Minh Hiên lại sợ

khiến Diên nhi nhớ lại hồi ức không tốt, cho nên những lời này, Dạ Minh Hiên cũng thật cẩn thận dùng từ để hỏi.

Dạ Diên quả thật không muốn thuật lại những việc xấu xa mà phụ thân kiếp trước của mình đã làm. Nhưng mà hắn cũng biết, nếu không nói rõ Phụ hoàng khẳng định sẽ lo lắng. Nghĩ tới nghĩ lui, Dạ Diên triệu hồi Tiểu Linh, giao nhiệm vụ thuật lại sự tình đã xảy ra cho Tiểu Linh.

Ngày đó linh lực của Tiểu Linh bị cạn kiệt cho nên mấy ngày nay đều im lặng nghỉ ngơi trong cơ thể Dạ Diên. Hiện giờ linh lực cũng khôi phục không sai biệt lắm rồi. Ngày đó cùng Lạc Phong giao chiến thật sự là làm cho thần khí cao ngạo này nghẹn một bụng hỏa, lần này Dạ Diên để cho nó hảo hảo có cơ hội phát tiết.

Ai ngờ, chuyện kể mà Tiểu Linh cung cấp lại là:

“Phụ hoàng tối thân ái của chủ nhân, xin để cho “Phong châu” tối tinh thuần, trong sáng là tại hạ đây vì ngài mang đến một hồi lữ trình mộng ảo kỳ dị. Có thể nói, ngày đó bản Châu bị tiểu chủ nhân triệu hồi đến, lập tức kinh ngạc phát hiện, phía trước là một người phóng ra băng cơn, nhìn người đó lớn lên thực giống như ngài.....cũng chính là Phụ hoàng tối thân ái của tiểu chủ nhân.... A, phong thái của người kia thực ra so với ngài kém xa, ngài là đại dương, người nọ chỉ là thủy cầu, ngài là minh nguyệt thì người nọ chỉ là ngọn nến.... (tác giả: tỉnh lược nịnh hót Dạ Minh Hiên hết 500 từ. Quỳnh: *lau lau mồ hôi*).... Bỗng đại gia thấy vậy lập tức nổi giận. Người như vậy sao có thể nói xấu một người anh minh vĩ đại như ngài được a. Bỗng đại gia liền huy kiếm quang chém một cái đem băng cơn kia phá nát... Ngài nói bỗng đại gia có phải thông minh cơ trí nhiều thiệt nhiều hông... Sức phán đoán....(tác giả: tỉnh lược lời Tiểu Linh khoe khoang suốt 500 từ. Quỳnh : T^T”).... Sau đó nha, không gian tự dừng dao động, tiểu chủ nhân cùng ta mới phát hiện chúng ta rơi vào ảo cảnh ở nha... Sau đó chúng ta còn phát hiện bạch y nam tử. Vị bạch y nam tử đó là phụ thân kiếp trước của tiểu chủ nhân a. Bất quá người đó làm phụ thân so sánh kém xa ngài là đương nhiên.... Ngài là phụ thân đúng chuẩn nà.... Ngài là đại dương, người nọ chỉ là thủy cầu, ngài là minh nguyệt, người nọ chỉ là ngọn nến....(tác giả: lại tỉnh lược nịnh hót Dạ Minh Hiên 500 từ , Quỳnh: *sùi bọt mép*)..... tên phụ thân kia thực đáng giận còn bắt chủ nhân giao ta ra nha. Điều này sao có thể a, bỗng đại gia là ai chứ, bỗng đại gia chính là Phong Châu nha, tiểu chủ nhân sao có thể đem ta giao ra đi ha.... làm gì có thể ha?... vì thế, một hồi đại chiến bạo phát.... Bỗng đại gia đánh khí hể ngất trời luôn ở nha... Bá, một con hỏa long bắn ra... Bá, lại một con hỏa long bay ra nữa nè... Tư thế hiên ngang oai hùng thế kia... Thật sự là không làm mất đi phong phạm năm xưa.... Đáng tiếc, thể lực của chúng ta cuối cùng chống đỡ hết nổi, ta bị thu vào cơ thể tiểu chủ nhân.... Chuyện còn lại bỗng đại gia cũng không rõ ràng.... Bất quá bỗng đại gia phát hiện, hắc ám nguyên tố trong cơ thể bỗng đại gia thức tỉnh rồi nè... ha ha ha ha aa....

Lời Tiểu Linh trong lời nói khiến cho Dạ Minh Hiên cùng Dạ Diên đồng loạt lặng im thực lâu. Ngôn ngữ như vậy phối hợp việc Tiểu Linh trong không trung giương nanh múa vuốt, hiệu quả đúng chất rung động....

Dạ Minh Hiên trấn tĩnh một chút cảm xúc mới mở miệng hỏi:

“Vậy hắc vụ xuất hiện sau đó chính là hắc ám nguyên tố ? Diên nhi có thể cho Phụ hoàng xem một chút được chứ?”

Dạ Diên nhảy khỏi ôm ấp của Dạ Minh Hiên, lấy một cái chén trên thạch bàn, điều động hắc ám nguyên tố, liền thấy cái chén chậm rãi bị một đoàn hắc vụ vây quanh, dần dần hòa tan trong lòng bàn tay Dạ Diên, biến mất không thấy. Dạ Minh Hiên nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức hiểu nguyên lai biệt viện của Lục Tư bị loại hắc vụ này cắn nuốt.

Dạ Diên triệt diệu hắc ám nguyên tố, một lần nữa quay về nằm trong lòng Dạ Minh Hiên. Có chút rầu rĩ kể lại một chút chuyện xảy ra sau đó. Cho dù không phải thật sự, nhưng mà thuật đến đoạn Phụ hoàng dùng băng ngôn nói với mình Dạ Diên vẫn cảm thấy có chút buồn tủi. Sau khi nói xong, Dạ Diên rầu rĩ tiếp tục bổ sung:

“Phụ hoàng, diên nhi cảm thấy được nội tâm của mình có điểm hắc ám a. Diên nhi thực muốn đem tất cả những ai muốn cướp người đều đánh chạy hết luôn. Nếu không có ý nghĩ như vậy, phỏng chừng hắc ám nguyên tố trong cơ thể Tiểu Linh chắc không thể thức tỉnh đâu ha. Diên nhi nội tâm hắc ám như vậy, Phụ hoàng có thể hay không không cần Diên nhi nữa?”

Dạ Minh Hiền ôm chặt bảo bối nào đó đang có chút rầu rĩ không vui, mở miệng khuyên nhủ:

“Những kẻ muốn cùng Diên nhi giành lấy Phụ hoàng, Diên nhi không đánh bọn họ chạy, Phụ hoàng cũng sẽ đánh chạy hết a. Hơn nữa nội tâm Phụ hoàng khẳng định so với Diên nhi còn hắc ám hơn a. Diên nhi có thể hay không không cần Phụ hoàng?”

“Đương nhiên sẽ không nha.”

Tiểu nảo túi của Dạ Diên lập tức lắc giống như trống bỏi.

“Kia Phụ hoàng sao lại không cần Diên nhi nè?”

Dạ Minh Hiền nói xong, phụ tử hai người liền lẳng lẳng rúc vào cùng nhau, hưởng thụ thời khắc ấm áp này.

Ở một bên, bị hai người bỏ quên, Tiểu Linh ra tiếng than thở :

“Ai u, thật sự là rất buồn nôn... bỗng đại gia lại ngượng ngùng.....”

Dạ Minh Hiền Cùng Dạ Diên rất ăn ý không thềm để ý nó.

Thấy không ai phản ứng, Tiểu Linh u oán tiếp tục quấy rối:

“Ai, lại bị xem nhẹ. Nhớ năm xưa bỗng đại gia tung hoành Thần tộc, nào có bị đả ngộ như vậy a.....”

Dạ Minh Hiền Cùng Dạ Diên vận tiếp tục rất ăn ý không thềm để ý nó.

Bị đả kích, Tiểu Linh chỉ có thể yên lặng bay qua một bên triển lãm phong tư của bản thân.....

Chỉ tiếc, hiện tại trừ bỏ Dạ Minh Hiền cùng Dạ Diên thì không có người nào khác. Cho nên, phong tư của Tiểu Linh tạm thời không có ai có vinh hạnh để thưởng thức.....

Im lặng nằm trong lòng Phụ hoàng một hồi. Dạ Diên mở miệng hỏi:

“Phụ hoàng nội tâm sao lại hắc ám nha. Diên nhân như thế nào không biết a.”

Dạ Diên cảm thấy cho tới nay, Phụ hoàng luôn ôn như đối đãi mình mà.

“Phụ hoàng là Hoàng đế Kì quốc. Mỗi ngày đều phải đối mặt rất nhiều đấu tranh chính trị. Hơn nữa Phụ hoàng còn có lực lượng đặc biệt của Kì quốc hoàng đế – Huyết Hiện. Ân, chính là khống chế huyết dịch. Lực lượng như vậy thân mình cũng rất huyết tinh hắc ám. Thực quý phi vì mưu hại người đã bị Phụ hoàng dùng Huyết Hiện giết chết.”

Dạ Minh Hiền cân nhắc từng câu từng chữ, nói sự thật cho Diên nhi biết. Cho tới nay, Dạ Minh Hiền luôn hết sức bảo hộ Dạ Diên, không cho bé tiếp xúc đến những chuyện hắc ám. Nhưng khi sự kiện mất tích xảy ra về sau. Dạ Minh Hiền cảm thấy nên để cho Diên nhi hiểu biết mấy thứ này. Nói cách khác, về sau Diên nhi khẳng định còn có thể có thêm nhiều thương tổn, hơn nữa dựa vào tư tâm mà nói, Dạ Minh Hiền cũng muốn Diên nhi chân thật biết con người của mình. Mặc kệ Diên nhi thấy là người vẫn thực ôn nhu hay lãnh khốc vô tình thì cũng là chính mình.

Dạ Minh Hiền thân là hoàng tử tối trí tuệ, sau lại trở thành thái tử, mỗi ngày đối mặt đều là vô chừng mực đấu tranh.....

Đứng cơ về sau, phải hao hết tâm tư cân bằng lực lượng các đại thần, phải chú ý mặt khác động thái các quốc gia, còn phải đề phòng âm mưu quỷ kế trong hậu cung...

Mỗi một ngày mỗi một giây đều sống trong âm mưu tính kế.... chung quanh căn bản không tồn tại người mình có thể hoàn toàn tín nhiệm....

Thế nhân đều biết Hoàng đế quyền khuynh thiên hạ, lại có mấy ai có thể cảm nhận được sau lưng tâm chỉ có chua xót cùng cô độc?

Bởi vậy, Dạ Diên đối với Dạ Minh Hiền mà nói, chính là ôn tuyền trong hàn ngục, là lửa ấm trong ầu tời rét lạnh, là liều thuốc an ủi tâm linh tốt nhất.... cho dù Hoàng cung lớn như vậy, Hậu cung người có nhiều như vậy thì trong lòng Dạ Minh Hiền, thường thường chỉ sinh ra một loại cảm giác cùng Dạ Diên sống nương tựa lẫn nhau....

Nhìn bảo bối nằm trong lòng mình nói chuyện với nhau một hai câu, lại nằm im dường thần nhắm mắt, Dạ Minh Hiên nhủ thầm trong lòng:

“Diên nhi a, ràng buộc giữa chúng ta sâu như vậy. Trừ bỏ huyết thống mà bất luận kẻ nào cũng không thể sửa đổi còn có tình yêu mà phụ hoàng đối với người a.....”

Lại qua một hồi lâu, ngay lúc Dạ Minh Hiên nghĩ Dạ Diên đã ngủ, trong lòng truyền thanh âm trong trẻo của Dạ Diên:

“Diên nhi có hắc ám lực lượng, Phụ hoàng có Huyết Hiên lực lượng. Phụ hoàng cùng Diên nhi thực xứng đôi ha....”

Khóe miệng Dạ Minh Hiên lập tức loan loan.

40. Chương 40

Từ sau khi Thất hoàng tử trở về, cao thấp Dạ Long điện chiếu cố Thất hoàng tử cẩn thận gấp mấy lần so với dĩ vãng.

Mỗi một hạ nhân từng nếm trải lửa giận của Dạ Minh Hiên ngày đó, hiện tại nhớ đến tâm vẫn còn sợ hãi. Thất hoàng tử thật đúng là người được Bệ hạ ưa thích a, không chiếu cố hảo sao có thể được? Hơn nữa thân thể Dạ Diên còn cần tu dưỡng, mấy ngày này cũng sẽ không đi thư viện đọc sách, an tâm an dưỡng trong Dạ Long điện.

Hoan hỉ chơi đùa, an an ngủ giấc, phiêu phiêu tiêu phong

Dạ Minh Hiên lúc vợ sự khả làm cũng sẽ gấp gấp hồi cung gặp hài tử bảo bối....

Cuộc sống của Dạ Diên trôi qua vô cùng an nhàn, thích ý. Có thể xem là cuộc sống dưỡng thương hạnh phúc...

Có điều trải qua những ngày như vậy, Dạ Diên phát hiện có một số chuyện thực khó nuốt trôi.

Đầu tiên chính là phương diện ăn uống. Thái y bẩm báo, trong khoảng thời gian này Thất hoàng tử phải tránh ăn những thức ăn mặn, ngọt, béo. Cho nên Dạ Diên đã muốn uống cháo suốt nhiều ngày. Dù ngự thiện phòng làm cháo có mỹ vị, đa dạng như thế nào đi nữa, Dạ Diên ăn cũng sẽ ngán a...

Hôm nay, Dạ Diên miễn cưỡng nằm trên nhuyễn tháp, vươn tay nhỏ bé sờ sờ cái bụng, cảm thán:

“Thực gầy nha. Sờ vào tâm thực đau a.”

Vương công công tùy thị bên cạnh nghe được lời Dạ Diên nói lập tức tiến đến xin chỉ thị :

“Thất hoàng tử khó chịu sao? Hôm nay ngự thiện phòng lại làm tân vị chúc cho người rồi đó.”

“Muốn ăn hoa quả cao cơ.”

“Thất hoàng tử, thái y căn dặn ngài gần nhất không có thể ăn thức ăn mặn có vị ngọt bùi a.”

“Nhưng mà ta muốn ăn hoa quả cao cơ.”

“Thế nhưng thái y từng công đạo....”

Cứ như vậy, Dạ Diên càng không ngừng biểu đạt khát vọng của bản thân đối với hoa quả cao, Vương công công càng không ngừng thuật lại lời khuyên của thái y. Mấy hiệp trôi qua, Dạ Diên bắt đầu không kiên nhẫn, lập tức nhảy phắt khỏi nhuyễn tháp, lớn tiếng cường điệu:

“Ta chỉ muốn ăn hoa quả cao.”

Không ngờ, vừa dứt lời, liền thấy Vương công công thể nhưng sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng vẻ kinh hách quá độ....

Nguyên lai, ngày đó Thục quý phi trình diễn một màn “Bất ngờ đứng phắt dậy tự sát” trước mặt Vương công công làm cho Vương công công đáng thương sợ không nhẹ, sinh ra ám ảnh... Vừa rồi, động tác của Dạ Diên đúng lúc kích phát ám ảnh nội tâm của Vương công công, kia kinh hách cũng thật không phải giả vờ.

Dạ Diên không rõ chân tướng, tưởng dành động muốn ăn hoa quế cao của mình đem Vương công công dọa thành như vậy, trong lòng có chút chút áy náy, chuyện hoa quế cao cũng vì thế chỉ nháo loạn một hồi rồi quên lãng, cho nên không có kinh động đến Dạ Minh Hiên.

Chuyện thứ hai Dạ Diên cảm thấy buồn rầu chính là uống được. Một bát chứa đầy thuốc Đông y, nhan sắc như thế nào lại kỳ quái như vậy chứ? Nhan sắc kỳ quái cũng liền thôi, vì cái gì hương vị còn phải chua sót như vậy a, tôi không thể chịu đựng được chính là, một ngày thế nhưng cần uống đến bốn lần! Ngày đối với Dạ Diên vốn thích ăn ngọt mà nói quả thực là không thể chịu được mà!

Vì thế, khuyên Dạ Diên uống được, tự thành quá trình gian khổ.

Thời điểm đầu, Thị nữ Chu Anh cùng Văn Anh vốn là người chăm sóc Dạ Diên từ nhỏ xuất mã dụ dỗ có thể thoải mái thu phục. Sau đó nhiệm vụ dồn cho Vương công công tới khuyên can, mới miễn cưỡng thu phục. Rất nhanh, Vương công công cũng bại trận thoái lui. Vì thế, nhiệm vụ gian khổ này chỉ có thể dừng chân dưới sự vĩ đại của Hiên để bệ hạ.

Dạ Minh Hiên cũng hiểu được việc này phi thường đau đầu. So sánh đối mặt với quốc sự còn đau đầu hơn. Diên nhi đối với uống được chuyện, khắc sâu chấp hành nguyên tắc chiến lược “Địch cường ta nhược, địch nhược ta cường”.

Cụ thể thao tác quá trình chính là như thế này:

Nếu Dạ Minh Hiên bưng được, nhìn thấy hài tử bảo bối nằm trên nhuyễn tháp sẽ ôn nhu nói:

“Diên nhi, nên uống được.”

Dạ Diên chắc chắn kiên định trả lời:

“Diên nhi không uống!”

Thái độ cường ngạnh, ngữ khí rất là kiên quyết, đặc biệt còn thể hiện uy phong hoàng tử Kỳ quốc nữa nha. Một khi Dạ Diên có một chút thái độ cường ngạnh, Dạ Minh Hiên cũng luyện tiết dùng thái độ càng cường ngạnh hơn áp chế hần. Dựa theo hoạt động nội tâm của Dạ Minh Hiên mà nói chính là:

[Bình thường mình đã muốn thực nghiệm khắc. Hiện tại Diên nhi sinh bệnh không nên nói nặng lời, như vậy sẽ bất lợi đối với quá trình khôi phục bệnh tình của Diên nhi.]

Vì thế, Dạ Long điện sẽ xuất hiện một màn như thế này:

Hiên đế bệ hạ bưng chén thuốc đứng bên nhuyễn tháp, chân tay có điểm luống cuống???

Mà Thất hoàng tử Dạ Diên lại thư thư phục phục nằm trên nhuyễn tháp phiêu phiêu tiêu phong....

Nếu Dạ Minh Hiên ngay từ đầu liền trưng ra gương mặt ngoan tâm quyết ý hạ giọng nói:

“Diên nhi, nhanh lên uống được!”

Dạ Diên sẽ hơi ủy khuất trả lời:

“Phụ hoàng, Diên nhi không uống mà!”

Kia ngữ điệu mềm mại, nhu nhược kết hợp một đôi mắt to ngập nước, thật sự là có bao nhiêu đáng thương là có bấy nhiêu đáng thương. Phỏng chừng ai thấy cũng không thể nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu như vậy của bé. Huống chi đây lại là hài tử sủng ái của Hiên đế bệ hạ a. Dạ Diên trình ra một bộ ủy khuất, Dạ Minh Hiên lập tức siêu lòng. Vì thế, Dạ Long điện sẽ tiếp tục xuất hiện một màn như cũ:

Hiên đế bệ hạ bưng chén thuốc đứng bên nhuyễn tháp, chân tay có điểm luống cuống???

Mà Thất hoàng tử Dạ Diên lại thư thư phục phục nằm trên nhuyễn tháp phiêu phiêu tiêu phong....

Vương công công tùy thị đứng bên cạnh nhìn thấy một màn, trong lòng nghĩ:

“Thật đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn a. Bệ hạ lãnh khóc như vậy cũng có hôm nay. Mặc dù có điểm bất kính, nhưng mà ta thực rất rất muốn cười a... ha ha...”

Kết quả là, trong Dạ Long điện xuất hiện thêm một vị tổng quản thái giám nhần cười nhần đến mức thập phần vất vả, một bộ biểu tình thập phần vắn vẹo.

Mấy hiệp xuống dưới, Dạ Minh Hiên biết rõ tiếp tục phát triển như vậy thêm nữa khẳng định thực không được, ý nghĩ nên mở rộng một chút.

Một ngày sau khi hạ triều, Dạ Minh Hiên triệu tập một số đại thần có hải tử đến Ngự thư phòng, muốn hỏi một chút biện pháp đối phó từ các vị đại thần.

Mấy vị đại thần bị gọi tới đều có chút khẩn trương đứng trong Ngự thư phòng, cúi đầu lắng nghe Bệ hạ của bọn họ chậm rãi nói. Trước đề cập vấn đề hải tử là kì quốc tương lai nói đến vấn đề phải giáo dục hải tử ra sao cuối cùng đề cập đến vấn đề sức khỏe của hải tử rất có tầm quan trọng. Nói có sách, mách có chứng, thao thao bất tuyệt, cuối cùng Dạ Minh Hiên mới đưa ra một vấn đề:

“Nếu thời điểm hải tử của các người sinh bệnh kiên quyết không uống thuốc, nên làm sao bây giờ?”

(Quỳnh: =)) chịu không nổi anh luôn...)

Các vị đại thần đầu óc có chút vụng hồ hồ nghe vấn đề bệ hạ hỏi càng thêm hôn mê. Vấn đề này của bệ hạ có cái gì thâm ý sao? Bệ hạ vấn đề này ám chỉ cái gì a? Đây là đề mục khảo thí quan viên của năm nay hả?

Một gã võ tướng trả lời:

“Thần nghĩ “côn bồng dưỡng hiếu tử”. Cho nên thần bình thường đều là áp dụng côn bồng giáo dục.”

Côn bồng giáo dục? Dạ Minh Hiên nhíu nhíu mày.

[Mình sao có thể đánh Diên nhi được chứ?]

Phương pháp này trực tiếp bị xem nhẹ.

Một gã nho sinh trả lời:

“Thần nghĩ “đại trượng phu lấy đại sự làm đầu”. Hải tử của thần từ trước đến nay đều được mẫu thân hải tử dạy dỗ. Thần chưa bao giờ giáo dục đứa nhỏ, làm loại chuyện của nữ nhân như vậy.”

Chân mày Dạ Minh Hiên nhăn càng thêm sâu. Vài ngày sau đó, vị nho sinh bởi vì “nguyên nhân vớ vẩn nào đó” bị đuổi khỏi kinh thành.

Các vị đại thần người một lời ta một câu, nói càng ngày càng cực đoan. Dạ Minh Hiên nhíu mày cũng càng sâu. Cuối cùng một vị chủ quản tài chính đại thần nói một phương pháp có vẻ dùng được. Kỳ thật cũng bất quá chính là “dụ dỗ” mà thôi. Phương pháp này rất đơn giản. Nhưng vì vị phụ thân nghiêm khắc nào đó của chúng ta khi đụng tới chuyện của bảo bối mình sẽ không suy nghĩ thấu đáo, mà các đại thần này, dùng trình độ cao siêu của bản thân, đem vấn đề đơn giản như vậy nghĩ thành phức tạp mà thôi.

Vì thế, cảnh tượng Dạ Diên uống được lại biến thành cái dạng này.

Dạ Minh Hiên bưng được đứng trước mặt Dạ Diên, mở miệng nói:

“Diên nhi ngoan, uống xong được tối nay, Phụ hoàng sẽ cho phép người sau khi hết bệnh một lần ăn hai hai phần hoa quế cao.”

“Ba phần.”

Dạ Diên vươn ba ngón tay, dứt khoát nói.

“Hai phần rượu được chứ?”

“Hai phần rượu thêm hai khối nữa.”

“Àn, vậy được rồi.”

Dạ Minh Hiên thở dài gật đầu.

Dạ Diên tiếp nhận hắc được đêm đó, trước nghĩ về hương vị ngọt ngào của hoa quế cao một chút, sau đó hồi tưởng một chút ngày đó ra cung nhìn thấy bộ dáng vũ lâm nhân sĩ ở tửu quán lý uống rượu. Nghĩ hảo về sau Dạ Diên ra vẻ hào sảng, đem được một lần uống hết, còn làm bộ dáng cầm chén ném sang bên, chứng minh mình thật sự uống sạch sẽ .

41. Chương 41

Trong ngự thư phòng

Dạ Minh Hiên lấy tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lẳng lẳng tự hỏi , giống như đang quyết định sự việc trọng đại nào đó.

Mà dĩ vãng, vốn dĩ là các đại thần thường chờ đợi quyết định Dạ Minh Hiên nay lại là một vị nữ tử che sa mào*.

(Quỳnh:* khăn trùm đầu.)

Vị nữ tử kia tại trước mặt Dạ Minh Hiên không có thái độ cung kính như người thường, mà thần sắc tự nhiên an vị trước mặt Dạ Minh Hiên. Có cảm giác tựa như hàn huyền với nhau. Thậm chí nữ tử còn thông dong thường thức bút mực trên bàn.

“Dựa theo lúc trước ước định. Kì Quốc không cần trợ giúp các người đả kích thánh tộc.”

Tự hỏi thật lâu sau, Dạ Minh Hiên mới nói.

“Lúc ấy chúng ta ước định quả thật không có sự kiện này. Chính là lần trước Diên nhi bị bắt đi, tin tưởng bệ hạ cũng có thể đoán được ai là độc thủ phía sau. Nếu không phải lo lắng đến điểm ấy, vừa rồi bệ hạ cần gì phải tự hỏi lâu như vậy.”

Nữ tử tiểu thanh trong suốt, ngữ khí nhẹ nhàng ôn nhu, khiến người nghe thập phần thoải mái. Tựa như xuân phong phát qua.

“Trẫm quả thật hoài nghi bắt cóc người là phụ thân Thánh tộc kiếp trước của Diên nhi gây nên. Bất quá trẫm sẽ vì Diên nhi báo thù. Không nhọc công người lo lắng .”

Nhắc tới lần trước Dạ Diên mất tích, Dạ Minh Hiên ngữ khí vẫn như cũ có chút tức giận.

Nữ tử kia nghe vậy lại yếu ớt, nói:

“Bệ hạ làm gì vội vả đem ta cùng Diên nhi phân rõ giới hạn như vậy a. Ta cùng Diên nhi vĩnh viễn có ràng buộc tồn tại. Nói sau, chúng ta liên thủ tiêu diệt Thánh tộc không những tiêu trừ tai họa ngầm uy hiếp an toàn của Diên nhi. Mà các người Kì Quốc cũng có mặt khác hảo chỗ không phải sao? Bảo bối của Thánh tộc có rất nhiều, đến lúc đó ta khẳng định sẽ không độc chiếm. Về việc chúng ta hợp tác, bệ hạ nên một lần nữa lo lắng một chút rồi mới trả lời.”

Người tại trong mắt Diên nhi đã là một tử nhân”

Không quen nhìn lời nàng nói “Ta cùng Diên nhi vĩnh viễn có ràng buộc tồn tại” khi tỏ vẻ đắc ý, Dạ Minh Hiên lạnh lùng mở miệng nhắc nhở.

“Nhưng ta thực sự chưa chết a. Hơn nữa nếu để Diên nhi biết phụ hoàng mình là người chủ mưu trong chuyện này. Tất cả hết thảy chỉ là vì đả kích thế lực gia tộc của hoàng hậu. Người nói hấn hội nghĩ như thế nào. Người nên biết, Diên nhi thực kính yêu của ta!”

Tiếng nói nữ tử vẫn như cũ ôn nhu. Nhưng lời này nói ra rõ ràng “Nhu trung mang cường ý” * .

(Quỳnh: * Trong nhu có cương)

“Chẳng lẽ người không phải là đồng mưu? Trẫm nhớ rõ, sự thành sau, trẫm đã không ít trợ giúp người. Nhờ vậy người mới có thể thuận lợi đạt được vị trí tộc trưởng. Nếu nói lừa gạt Diên nhi, chúng ta đều “Người tám lạng, kẻ nửa cân”. Nói sau, vài năm nay trẫm đều cùng Diên nhi vượt qua.”

Dạ Minh Hiên lạnh lùng phản phúng*.

(Quỳnh: cười nhạo ngược lại)

Nữ tử nặng nề hừ một tiếng, trầm mặc không nói, phòng trong nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

Không khí đang ở xấu hổ thời điểm, trong phòng đột nhiên chậm rãi hiện lên một hắc ảnh. Bóng đen chậm rãi biến ảo thành một người, một cái toàn thân hắc y, mặt không chút thay đổi, tồn tại cảm cực kỳ mỏng manh.

Bóng đen trước cung kính hành lễ với nữ tử. Sau đó mới hành lễ với Dạ Minh Hiên bẩm báo chuyện Dạ Văn Thừa dẫn Dạ Diên ra cung đi Ý Hồng lâu.

Dạ Minh Hiên nghe xong không nói được một lời. Nhưng sắc mặt thực khó coi có thể nói rõ hẩn tâm tình cực kỳ ác liệt khi vừa nghe xong.

Bỏ lại một câu:

“Trẫm đi đem Diên nhi tự ý ra cung một mình bắt trở về.”

Dạ Minh Hiên không tiếp tục để ý tới nữ tử kia, vội vã bước đi .

Nàng kia trợn mắt há hốc mồm nhìn Dạ Minh Hiên người rời đi, tốc độ mau đến mức không thể tưởng tượng. Quá một hồi mới phản ứng lại đây, lằm bằm lầu bầu nói:

“Thế nhưng đem ta đưa cho hẩn hai cái ẩn sỹ đều phái đến bên Diên nhi, này thật đúng là.....”

Gió nhẹ thổi bay sa mạn của thần bí nữ tử, chỉ thấy vị kia nữ tử rõ ràng chính là Diên nhi đời này mẫu phi – Đường phi.

Gió nhẹ cũng mang theo lời thì thầm của Đường phi:

“Nếu thần tộc chúng ta vẫn ở thời kì đỉnh cao, làm sao còn chạy tới cùng người khác đàm điều kiện... Còn làm con ta chịu nhục nhiều như vậy năm.....”

(Cửu Vĩ Ba Thảo chen vào nói: từng có một vị vĩ nhân nói qua: “Ta không chết thì người chết.....” cho nên Đường phi sống.... kỳ thật về Đường phi tử, phía trước Cửu Vĩ Ba Thảo đã để nhiều điểm phòng hộ, chính là về việc Dạ Minh Hiên đem Hoàng hậu xử lý cỡ nào nhanh chóng, cỡ nào khẩn cấp a, ngay cả cơ hội phản bác cũng chưa liền đem hoàng hậu cả nhà cấp rằng rắc rối. Hoàng hậu hạ độc thủ pháp là cỡ nào gây thương a, Đường phi quên cấp tiểu Diên nhi mang quần áo là cỡ nào trùng hợp a.... thì phải là Dạ Minh Hiên cùng Đường phi cố ý cấp Hoàng Hậu đào hố a, Hoàng Hậu liên hưởng hố bên trong nhảy....)

Dạ Diên cùng Dạ Văn Thừa ngây ngốc đứng ngoài Ý Hồng lâu. Cửa Ý Hồng lâu gát gao đóng chặt, đợi nửa ngày cũng không thấy có người ra vào. Nhưng thật ra hai vị cảm y thiếu niên nóng bỏng nhìn chăm chú vào Ý Hồng lâu lại thành đối tượng người đi đường lui tới chú ý.

Các thiếu nữ nhìn bọn họ, đó là phương tâm ám hứa*....

(Quỳnh:* ẩn ý đưa tình....)

Thanh niên nhìn bọn họ, trong mắt là trắng trợn ghen tị.....

Các lão nhân nhìn thấy bọn họ, cảm thán thói đời ngày sau, ngay cả hảo thiếu niên đều lưu luyến nơi chốn phong hoa

Chịu không nổi những ánh mắt nóng bỏng này, càng chịu không nổi nóng gây gắt thái dương, Dạ Diên vươn tay lau mồ hôi, nhìn nhăm chặt đại môn, mở miệng hỏi:

“Nhị hoàng huynh, chúng ta rốt cuộc muốn hay không đi vào nha?”

Dạ Văn Thừa cũng không thể nào trả lời, dứt khoát quyết định tiến lên gõ cửa.

“Thùng thùng đông... thùng thùng đông...”

(Quỳnh: ừ thì tiếng gõ cửa....==)

“Ai nha, ai nha, ban ngày ban mặt ai lại đi gõ cửa Ỗ Hồng lâu của chúng ta nha. Không biết chúng ta giữa trưa không làm sinh ý hay sao?”

Môn chi dất một tiếng mở ra, tú bà đi ra thăm dò, nghĩ muốn hảo hảo mắng mắng không hiểu quy củ khách nhân. Thanh lâu nào giữa trưa liền buôn bán đầu nha. Khó nghe tiếng kêu của tú bà liền biến thành lú lo khi nhìn đến y phục của Dạ Diên cùng Dạ Văn Thừa:

“Ai u, mời khách quan tiến vào a. Không biết khách quan muốn gọi vài vị cô nương hay vài vị tiểu quan nha.”

Tú bà căn cứ nhiều năm kinh nghiệm lẫn lộn, liếc mắt một cái liền nhìn ra hai vị thiếu niên thân phận tôn quý a. Nhìn nhìn lại kia phong thái hành xử, khẳng định là lần đầu tiên đến loại địa phương này. Loại ngây ngô quý công tử như vậy, chính là bắt được đại ngư nha. Cho nên nàng cũng không quản quy củ, liền tính toán mở cửa làm Dạ Văn Thừa cùng Dạ Diên sinh ý. Tú bà tính toán là tốt, có điều còn phải xem đối phương có hay không phối hợp a.

Dạ Văn Thừa mở ra chiết phiến lay động, chậm rãi nói:

” Trước gọi vài vị tiểu quan đi.”

(Quỳnh: *Thét gào- ing*.... không được dậy hư tiểu Diên Diên của ta... *khụ khụ* của Hiên Hiên...)

Dạ Diên đứng phía sau ngoan ngoãn nhìn.

Tú bà ứng một tiếng. Một hồi liền dất lên vài vị thiếu niên đang mông lung buồn ngủ, vừa nhìn là biết mới vừa bắt được từ trong ổ chăn ra.

Dạ Văn Thừa tùy tay túm ra hai cái, Dạ Diên nhìn Nhị Hoàng huynh động tác, cũng tiến lên túm ra hai cái, vừa túm vừa nói:

“Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh, đứng cũng đừng ngủ nha.”

Tú bà cười nịnh hót, cúi đầu khom lưng đem cửa phòng Dạ Diên cùng Dạ Văn Thừa đẩy mạnh đóng lại, bưng lên chút rượu cùng đồ ăn, liền đánh gấp đi về phòng bổ miên*.

(Quỳnh: *Ngủ tiếp)

Dạ Văn Thừa đem phòng này lưu cho Dạ Diên, thực lão luyện tả ủng hữu ô đi ra ngoài, Dạ Diên vội vàng hỏi:

“Nhị Hoàng huynh, người muốn đi đâu nha?”

“Nơi này ta lưu cho người. Ta đi khác phòng a.”

Dạ Văn Thừa từ trong ngực lấy ra mấy quyển sách, giao cho Dạ Diên.

“Nhìn người cái dạng này, hảo hảo học một ít đi.”

“Nhị Hoàng huynh, ta giống như vừa thấy Trang Duy ôm một đồng lớn quần áo đi về phía bên kia nga.”

Dạ Diên hảo tâm bổ sung.

“Hắc hắc...”

Dạ Văn Thừa tuy nghe xong nhưng biểu hiện lại không giống Dạ Diên tưởng tượng như vậy kích động mà tiểu dung cực quý dị cùng gian trá làm Dạ Diên một trận ác hàn.

Dạ Văn Thừa ôm hai vị tiểu quan rời đi. Trong phòng xa hoa này chỉ còn Dạ Diên bọn họ ba người.

Dạ Diên nhìn hai vị thiếu niên đứng trước mặt buồn ngủ nhắm mắt lại đông điều tây hoảng*. Dạ Diên hảo tâm dìu hai vị thiếu niên ngủ gục đến mức sắp ngã xuống giường, còn đắp hảo chăn.

Nhàm chán Dạ Diên bắt đầu xem Dạ Văn Thừa lưu lại mấy quyển sách.

Tên sách đọc cũng không tệ lắm nha: Long dương thập cửu thức bí tịch , Hoa Chúc tự thuật — hoa khôi ký sự , Tranh minh hoạ – Thanh Lâu mộng

Dạ Diên quyết định xem tranh minh họa trước...

” Hình vẽ này sao kỳ quái như vậy nha.....”

” Thoạt nhìn hảo then thùng a...”

“Mặt nóng quá nga.....”

“Oành”

Một tiếng nổ lớn, Dạ Diên hoảng sợ, ngẩng đầu vừa thấy, môn phòng bị mạnh mẽ đẩy ra. Phụ Hoàng thể nhưng lại đứng trước mặt mình, còn tràn đầy tức giận nhìn chính mình.

“Phụ Hoàng....”

Dạ Diên vội vàng nhào đến ôm lấy Dạ Minh Hiên.

Dạ Minh Hiên thể nhưng không có ôm Dạ Diên như bình thường mà chỉ hỏi:

“Diên nhi chơi vui không?”

“Một chút ý tứ đều không có, đặc biệt nhảm chán.”

Dạ Diên vội vàng trả lời. Lần này chính mình một mình ra cung, Phụ hoàng khẳng định bị chọc tức.

“Vừa rồi Diên nhi đang nhìn cái gì đâu?”

Đẩy mở cửa, liền thấy Diên nhi tại nơi này cúi đầu lật xem sách, mặt còn hồng hồng nga. Không có cái loại này loạn thất bát tao hình ảnh, điểm này Dạ Minh Hiên vẫn là có chút vừa lòng.

Dạ Diên ngoan ngoãn đem sách nộp lên. Dạ Minh Hiên tùy tiện mở ra một tờ, trên mặt đột nhiên triển khai tiểu dung, tiến đến bên tai Dạ Diên, ám ý nói:

“Này đó không tốt đùa, Phụ Hoàng dạy cho người rất tốt đùa được không?”

“Hảo....”

Dạ Diên ngoan ngoãn gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hành động của Phụ Hoàng trở nên càng đỏ.

Ghét bỏ nhìn thoáng qua phòng trong bài trí, Dạ Minh Hiên ôm lấy Dạ Diên, rất nhanh về tới hoàng cung.

Dạ Long điện nội thất

Dạ Minh Hiên mềm nhẹ thả Dạ Diên nằm trên giường, thẳng tắp nhìn đôi mắt to tròn của Dạ Diên, làm cho trong mắt Dạ Diên chỉ có toàn bộ ảnh ngược của chính mình.

“Phụ Hoàng?”

Dạ Diên có chút khẩn trương mở miệng, phụ hoàng hôm nay là làm sao vậy? Cùng bình thường không giống nhau nha. Phát hiện mình ra cung, phụ hoàng hẳn thực tức giận. Nhưng mà trừ bỏ tức giận, Dạ Diên còn cảm giác được một ít khác thường. Loại cảm giác này làm cho Dạ Diên có chút sợ hãi, còn có chút chờ mong.

Thở dài, trên Long sán, Dạ Minh Hiên chậm rãi nằm lên người Dạ Diên. Nhìn bảo bối của mình tại dưới thân mình dù có chút khẩn trương nhưng vẫn nhu thuận, Dạ Minh Hiên nói:

“Hôm nay Phụ Hoàng có chút sinh khí đâu.”

Hai tay liên tiếp bận rộn dạo quanh người Dạ Diên, Dạ Minh Hiên vừa nói, vạt áo của Dạ Diên liền như vậy bị cởi ra.

“Diên nhi thể nhưng trốn đi một mình ra cung.....”

Ngoại bào bị cởi ra.....

“Còn đi cái loại địa phương như thế.....”

Nội bào cũng oanh liệt bỏ mình....

“Chẳng lẽ Diên nhi không nghĩ Phụ Hoàng sẽ lo lắng sao?”

Áo lót cũng bị Dạ Minh Hiên ném rơi trên đất.....

“Diên nhi có biết Phụ Hoàng đợi người suốt bao năm hay không?”

“Diên nhi của Phụ hoàng a.....”

Dạ Diên mơ mơ hồ hồ mặc cho Dạ Minh Hiên hoạt động, chờ phản ứng lại đây, trên người đã hoàn toàn trống trơn, bên tai cũng chỉ nghe Phụ Hoàng khẽ hỏi câu:

“Diên nhi nói qua Diên nhi là của Phụ Hoàng. Lời Diên nhi nói có giữ chữ tín hay không?”

“Đương nhiên có nha!”

Dạ Diên ôm lấy cổ Dạ Minh Hiên, trả lời chắc chắn.

Được đến câu trả lời, tâm tình Dạ Minh Hiên thực tốt, cúi đầu hôn lấy đôi môi nhỏ nhắn của Dạ Diên, đầu lưỡi cũng dò xét đi vào, càng không ngừng hấp thụ vị ngọt lành trong miệng Diên nhi. Nụ hôn này kéo dài rất lâu, thẳng đến Dạ Diên lắc lắc thân mình kháng nghị, Dạ Minh Hiên mới đình chỉ. Nhìn đôi môi có chút sưng đỏ của bảo bối cùng với sợi chỉ bạc đầy mờ ám trên môi, Dạ Minh Hiên càng thêm động tình, nhanh chóng cởi sạch chính mình quần áo, một lần nữa đè nặng lên người Dạ Diên.

“Phụ Hoàng.....”

Đã muốn có chút mê ly Dạ Diên nhìn thấy hành động của Dạ Minh Hiên, trong lòng bất an cùng chờ mong đồng thời gia tăng sâu sắc. Trước kia cùng Phụ Hoàng tắm rửa cũng chưa từng có loại cảm giác này. Tim đập bay nhanh, tâm trí cũng loạn chàng, nhẹ liếc nhìn phụ hoàng, cảm thấy hảo thẹn thùng a. Thế nhưng lại không ngừng nghĩ muốn nhìn thêm nữa, trên mặt càng ngày càng nhiệt ghê luôn nha...

Dạ Minh Hiên thấy hài tử bảo bối biến hóa, cảm giác muốn giữ lấy Diên nhi càng thêm mãnh liệt.....

Dạ Minh Hiên cuối đầu, dọc theo trắng nõn cổ của Dạ Diên, chậm rãi đi xuống khằng cần. Dạ Diên chỉ cảm thấy nơi Phụ Hoàng cần qua truyền đến từng trận tê dại. Trên làn da trắng nõn rất nhanh lưu lại từng vết hồng ửng, chung quanh còn phấp một vòng thủy ngân, tăng thêm một tầng uể oải..... Dạ Minh Hiên chậm rãi di chuyển xuống, đùa giỡn hai điểm đỏ đáng yêu trước ngực tiểu Dạ Diên. Một bên hàm trụ, cần lại cần rồi liếm lại liếm, đầu lưỡi khinh đảo chung quanh, vẽ loạn các loại hình dạng. Giống như tiểu hài tử tìm được món đồ chơi, Dạ Minh Hiên làm không biết mệt, thẳng đến khóa thù du hoàn toàn sưng đỏ đứng thẳng, Dạ Minh Hiên mới nhả ra, thay khác bên, tay phải cũng không thanh nhàn, nhẹ nhàng mà ôm lấy khí quan tinh xảo của Dạ Diên, chậm rãi xoa nắn.

“Phụ Hoàng..... Phụ Hoàng....”

Vẫn là “Minh diệu”* Dạ Diên chịu không nổi loại này kích thích. Nhiệt lệ trong cơ thể dâng trào lên từng đợt. Cả người giống như bị mây mù bao phủ, thấy không rõ hết thấy chung quanh, chỉ có thể cảm nhận xúc cảm mà Phụ Hoàng gia tăng trên người mình..... Cho nên bản thân cũng chỉ mãi gọi Phụ Hoàng, tựa như kêu Phụ Hoàng có thể giảm bớt toan ngọt trào dâng trong ngực.....

(Quỳnh: *.....nai tơ....há há....)

Tiếng gọi của Dạ Diên đồng thời kích thích đến Dạ Minh Hiên. Động tác của Dạ Minh Hiên càng thêm vội vàng, Dạ Diên cũng theo đó phát ra một tiếng ngọt nị quát to, bắn ra tay Dạ Minh Hiên.....

“Phụ Hoàng.....”

Cảm thấy ngưỡng ngưỡng, tiếng gọi của Dạ Diên lúc này mang theo một tia nức nở, mắt to cũng ngập nước, nửa người trên che kín hồng ngân, nho nhỏ đầu nhũ vừa hồng vừa thũng, sàng đan dưới đùi còn lưu lại một ít dấu vết. Hiện tại Dạ Diên thoát nhìn cả người phát ra hấp dẫn hơi thở, nhưng trong hấp dẫn vẫn có một tia khờ dại chưa thấu sự đời.

Cúi đầu hôn lấy khoé môi Dạ Diên, Dạ Minh Hiên cười nói:

“Diên nhi biểu hiện tốt lắm a.”

Cảm giác thân thể Diên nhi dưới thân đã muốn mềm nhũn, sắp chuẩn bị tốt, Dạ Minh Hiên dời tay di chuyển về phía mặt sau của Dạ Diên, chậm rãi tại hậu đình chung quanh vuốt ve, đợi cho chung quanh đã muốn mềm mại, liền thử thăm dò, vói đi vào một ngón tay. Tại thời điểm vói vào, Dạ Minh Hiên gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Diên biểu tình. Khi thấy Dạ Diên không có biểu hiện thống khổ không chịu nổi mà chỉ có đôi chút nhú mày mới chậm rãi co rúm lên, từ từ khai thác, sau đó lại gia nhập thêm một ngón tay, lặp lại động tác nhiều lần, mãi cho đến khi Dạ Diên thích ứng ba ngón tay, Dạ Minh Hiên mới dừng dực vọng đang trướng to đau đớn của mình thay thế ngón tay, tiến nhập cơ thể Dạ Diên.

Lúc tiến vào cơ thể Dạ Diên trong nháy mắt, trong lòng Dạ Minh Hiên đột nhiên thực cảm động, cái mũi có chút cay cay, động tác cũng càng thêm ôn nhu hơn.

Nếu người nhận định một người vợ, sau đó cẩn thận bảo hộ, chờ hắn chậm rãi trưởng thành. Tất cả lần đầu tiên của hắn đều là chia sẻ cùng người, người sẽ phát hiện, cái gọi là mập hợp càng như là một loại nghi thức, tượng trưng cho hai người chân chính hòa hợp nhất thể.

Dạ Minh Hiên hiện tại cũng chính là loại này cảm thụ. Từng cùng rất nhiều nữ nhân, Dạ Minh Hiên giờ phút này mới chính thức thể nghiệm *** thực tuyệt vời. Nó không đơn giản là một loại thân thể mập hợp, mà trọng yếu hơn là một loại tình thần thuộc về lẫn nhau.

“Diên nhi.... Diên nhi.....”

Dạ Minh Hiên càng không ngừng kêu tên Dạ Diên. Mà Dạ Diên cũng lấy ngọt nị tiếng kêu đáp lại.

Trong lúc nhất thời, Dạ Long Điện mãi thất cảnh xuân vô hạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-dien>